

บทบาทด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติหลังสงครามเย็น (ค.ศ. 1991 - 2000) : ความต้อ
เนื่องและความเปลี่ยนแปลง

นางสาวกรวิภา กสานติกุล

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-3054-3

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

UNITED NATIONS PEACE - KEEPING ROLES AFTER THE COLD WAR (1990 - 2000) : CONTINUITY
AND CHANGE

Miss Konwipha Kasantikun

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Political Science in International Relations

Department of International Relations

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-3054-3

4281102024 : MAJOR INTERNATIONAL RELATIONS

KEY WORDS : UNITED NATIONS / PEACE - KEEPING ROLES

KONWIPHA KASANTIKUN : UNITED NATIONS PEACE-KEEPING ROLES AFTER THE COLD WAR (1991 - 2000) : CONTINUITY AND CHANGE.(THESIS TITLE) THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. SOMPHONG CHOOMAK, Ph.D., 243 pp. ISBN 974-17-3054-3.

The United Nations as an actor in international relations, was inevitably affected by the changing in international system due to the end of the cold war and the diffusion of the globalization.

Such a change differentiate international issues from those in the cold war era. In the cold war era, the international issues were concentrated in military security, but, after the cold war era the origin of the problems come from long-lasting internal conflicts, such as, the minorities, the degradation of environment, and drug trafficking etc. some of which are traditional and related more to human security than to military security. When the nature of international issues were changed, the United Nations as the world international organization for international peace and security has to reform its roles to match the new changing. However, the United Nations has faced various problems, for examples, the reshaping of the Security Council, the budgetary problems etc.

The thesis found that the United Nations has successfully reformed some roles of peace-keeping yet it has to work hard to tackle with the more and more delicate problems which happen at present and are going to happen in the future.

Department International Relations

Student's signature.....

Field of study International Relations

Advisor's signature.....

Academic year 2002

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ก็ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ ชูมาก อาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งท่านได้สละเวลาอันมีค่าจากภารกิจที่มีอยู่อย่างมากมายเพื่อให้คำแนะนำและข้อคิดต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างความเข้าใจในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ตลอดมา รวมถึงการให้กำลังใจและการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี

ผู้เขียนขอขอบคุณอาจารย์ศุภมิตร ปิติพัฒน์ อาจารย์สุรัตน์ โหราชัยกุลและรองศาสตราจารย์ ดร.สุรชาติ บำรุงสุขที่กรุณาให้การช่วยเหลือในการให้คำแนะนำเบื้องต้นของการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งหากไม่มีท่านเหล่านี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้อาจไม่เกิดขึ้น

ผู้เขียนใคร่ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ไชยวัฒน์ คำชู ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ประทุมพร วัชรเสถียร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ทำยนี้ผู้เขียนขอขอบคุณทุกกำลังใจและมิตรภาพอันดีที่ได้รับจากพี่ ๆ และเพื่อน ๆ ทุกคนนี้ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณกำลังใจที่ทุกคนในครอบครัวได้มอบให้ โดยเฉพาะยิ่งมารดา นางศศิธร กสานติกุล และบิดา นายวิรัตน์ กสานติกุล ซึ่งได้ให้ความรัก ความห่วงใย กำลังใจ คำชี้แนะและการสนับสนุนในทุก ๆ ด้านแก่ผู้เขียนเสมอมาจนสำเร็จการศึกษา

นางสาวกรวิภา กสานติกุล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ (ต่อ)

ช

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่	
1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา	8
1.3 ขอบเขตในการดำเนินการศึกษา	8
1.4 สมมติฐานการศึกษา	8
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา	9
1.6 กรอบความคิด	9
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
1.8 วิธีการเสนอเรื่อง	10
2 สหประชาชาติกับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ	
ประวัติองค์การสหประชาชาติ	11
2.1 คณะมนตรีความมั่นคง	16
2.2.1 หลักการของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ	20
2.2.2 หน้าที่ของกองกำลังรักษาสันติภาพ	21
2.2 สมัชชาสหประชาชาติ	23
2.3 สำนักเลขาธิการ	26
2.4 ความหมายความมั่นคงใหม่	29
3 สหประชาชาติในโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง	
3.1 ข้อเสนอเพื่อการปรับปรุงบทบาทและหน้าที่ของสหประชาชาติ	33
3.1.1 ข้อเสนอของนายบุญโทรส บุญโทรส - กาลี	35
3.1.2 ข้อเสนอของนายโคฟี อันนัน	42
3.2 การปฏิบัติการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็น	46

สารบัญ (ต่อ)

๗

บทที่	หน้า
3.2.1 สหประชาชาติกับปัญหาในอิรัก (ค.ศ. 1991 - 1996)	47
3.2.2 สหประชาชาติกับวิกฤตการณ์ในโซมาเลีย (ค.ศ. 1992 – 1995)	52
3.2.3 สหประชาชาติกับวิกฤตการณ์ในยูโกสลาเวีย (ค.ศ. 1992 – 1995)	63
- วิกฤตการณ์ในสโลวีเนียและโครเอเชีย	67
- วิกฤตการณ์ในบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา	70
- สรุปท้ายบท	87
4 การปรับบทบาทของสหประชาชาติด้านการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็น	89
- ข้อจำกัดด้านองค์การ	94
5 สรุปและวิเคราะห์	98
รายการอ้างอิง	105
ภาคผนวก	
- ภาคผนวก ก	108
- ภาคผนวก ข	146
- ภาคผนวก ค	162
- ภาคผนวก ง	238
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	243

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สหประชาชาติ (United Nation : UN) ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงโดยความตกลงระหว่างฝ่ายผู้ชนะสงคราม ซึ่งจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งในการก่อตั้งสหประชาชาติคือความต้องการที่จะให้สหประชาชาติเป็นองค์กรหลักเพื่อการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในยุคหลังสงคราม และเพื่อทำให้วัตถุประสงค์ของสหประชาชาติในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศนั้นสัมฤทธิ์ผล กฎบัตรสหประชาชาติจึงได้กำหนดหลักการความร่วมมือกัน หลักการระงับกรณีพิพาทโดยสันติวิธี (หมวด 6) และการใช้มาตรการบีบบังคับโดยใช้กำลัง (หมวด 7) เพื่อไว้ใช้จัดการกับภัยคุกคามหรือการละเมิดต่อสันติภาพซึ่งอาจนำอันตรายมาสู่สังคมนานาชาติได้ ซึ่งการใช้มาตรการบีบบังคับถึงขั้นใช้กำลังตามหมวด 7 นี้จะสามารถนำมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อการใช้มาตรการตามหมวด 6 นั้นไม่ประสบความสำเร็จหรือไม่สามารถปฏิบัติได้ นอกจากนี้มาตรา 39 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติยังได้กำหนดไว้ว่าให้ความรับผิดชอบในการใช้มาตรการบีบบังคับ (หมวด 7) นั้นเป็นของคณะมนตรีความมั่นคงเท่านั้น

แต่สหประชาชาติก็ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจหลักของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดได้ไม่นานโลกก็ตกอยู่ในภาวะสงครามเย็น คือ สภาวะของการแข่งขันกันระหว่างมหาอำนาจทางการเมือง ซึ่งแต่ละประเทศต่างก็มีผลประโยชน์ทางความมั่นคงและจุดมุ่งหมายแห่งชาติของตนเอง การแข่งขันกันของมหาอำนาจจะอยู่ในรูปของการครอบครองผลประโยชน์ทางความมั่นคงและสันติภาพอันมีที่มาจากการแข่งขัน¹ มหาอำนาจที่เข้าแย่งชิงผลประโยชน์ทางความมั่นคงและสันติภาพระหว่างประเทศนี้ได้แก่ สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต ซึ่งทั้ง 2 ต่างเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง ดังนั้นความขัดแย้งดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงอย่างมาก เนื่องจากคณะมนตรีความมั่นคงเป็นองค์กรหลักของสหประชาชาติที่ได้รับมอบอำนาจให้รับผิดชอบในการดูแลรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และได้รับมอบสิทธิพิเศษในการใช้สิทธิยับยั้ง (veto) เมื่อความ

¹ Leeland M. Goodrich, ' The UN Security Council ', in The United Nations : Past , Present , and Future, ed. James Barros(New York : The Free Press , 1972) , p. 28.

ขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจทั้ง 2 ได้ประทุขึ้นมาส่งผลให้มีการใช้สิทธิยับยั้งนี้อย่างมากในคณะมนตรีความมั่นคงจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ดังนั้นบทบาทของคณะมนตรีความมั่นคงในด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในช่วงสงครามเย็นจึงประสบภาวะชะงักงัน ทำให้เกิดแรงกดดันในการที่จะโอนย้ายหน้าที่ด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศจากคณะมนตรีความมั่นคงมาสู่สมัชชา ซึ่งมาตรา 10 11 และ 14 ของกฎบัตรสหประชาชาติได้มอบอำนาจให้สมัชชาสามารถรับผิดชอบและมีหน้าที่ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศได้เช่นเดียวกัน²

สถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจทั้ง 2 นั้นมีความตึงเครียดอย่างมากจนกระทั่งส่งผลให้คณะมนตรีไม่สามารถมีเสียงเอกฉันท์ร่วมกันระหว่างสมาชิกถาวรได้ เหตุการณ์ครั้งสำคัญคือเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1950 คณะมนตรีความมั่นคงมีมติที่จะดำเนินมาตรการบีบบังคับเพื่อใช้ตอบโต้ต่อการที่เกาหลีเหนือรุกรานเกาหลีใต้ สาเหตุที่คณะมนตรีความมั่นคงสามารถมีข้อมติออกมาได้ก็เนื่องมาจากว่าในช่วงเวลาดังกล่าวสหภาพโซเวียตได้ประท้วงโดยการไม่เข้าร่วมประชุม คณะมนตรีความมั่นคงเป็นระยะเวลา 7 เดือน (ระหว่างวันที่ 13 มกราคมถึง 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1950) ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะสหภาพโซเวียตไม่พอใจที่คณะมนตรีความมั่นคงปฏิเสธที่จะให้ผู้แทนของสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามาที่นั่งเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงแทนผู้แทนของจีนคนชาติหรือไต้หวัน เมื่อคณะมนตรีความมั่นคงมีข้อมติที่จะใช้กำลังกับเกาหลีเหนือแล้วหลังจากนั้นสหภาพโซเวียตก็กลับมาเข้าร่วมประชุมด้วยทุกครั้ง และใช้สิทธิยับยั้งทุกข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ดังกล่าว เมื่อเป็นเช่นนี้จึงได้มีการเสนอให้สมัชชาเข้ามาทำหน้าที่แทนคณะมนตรีความมั่นคงโดยทันทีในกรณีที่คณะมนตรีความมั่นคงขาดความเห็นร่วมกันของสมาชิกถาวร อันส่งผลให้คณะมนตรีไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ โดยสมัชชาสามารถเรียกประชุมภายใน 24 ชั่วโมง เพื่อพิจารณารณที่ที่เกิดขึ้นและสามารถแนะนำมาตรการร่วมกันให้แก่สมาชิกสหประชาชาติซึ่งรวมถึงการใช้กำลังหากจำเป็นเพื่อรักษา หรือนำกลับมาซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ³ ข้อเสนอดังกล่าวนี้ได้รับการสนับสนุนและผลักดันจากสหรัฐอเมริกาจนในที่สุดสมัชชาได้มีข้อมติที่ 377 (V) ออกมาเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน ค.ศ. 1950 เรียกว่ามติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพ (Uniting for Peace Resolution) [หรืออีกชื่อหนึ่งคือข้อมติอาชีสัน (Acheson Resolution)] ตามชื่อรัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาคือ นาย Dean Acheson ผู้เสนอญัตติ

² Dean Acheson, *Present at the Creation : My Years in the State Department* , 2nd ed (New York : Signet , 1969), p. 583.

³ Michael Ratner, *A U.N. Alternative to War : ' Uniting for Peace '* [Online] 2003. Available form : <http://www.zmag.org/sustainers/content2003 - 02/> [2003, March 5]

ดังกล่าวต่อที่ประชุมสมัชชา J⁴ ออกมาด้วยคะแนนเสียง 52 ต่อ 5 โดยอินเดียและอาร์เจนตินางดออกเสียง⁵ ข้อมติดังกล่าวได้ระบุว่า

‘ ถ้าคณะมนตรีฯ ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบหลัก (primary – responsibility) ของตนในเรื่องการดำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในกรณีใด ๆ ที่ปรากฏว่าคุกคามต่อสันติภาพ ทำลายสันติภาพหรือเป็นการกระทำการรุกราน สมัชชาจะพิจารณาเรื่องนั้นโดยทันที โดยมุ่งหมายจะให้คำแนะนำแก่สมาชิกเกี่ยวกับการใช้มาตรการร่วมกัน (collective measures) รวมทั้งการใช้กำลังอาวุธ (armed forces) เมื่อจำเป็นในกรณีที่มีการทำลายสันติภาพ หรือมีการกระทำอันเป็นการรุกราน ทั้งนี้เพื่อดำรงรักษาไว้หรือฟื้นฟูให้กลับคืนมาซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศ’⁶

โดยเงื่อนไขในการใช้อำนาจของสมัชชาตามข้อมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพนี้ คือ

1) ประเทศสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงโดยเสียงส่วนใหญ่ 9 เสียง (โดยใน 9 เสียงนี้จะต้องไม่มีการใช้สิทธิยับยั้ง) มีมติให้โอนเรื่องที่คณะมนตรีกำลังพิจารณาอยู่ไปให้สมัชชาพิจารณา

2) สมาชิกสหประชาชาติเกินกึ่งหนึ่งเรียกร้องให้โอนเรื่องดังกล่าวมาสู่การพิจารณาของสมัชชา และเมื่อมีการโอนเรื่องมาให้สมัชชาแล้วซึ่งในขณะนั้นมีใช้วาระการประชุม สมัชชาสามารถเรียกประชุมวาระฉุกเฉินได้ภายใน 24 ชั่วโมงเพื่อพิจารณาเรื่องที่โอนมา

จากข้อมติดังกล่าวนี้ก็ได้สร้างความขัดแย้งขึ้นภายในคณะมนตรีความมั่นคง คือ สหภาพโซเวียตแย้งว่า สมัชชาไม่มีอำนาจในการจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพ เพราะการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดตั้งกองกำลังสหประชาชาตินั้นเป็นอำนาจผูกขาด (exclusive authority) ของคณะมนตรี

⁴ สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ (กรุงเทพฯ ฯ : โครงการตำราสมาคมสตรีแห่งประเทศไทย , 2535) , หน้า 118 – 119.

⁵ Dean Acheson, Present at the Creation : My Years in the State Department , p. 583.

⁶ สมพงษ์ ชูมาก , การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน (กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539) , หน้า 10 .

ความมั่นคง ซึ่งต่อมาศาลโลกได้พิจารณาในประเด็นดังกล่าวแล้วมีมติว่าคณะมนตรีความมั่นคงมีอำนาจหน้าที่หลัก (primary authority) มีใช้อำนาจผูกขาดในเรื่องการจัดกองกำลังสหประชาชาติ แต่กฎบัตรสหประชาชาติมิได้ห้ามสมาชิกที่จะให้คำแนะนำตามมาตรา 10 และมาตรา 14 ข้อจำกัดแห่งมาตรา 11 วรรค 2 ไม่อาจนำมาใช้กับกรณีนี้ ในเมื่อ ‘ การปฏิบัติการ ’ (action) ที่อ้างถึงในมาตรา 11 วรรค 2 หมายความว่าถึง ‘ การดำเนินการบีบบังคับ ’ (enforcement action) ซึ่งมีลักษณะเป็นการดำเนินการบีบบังคับต่อรัฐ แต่การดำเนินการของกองกำลังสหประชาชาติภายใต้มติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพของสมาชิกตามทัศนะของศาลมิได้ถือเป็นการดำเนินการบีบบังคับเป็นแต่เพียงมาตรการ (measures) ที่สมาชิกแนะนำภายใต้อำนาจตามมาตรา 14 แห่งกฎบัตร ฯ⁷

ข้อมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพนี้มีการใช้ทั้งสิ้น 10 ครั้งนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1950 ได้แก่ ปี ค.ศ. 1950 กรณีสงครามเกาหลี ค.ศ. 1956 กรณีอียิปต์ (UN Emergency Force : UNEF) ค.ศ. 1958 กรณีเลบานอนและจอร์แดน ค.ศ. 1960 กรณีคองโก (UN Operation in Congo : ONUC) ค.ศ. 1967 กรณีตะวันออกกลาง ค.ศ. 1971 กรณีบังคลาเทศ ค.ศ. 1980 กรณีอัฟกานิสถาน ค.ศ. 1981 กรณีนามิเบีย ค.ศ. 1980 และ ค.ศ. 1982 กรณีปาเลสไตน์⁸

จากสภาพดังกล่าวจึงส่งผลให้การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในช่วงสงครามเย็นนั้นเป็นไปในลักษณะของการนำเอากองกำลังทหารเข้าไปเป็นคณะผู้สังเกตการณ์ (observer missions) หรือ เป็นคณะผู้ควบคุมการหยุดยิง (Truce Supervision Organizations)⁹ หรือ เป็นกำลังแยกปะทะ (buffer force) หรือเป็นกองกำลังลาดตระเวนชายแดน (border patrol)¹⁰ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในช่วงสงครามเย็นนั้นจะเป็นการปฏิบัติการทางทหารแบบไม่ใช้กำลัง (non – combat military operations) จึงมักไม่

⁷ เรื่องเดียวกัน , หน้า 10 – 11 .

⁸ International Law & Organization, The UN : General Assembly [Online] , Available from : <http://homepage.gallaudet.edu/David.Penna/Ungenas.html> [2003 , March 6]

⁹ สุรชาติ บำรุงสุข , กองทัพในยามสันติ : ปฏิบัติการนอกเหนือจากการสงครามและปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (กรุงเทพฯ : บริษัทสแควร์ 93 จำกัด , 2543) , หน้า 50 .

¹⁰ ไพฑูรย์ จรจวบโชค , “ กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังยุคสงครามเย็น ” , (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2538) , หน้า 30 .

เกี่ยวข้องกับกรอบ โดยการดำเนินการดังกล่าวอยู่ภายใต้หมวดที่ 4 แห่งกฎบัตร ฯ¹¹ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้สิทธิยับยั้ง (veto) จากมหาอำนาจทั้ง 2 คือ สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต

ต่อมาเมื่อสภาวะสงครามเย็นสิ้นสุดลงจึงส่งผลให้ปัญหาความมั่นคงในยุคหลังสงครามเย็นมีลักษณะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย กล่าวคือ ปัญหาความมั่นคงในยุคหลังสงครามเย็นมิได้มีที่มาจากความขัดแย้งทางอุดมการณ์ทางการเมืองเหมือนเช่นในอดีต แต่เป็นปัญหาในรูปแบบใหม่ที่มีที่มาจากความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจกับประเทศโลกที่ 3 เช่น ปัญหาด้านเศรษฐกิจในเรื่องการค้าเสรี ปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชน หรือความขัดแย้งระหว่างโลกที่ 3 ด้วยกันเองซึ่งเป็นการขัดแย้งในระดับภูมิภาคอันมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม โดยปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีความลึกซึ้งและละเอียดอ่อนแตกต่างไปจากปัญหาความมั่นคงในยุคหลังสงครามเย็น ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่มีที่มาจากความขัดแย้งภายในที่สั่งสมมานานมิได้เกิดจากความขัดแย้งภายนอกเหมือนเช่นในช่วงสงครามเย็น

จากการเปลี่ยนแปลงไปของระบบระหว่างประเทศได้ส่งผลให้แนวคิดในเรื่องการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย โดยปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติได้เป็นไปในลักษณะเชิงรุกเพิ่มมากขึ้นหรือเป็นปฏิบัติการรักษาสันติภาพแบบใช้กำลังหรือเรียกว่าเป็น ‘ การบังคับให้เกิดสันติภาพ ’ (peace enforcement) ซึ่งมีความหมายโดยทั่วไปว่าเป็นปฏิบัติการทางทหารที่ติดอาวุธและต่อเนื่อง (high – intensity combat operations)¹² โดยการปฏิบัติการรักษาสันติภาพเชิงรุก หรือ peace enforcement นี้ ดำเนินการโดยคณะมนตรีความมั่นคงภายใต้กฎบัตร ฯ หมวดที่ 7 กล่าวคือสหประชาชาติโดยคณะมนตรีความมั่นคงสามารถใช้ออกกำลังทหารเพื่อเข้าแทรกแซงและเนิ่นการบีบบังคับเพื่อสันติภาพในวิกฤตการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งไม่จำเป็นต้องรอความเห็นชอบจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในวิกฤตการณ์นั้นก่อนเข้าไปปฏิบัติการ (ซึ่งมีความแตกต่างจากปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงก่อนหน้านี้ที่สมัชชาจะเป็นผู้จัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพโดยอาศัยมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพภายใต้อำนาจตามมาตรา 14 หมวดที่ 4 แห่งกฎบัตร ฯ)

ในปีค. ศ. 1992 เลขาธิการแห่งสหประชาชาติ คือนายบูโทรด์ บูโทรด์ - กาลิได้เสนอ ‘ ระเบียบวาระเพื่อสันติภาพ ’ (An Agenda for Peace , 1992) ซึ่งในระเบียบวาระ

¹¹ สุรชาติ บำรุงสุข , กองทัพในยามสันติ : ปฏิบัติการนอกเหนือจากการสงครามและปฏิบัติการรักษาสันติภาพ , หน้า 50 .

¹² เรื่องเดียวกัน , หน้า 50 – 51 .

นี้ได้กล่าวถึงการเสริมสร้างบทบาทของสหประชาชาติในการรักษาสันติภาพโดยมีการใช้แนวทางหลายอย่าง (ระเบียบวาระนี้ถูกเสนอหลังจากเกิดกรณีสงครามอ่าวเปอร์เซีย ซึ่งถือว่าเป็นกรณีของการดำเนินการบังคับเพื่อสันติภาพครั้งใหญ่ครั้งหนึ่งของสหประชาชาติในยุคหลังสงครามเย็น) เช่น

1. การทูตแบบป้องกัน (preventive diplomacy) คือการเข้าไปไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในภูมิภาคต่าง ๆ ก่อนที่ข้อพิพาทนั้นจะขยายตัวออกไปเป็นความขัดแย้ง

2. การสร้างสันติภาพ (peace making) คือการชักจูงให้คู่กรณีหันมาหาข้อตกลงกันโดยสันติวิธี

3. การปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (peacekeeping operation) คือการจัดตั้งปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ

4. การสร้างสันติภาพภายหลังความขัดแย้ง (post – conflict peace building) คือการสนับสนุนการสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อให้มีสันติภาพที่ถาวร

5. ปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อตกลงสันติภาพ (peace enforcement) โดยสหประชาชาติจะทำการจัดตั้งกองกำลังของสหประชาชาติเองเพื่อให้เข้าไปดูแลให้การแจกจ่ายอาหารและการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมของสหประชาชาติเป็นไปอย่างเรียบร้อย

ต่อมาในปี ค. 1995 นายบูโทรต บูโทรต - กาลี เลขาธิการสหประชาชาติในขณะนั้นได้เสนอ ‘ A Supplement to An Agenda for Peace ‘ โดยระบุเพิ่มเติมว่า

1. ความขัดแย้งในยุคหลังสงครามเย็นได้เปลี่ยนจากความขัดแย้งระหว่างรัฐ (Inter – State Conflict) เป็นความขัดแย้งภายในรัฐ (Intra – State Conflict) ซึ่งจำเป็นต้องมีการใช้กำลังเข้าแทรกแซงเพื่อให้เกิดความปรองดอง (reconciliation) มิเช่นนั้นผู้ที่ต้องตกเป็นเหยื่อของความขัดแย้งดังกล่าวก็คือประชาชนนั่นเอง

2. ยอมรับหลักการพื้นฐานของปฏิบัติการรักษาสันติภาพดั้งเดิม 3 ประการ คือ

- ต้องได้รับความยินยอม (consensus) จากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในกรณีพิพาทที่เกิดขึ้น
- กองกำลังของสหประชาชาติต้องเป็นกลาง (impartiality)

- กองกำลังของสหประชาชาติจะไม่ใช้กำลัง (no use of force) แต่มีกำลังไว้เพื่อป้องกันตนเองได้

แต่เห็นสมควรว่าในบางกรณีอาจยกเลิกหลักการทั้ง 3 นี้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนและภารกิจด้านมนุษยธรรม

เมื่อสงครามเย็นได้ยุติลงจึงมีการให้คำนิยามความหมายของคำว่า ‘ ความมั่นคง ’ ใหม่ที่ว่า ‘ความมั่นคงนอกจากจะหมายถึงความถึงการป้องกันดินแดนของตนให้รอดพ้นจากการรุกรานทางทหารจากภายนอกแล้ว ยังหมายรวมถึงการป้องกันชุมชนและประชาชนให้รอดพ้นจากความรุนแรงอันมีที่มาจากปัญหาความขัดแย้งภายในด้วย’¹³

จากการให้คำนิยามของคำว่า ‘ ความมั่นคง ’ ใหม่และการเปลี่ยนแปลงไปของสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศจึงส่งผลให้ปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในยุคหลังสงครามเย็นได้ขยายตัวออกไปครอบคลุมบทบาทใหม่ ๆ เช่น

- การเฝ้าตรวจกิจกรรมทางการทหาร เช่น การลดอาวุธ หรือ การทำลายอาวุธ
- การจัดและควบคุมการเลือกตั้ง
- การจัดส่งผู้หนีภัยสงครามกลับสู่ถิ่นฐานเดิม
- การให้ความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแจกจ่ายอาหาร
- การช่วยเหลือในการฟื้นฟูบูรณะประเทศและการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน
- การใช้กำลังทหารเข้าแทรกแซงตามมติของคณะมนตรีความมั่นคงเพื่อยุติวิกฤตการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น¹⁴

ตัวอย่างเช่นในกรณีสงครามอ่าวเปอร์เซีย (1991) กรณีบอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนา (1991) กรณีโซมาเลีย (1992) ซึ่งการปฏิบัติการรักษาสันติภาพเชิงรุกนี้สหประชาชาติได้อาศัยอำนาจตามหมวดที่ 7 ของกฎบัตร ฯ ซึ่งการดำเนินการบีบบังคับนี้เป็นความรับผิดชอบของคณะมนตรีความมั่นคง (แต่การรักษาสันติภาพในอดีตได้อาศัยอำนาจตามหมวดที่ 4 ของกฎบัตร ฯ)

¹³ United Nations Secretary – General Report , “ We the Peoples : the Role of the United Nations in the 21st Century , fifty – fourth session , “ 27 March 2000 .

¹⁴ สุรชาติ บำรุงสุข , กองทัพในยามสันติ : ปฏิบัติการนอกเหนือจากการสงครามและปฏิบัติการรักษาสันติภาพ , หน้า 38 .

เห็นได้ว่าในยุคหลังสงครามเย็นสหประชาชาติได้หันมาให้ความสนใจกับปัญหาความขัดแย้งภายในซึ่งเป็นปัญหาความมั่นคงในรูปแบบใหม่เพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่สหประชาชาติได้ให้ความหมายของ ‘ ความมั่นคง ’ ใหม่ และจากการพยายามขยายบทบาทของปฏิบัติการรักษาสันติภาพออกไป เพราะเมื่อสงครามเย็นสิ้นสุดลงได้ส่งผลให้ลักษณะของปัญหาความมั่นคงในยุคหลังสงครามเย็นนั้นเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นหากสหประชาชาติยังคงดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นตามรูปแบบเดิม ๆ ที่ใช้ในยุคสงครามเย็นก็จะไม่สอดคล้องกับสภาพของสังคมระหว่างประเทศและรูปแบบของปัญหาที่เปลี่ยนแปลงไปได้

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุในการปรับบทบาทด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ
2. เพื่อวิเคราะห์ถึงความเชื่อมโยงระหว่างการเปลี่ยนแปลงของระบบระหว่างประเทศกับการปรับบทบาทในด้านการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ
3. เพื่อชี้ให้เห็นภาพรวมของวิธีการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในยุคหลังสงครามเย็น

ขอบเขตในการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาการเปลี่ยนแปลงของระบบระหว่างประเทศหลังสงครามเย็นและการปรับบทบาทของสหประชาชาติในด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ โดยจะเน้นศึกษาช่วงระหว่างปีค.ศ. 1991 – 2000

สมมติฐานในการศึกษา

ระบบระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปจากการที่สงครามเย็นสิ้นสุดลงจึงส่งผลทำให้สหประชาชาติต้องปรับบทบาทในด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ระบอบของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีดำเนินการศึกษา

จะเป็นการศึกษาจากเอกสาร (documentary research) โดยข้อมูลที่ใช้มี 2 ประเภท คือ

1. ข้อมูลที่เป็นเอกสารขั้นต้น (primary data) ได้แก่ เอกสารเกี่ยวกับปฏิบัติการรักษาสันติภาพที่สหประชาชาติเป็นผู้พิมพ์เผยแพร่
2. ข้อมูลที่เป็นเอกสารขั้นรอง (secondary data) ได้แก่ หนังสือ บทความ วารสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

กรอบความคิดที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยจะนำกรอบความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีระบอบ¹⁵ (Regime Theory) มาศึกษา โดยการศึกษาแบบทฤษฎีระบอบนี้จะเน้นศึกษาใน 3 ประเด็น คือ

- ระบอบสร้างขึ้นมาได้อย่างไร
- ตัวแสดงที่เป็นสถาบันทำอะไรจึงสามารถรักษาระบอบไว้ได้
- ระบอบจะถูกละทิ้งหรือเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

แต่ผู้วิจัยจะนำประเด็นที่ 2 มาวิเคราะห์เพื่อชี้ให้เห็นความพยายามของสหประชาชาติในการรักษาระบอบของสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงไปของสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ช่วยให้เข้าใจถึงสาเหตุของการปรับบทบาทของสหประชาชาติในด้านการรักษาสันติภาพ และช่วยให้เข้าใจถึงปัญหาและอุปสรรคที่จะเข้ามาทำทลายการปรับบทบาทของสหประชาชาติในด้านการรักษาสันติภาพนี้

¹⁵ ประณต นันทียะกุล , บรรณาธิการ . รัฐศาสตร์ 50 ปี (กรุงเทพฯ ฯ : บริษัทสุรพิมพ์ จำกัด , 2541) , หน้า 493 – 494 .

วิธีการเสนอเรื่อง

บทที่ 1 เป็นบทนำ กล่าวถึงสภาพปัญหาและความสำคัญของเรื่อง วัตถุประสงค์ในการศึกษา ขอบเขต สมมติฐาน กรอบความคิดที่ใช้ในการศึกษาและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาเรื่องดังกล่าว

บทที่ 2 กล่าวถึงประวัติสหประชาชาติ องค์กรของสหประชาชาติที่มีบทบาทในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพตามกฎบัตรสหประชาชาติและอุปสรรคที่แต่องค์กรต้องเผชิญกับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ

บทที่ 3 เป็นประเด็นเกี่ยวกับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงหลังสงครามเย็น อธิบายถึงสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศในช่วงก่อนและหลังสงครามเย็น และวิเคราะห์ผลของการดำเนินงานในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพเป็นอย่างไรและต้องปรับเปลี่ยนวิธีการปฏิบัติการรักษาสันติภาพอย่างไร

บทที่ 4 ชี้ให้เห็นถึงอุปสรรคในการปรับบทบาทด้านการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติและข้อจำกัดด้านองค์กร

บทที่ 5 เป็นบทสรุปและวิเคราะห์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

สหประชาชาติกับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ

การเกิดขึ้นของสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้เจตนารมณ์ของสันนิบาตชาติในการเป็นองค์การระหว่างประเทศที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศต้องหยุดชะงักและถูกยุบลงในปี ค.ศ.1946 แต่แนวคิดในการที่จะจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่ขึ้นมารับช่วงแทนสันนิบาตชาติก็มีได้หมดไป ช่วงระหว่างการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีการพบปะเจรจากันระหว่างผู้นำประเทศที่สำคัญหลายครั้งเพื่อหารือในเรื่องการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่ โดยในวันที่ 14 สิงหาคม ค.ศ.1941 ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา คือ ประธานาธิบดีโรสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) ได้พบนายกรัฐมนตรีของอังกฤษ คือ นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลล์ (Winston Churchill) บนเรือ Prince of Whale ณ มหาสมุทรแอตแลนติก บริเวณเกาะนิวฟาวแลนด์ และได้มีการประกาศ “Atlantic Charter” ซึ่งเป็นการกำหนดเจตนารมณ์ของประเทศพันธมิตรที่จะร่วมมือกันสร้างโลกใหม่ที่มีสันติภาพขึ้น โดยคำประกาศนี้ได้มีการพูดถึงความเป็นไปได้ที่จะจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อดูแลรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศอย่างกว้าง ๆ ไว้ 8 ประการ คือ¹

1. ทั้งสองประเทศจะไม่แสวงหาอำนาจทางดินแดน หรืออำนาจอื่นใด
2. ประเทศทั้งสองไม่ปรารถนาจะเห็นการเปลี่ยนแปลงทางดินแดนใด ๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับความปรารถนาอันได้แสดงออกไว้แล้วอย่างเสรีของประชาชนที่อยู่ภายในดินแดนนั้น ๆ
3. ประเทศทั้งสองเคารพสิทธิของประชาชนที่จะเลือกรูปแบบรัฐบาลของตนเอง รวมทั้งปรารถนาจะให้ประชาชนของประเทศซึ่งถูกลิดรอนสิทธิในการปกครองตนเองได้รับสิทธิดังกล่าวคืน

¹ วิลเลียม แบรดลีย์ และจูลีเชีย ซินวอร์ธ, เส้นทางมหาอำนาจ : เอกสารด้านนโยบายต่างประเทศอเมริกันต่อเอเชีย, แปลโดย วริยา ศ. ซินวอร์ธ (กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิมพ์ตุลา จำกัด, 2535), หน้า 182 — 183. ใน ไพฑูรย์ จจรอบโชค, “กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังสงครามเย็น” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 9 — 10.

4. ประเทศทั้งสองจะส่งเสริม สนับสนุนให้ประเทศต่าง ๆ ได้รับผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมกันจากการค้า และจากวัตถุดิบต่าง ๆ ของโลกซึ่งเป็นที่ต้องการสำหรับความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ

5. ทั้งสองประเทศจะสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ ในด้านเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมมาตรฐานทางด้านแรงงาน ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและความปลอดภัยทางสังคม

6. หลังจากที่พวกราชาซีได้ถูกทำลายไป ประเทศทั้งสองหวังที่จะได้เห็นสันติภาพได้รับการสถาปนาขึ้น อันจะทำให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ด้วยความปลอดภัยภายในพรมแดนของตน และจะเป็นการยืนยันว่ามนุษย์ทุกคนในทุกประเทศจะดำรงชีวิตอยู่อย่างมีเสรีภาพจากความกลัวและความขาดแคลน

7. เสรีภาพจะทำให้มนุษย์ทุกคนสามารถเดินทางข้ามทะเลและมหาสมุทรได้ โดยปราศจากอุปสรรคขัดขวาง

8. ทั้งสองประเทศเชื่อว่าทุกประเทศต้องยกเลิกการใช้กำลังอาวุธ เนื่องจากสันติภาพในอนาคตจะเกิดขึ้นไม่ได้หากประเทศต่าง ๆ ใช้กำลังอาวุธ อันจะก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดการรุกรานระหว่างกัน ซึ่งเท่ากับเป็นการเลื่อนการสถาปนาระบบการรักษาความปลอดภัยทั่วไปออกไป ดังนั้นทั้งสองประเทศจึงเชื่อว่าการลดกำลังอาวุธเป็นสิ่งจำเป็นที่ประเทศต่าง ๆ ควรปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้ทั้งสองประเทศจึงจะให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนมาตรการในทางปฏิบัติอื่น ๆ ทุกประการที่จะช่วยลดภาระอันหนักหน่วงในเรื่องการใช้กำลังอาวุธสำหรับประชาชนผู้รักสันติภาพทั้งหลาย

ต่อมาหลังจากที่สหรัฐอเมริกาถูกทิ้งระเบิดที่ Pearl Harbor ได้มีการจัดประชุมประเทศฝ่ายสัมพันธมิตรที่กรุงวอชิงตัน ดี. ซี. และมีแถลงการณ์ร่วมกันออกมาชื่อว่า “Declaration of the United Nations” เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1942 ซึ่งมีประเทศร่วมลงนาม 26 ประเทศ คำว่า “United Nations” (สหประชาชาติ) เป็นคำที่ประธานาธิบดีรูสเวลต์ได้ริเริ่มขึ้นโดยหมายถึงบรรดาประเทศต่าง

ๆ ที่ให้ความร่วมมือที่จะต่อต้านศัตรูร่วมกัน² โดยแถลงการณ์ได้แสดงเจตนารมณ์ร่วมกันของประเทศพันธมิตรว่าจะต่อสู้ร่วมกันเพื่อต่อต้านฝ่ายอักษะเพื่อนำสันติภาพมาสู่โลก

หลังจากนั้นในช่วงปลายปี คือ ระหว่างวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ. 1942 — 1 ธันวาคม ค.ศ. 1943 ได้มีการจัดประชุม Moscow — Teheran Conferences ขึ้น ซึ่งเป็นการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศสี่ประเทศเข้าร่วม คือ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และจีน ประเทศทั้ง 4 ได้ออกแถลงการณ์ Moscow Declaration ร่วมกันเพื่อย้ำถึงเจตนารมณ์ของ Declaration of United Nations นอกจากนั้นได้มีการพูดถึงอย่างชัดเจนในการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อดูแลสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศเป็นครั้งแรก และยังเป็นครั้งแรกที่สหภาพโซเวียตยอมรับที่จะให้มีการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้น ซึ่งเป็นการแสดงถึงความยอมรับถึงความจำเป็นในการสถาปนาองค์การระหว่างประเทศโดยวางอยู่บนพื้นฐานของหลักการแห่งความเสมอภาคในอำนาจอธิปไตย และเปิดโอกาสให้รัฐที่รักสันติสามารถเข้าร่วมเป็นสมาชิก เพื่อดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ หลังจาก Moscow — Teheran Conferences ทั้ง 4 ประเทศได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศของตนมาร่วมกันร่างธรรมนูญขององค์การระหว่างประเทศที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่นี้ และต่อมาจึงได้มีการจัดประชุมขึ้นอีกครั้งที่คฤหาสน์ Dumbarton Oaks ชานกรุงวอชิงตันดี. ซี. โดยการประชุมครั้งนี้ได้แบ่งออกเป็น 2 รอบ คือ รอบแรก วันที่ 21 สิงหาคม ถึง 28 กันยายน ค.ศ. 1944 และรอบสอง วันที่ 29 กันยายน ถึง 7 ตุลาคม ค.ศ. 1944 โดยมีมหาอำนาจเข้าร่วมประชุม 4 ประเทศ ได้แก่ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และสาธารณรัฐจีน

ผลการประชุมในครั้งนี้ทั้ง 4 ประเทศสามารถรับรองหลักการใหญ่ของธรรมนูญที่จะจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศใหม่นี้ได้ส่วนหนึ่ง แต่ก็ยังคงมีอีกหลายสิ่งที่ไม่สามารถตกลงกันได้ หลักการในส่วนที่ตกลงกันได้เรียกว่า “Dumbarton Oaks Proposals” คือ

1) การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกันทางอธิปไตยของทุกประเทศสมาชิก

² ฉัตรชัย รอดประเสริฐ, “องค์การสหประชาชาติ,” รัฐสภาสาร (13 ตุลาคม 2528) : 25. ใน ไพฑูรย์ จรจวบโชค, “กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังสองคราเมเย็น” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขา-นิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 10.

2) ทุกประเทศที่รักสันติ (peace — loving) สามารถเข้าเป็นสมาชิกได้

3) มีการตกลงกันว่าให้องค์การระหว่างประเทศใหม่มี 5 องค์การหลัก คือ

- คณะมนตรีความมั่นคง
- สัมัชชา
- สำนักเลขาธิการ
- ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ
- คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม

4) ให้คณะมนตรีความมั่นคงมีสิทธิขาดในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ การตัดสินใจในเรื่องสำคัญทุกเรื่องของคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องได้รับการยอมรับจากประเทศสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง

การประชุมที่คฤหาสน์ Dumbarton Oaks ยังมีปัญหาตกค้างหลายเรื่องที่ยังไม่สามารถตกลงกันได้ เช่น เรื่องวิธีการออกเสียงในคณะมนตรีความมั่นคง ดังนั้นจึงได้มีการจัดการประชุมขึ้นที่เมืองยัลตา (Yalta) แหลมไครเมีย ในวันที่ 4 — 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1945 ขึ้นเพื่อที่จะได้นำเรื่องที่ตกค้างเหล่านั้นมาประชุมกันอีกรอบ โดยในการประชุมครั้งนี้มีผู้นำเข้าร่วม 3 คน คือ ประธานาธิบดีโรสเวลท์จากสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีเชอร์ซิลล์จากอังกฤษ และ นายกรัฐมนตรีสตาลินจากสหภาพโซเวียต จากการประชุมทั้ง 3 ชาติได้มีมติว่าจะเชิญจีน และฝรั่งเศสเข้ามาร่วมเป็นเจ้าภาพในการจัดการประชุมนานาชาติเพื่อจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศ (United Nations Conference On International Organization) ด้วยโดยในการประชุมนี้ได้มีการจัดขึ้นที่ซานฟรานซิสโก เมื่อวันที่ 25 เมษายน ค.ศ.1945

การประชุมที่จัดขึ้นที่ซานฟรานซิสโกนั้นเป็นการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศ โดยในตอนแรกมีประเทศที่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุม 47 ประเทศ คือ ประเทศที่ร่วมลงนามใน Declaration of United Nations of 1942 แต่ท้ายที่สุดมี 50 ประเทศ (โดยอาร์เจนตินา เดนมาร์ก ไบโรรัสเซีย และยูเครน ได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมที่ซานฟรานซิสโกด้วย ส่วนโปแลนด์ซึ่งเป็นประเทศผู้ร่วมลงนามใน Declaration of United Nations of 1942 แต่ไม่ได้เข้าร่วมประชุมที่ซานฟรานซิสโกก็ถือเป็นประเทศผู้

ก่อตั้งเช่นเดียวกัน) ดังนั้น ประเทศผู้ก่อตั้ง (foundation nations) ของสหประชาชาติจึงมีทั้งหมด 51 ประเทศ

ข้อเสนอเดมบาร์ตันโอคส์ (Dumbarton Oaks) ข้อเสนออัลตา (Yalta) และข้อเสนอที่ได้รับการแก้ไขจากรัฐบาลทั้งหลาย ได้ถูกนำมาขยายร่างเป็นกฎบัตรสหประชาชาติซึ่งใช้เวลาประชุมอยู่นาน 2 เดือนจึงร่างสำเร็จ มีบทบัญญัติรวมทั้งหมด 111 มาตรา โดยแบ่งออกเป็นส่วนอารัมภบทและหมวดต่าง ๆ 19 หมวด ตัวบทเป็นภาษาสากลได้แก่ ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษ ภาษารัสเซียและภาษาสเปน และในวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1945 ได้มีการประชุมที่ Opera House และได้รับรองกฎบัตรสหประชาชาติด้วยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์ กฎบัตรสหประชาชาติมีผลบังคับใช้ไปอีก 4 เดือนต่อมา หลังจากสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงและสมาชิกอื่น ๆ ได้ทำการส่งมอบสัตยาบันสาส์น (instrument of ratification) ในวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1945 จึงถือเอาวันนี้เป็นวันสหประชาชาติด้วย³

การจัดตั้งสหประชาชาติขึ้นมานั้นมีจุดมุ่งหมายหลักก็เพื่อการธำรงไว้ซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศ ดังจะสามารรถเห็นได้จากมาตรา 1 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติที่ได้มีการระบุถึงจุดมุ่งหมายหลักประการนี้เป็นอันดับแรกไว้ดังนี้

“เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศ และเพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางนี้จะได้ดำเนินการร่วมกันอันมีผลจริงจัง เพื่อป้องกันและกำจัดการคุกคามต่อสันติภาพและเพื่อระงับยับยั้งการกระทำการรุกราน หรือการทำลายสันติภาพโดยวิธีการอื่น ๆ และจะดำเนินการโดยสันติวิธี และโดยสอดคล้องกับหลักการแห่งความยุติธรรมและกฎหมายระหว่างประเทศในการแก้ไขกรณีพิพาท

³ ไพฑูริย์ จรจวบโชค, “กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังสงครามเย็น” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 13.

หรือสถานการณ์ระหว่างประเทศอื่นจะนำไปสู่การทำลายสันติภาพ”⁴

ส่วนจุดมุ่งหมายในด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการร่วมมือของรัฐสมาชิกในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและมนุษยธรรม รวมทั้งการเป็นศูนย์กลางสำหรับความร่วมมือและการประสานงานของนานาประเทศนั้นได้ถูกระบุไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติเป็นประการต่อมาจากจุดมุ่งหมายข้างต้น โดยกฎบัตร ฯ ได้มอบอำนาจหน้าที่ในการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่ 3 องค์การ คือ

1. คณะมนตรีความมั่นคง
2. สมัชชา
3. สำนักเลขาธิการ

2.1 คณะมนตรีความมั่นคง (Security Council)

คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติประกอบไปด้วยสมาชิก 15 ประเทศ แบ่งเป็น

1. สมาชิกถาวร (permanent member) 5 ประเทศ ได้แก่ ฝรั่งเศส อังกฤษ สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และสาธารณรัฐประชาชนจีน
2. สมาชิกไม่ถาวร (non — permanent member) 10 ประเทศ โดยจะผ่านการเลือกตั้งเข้ามาคราวละ 2 ปี

เรื่องที่น่าเข้าพิจารณาในคณะมนตรีความมั่นคง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เรื่องวิธีดำเนินการ (procedural matter) จะใช้การลงคะแนนเสียงส่วนใหญ่ 9 เสียงใด ๆ ก็ได้ จาก 15 เสียงในคณะมนตรีความมั่นคง

⁴ สมพงษ์ ชูมาก, การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539), หน้า 6 — 7.

2. เรื่องที่เป็นเนื้อหาสาระ (substantive matter) จะใช้การลงคะแนนเสียงส่วนใหญ่ 9 เสียง โดยจะต้องมีเสียงเอกฉันท์ของสมาชิกถาวรรวมอยู่ด้วย หรือจะต้องไม่มีเสียงวิโต้จากสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง

กฎบัตรสหประชาชาติได้มอบความรับผิดชอบหลักสำคัญในการธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่คณะมนตรีความมั่นคงตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 24 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ ดังนั้นคณะมนตรีความมั่นคงจึงเป็นองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องเกี่ยวกับการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และเมื่อคณะมนตรีความมั่นคงได้ตัดสินใจ กระทบการอย่างใดแล้ว สมาชิกสหประชาชาติตกลงที่จะยอมรับและปฏิบัติตามการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงอันสอดคล้องกับกฎบัตรสหประชาชาติฉบับปัจจุบัน ซึ่งข้อความข้างต้นนี้ระบุอยู่ในมาตรา 25 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ⁵ นอกจากนี้กฎบัตรสหประชาชาติยังได้มอบสิทธิพิเศษในการใช้สิทธิยับยั้ง (veto) ให้แก่สมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงด้วย ซึ่งการให้สิทธิพิเศษแก่ประเทศมหาอำนาจ เพื่อให้สามารถควบคุมการดำเนินงานของคณะมนตรีความมั่นคง รวมทั้งทำให้ระบบความมั่นคงร่วมกันภายใต้สหประชาชาติประสบผลสำเร็จตามเจตนารมณ์แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ

เพื่อให้เจตนารมณ์ในการธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ของสหประชาชาตินั้นสัมฤทธิ์ผล สหประชาชาติจึงได้กำหนดหลักการความมั่นคงร่วมกัน หลักการระงับกรณีพิพาทโดยสันติวิธี (หมวด 6) และการใช้มาตรการบีบบังคับโดยใช้กำลัง (หมวด 7) เพื่อจัดการคุกคาม หรือการละเมิดต่อสันติภาพซึ่งอาจนำอันตรายมาสู่สังคมโลกได้ การใช้มาตรการบีบบังคับถึงขั้นใช้กำลังตามหมวด 7 นี้จะใช้ก็ต่อเมื่อมาตรการตามหมวด 6 ประสบความล้มเหลว หรือไม่สามารถปฏิบัติได้ มาตรา 39 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติได้กำหนดให้ความรับผิดชอบในการใช้มาตรการบีบบังคับนั้นเป็นของคณะมนตรีความมั่นคง ตามความในมาตรา ดังกล่าวซึ่งได้ระบุไว้ว่า

“คณะมนตรีความมั่นคงจักกำหนดว่าการคุกคามต่อสันติภาพ การทำลายสันติภาพ หรือการกระทำรุกรานได้มีขึ้น และ

⁵ ไพฑูรย์ จรจวบโชค, “กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังสงครามเย็น”, หน้า 48.

จักให้คำแนะนำ หรือตัดสินใจว่า จะใช้มาตรการอันใดตาม
 มาตรา 41 (การบีบบังคับโดยไม่ใช้กำลัง) และ มาตรา 42
 (การบีบบังคับโดยการใช้อำนาจ) เพื่ออำนวยการไว้ สถาปนา
 กลับคืนมาซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ”

ซึ่งการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงในการใช้มาตรการต่าง ๆ เหล่านี้มีผลผูกพันต่อสมาชิก
 ให้ต้องปฏิบัติตามตามที่ได้มีการระบุไว้ในมาตรา 24 และ 25 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติซึ่งได้ระบุไว้
 อย่างหลากหลาย เช่น มาตรา 39 แห่งกฎบัตร ฯ ได้กำหนดให้ความรับผิดชอบในการปฏิบัติการเป็น
 ของคณะมนตรีความมั่นคง ตามที่ได้ระบุไว้ว่า “ คณะมนตรีความมั่นคงจะกำหนดว่า การคุกคามต่อ
 สันติภาพ การทำลายสันติภาพ หรือการกระทำการรุกรานได้เกิดขึ้น และจะให้คำแนะนำ หรือ ตัดสินใจ
 ว่าจะใช้มาตรการอันใด ตามมาตรา 41 และ 42 เพื่ออำนวยการไว้หรือเพื่อสถาปนา กลับคืนซึ่งสันติภาพและ
 ความมั่นคงระหว่างประเทศ”

หัวใจของหมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ คือ ข้อความที่ว่า

- การกระทำการคุกคามต่อสันติภาพ (action with respect to threats to the peace)
- การทำลายสันติภาพ (breaches of the peace)
- การกระทำรุกราน (acts of aggression)

คณะมนตรีความมั่นคงได้รับอำนาจที่จะร้องขอให้ประเทศสมาชิกดำเนินมาตรการบีบบังคับ
 (enforcement action) ซึ่งโดยปกติคณะมนตรีความมั่นคงจะดำเนินวิธีการบีบบังคับโดยไม่ใช้กำลัง
 ก่อน (มาตรา 41) ซึ่งหมายถึงการลงโทษที่ยังไม่ถึงขั้นใช้กำลังอาวุธ เช่น การลงโทษทางการสื่อสาร
 คมนาคม การลงโทษทางการทูต การคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ การปิดล้อมทางทะเล แต่เมื่อดำเนินการ
 ไปแล้วเห็นว่าจะไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะประเทศผู้คุกคามหรือรุกรานไม่ยอมปฏิบัติตามหรือยังไม่
 หยุดพฤติกรรมก้าวร้าว คณะมนตรีความมั่นคงก็ได้รับอำนาจให้ดำเนินการบีบบังคับถึงขั้นใช้กำลัง (
 มาตรา 42) ทั้งทางอากาศ ทางเรือ ทางบก ตามความจำเป็นเพื่ออำนวยการรักษาสันติภาพ และความมั่นคง
 ระหว่างประเทศไว้ หรือเพื่อฟื้นฟูสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้กลับคืนมา การตัดสินใจ
 ของคณะมนตรีความมั่นคงนี้มีผลผูกพันต่อประเทศสมาชิกให้ต้องปฏิบัติตาม (มาตรา 24 — 25) กฎ
 บัตร ฯ ได้กำหนดให้คณะกรรมการเสนาธิการทหาร (military staff committee) ซึ่งประกอบด้วย
 หัวหน้าคณะเสนาธิการทหารของประเทศสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง (ถือเป็นองค์กรรอง

ของคณะมนตรีความมั่นคง) เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาที่จะให้คำแนะนำ และช่วยเหลือ⁶ แต่ในทางปฏิบัติที่ผ่านมาคณะมนตรีความมั่นคงไม่มีบทบาทอะไรเลย ข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงเมื่อวันที่ 25 – 26 มิถุนายน ค.ศ. 1950 เป็นการดำเนินการบีบบังคับตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎบัตร ฯ เพื่อให้ตอบโต้ต่อการที่เกาหลีเหนือรุกรานเกาหลีใต้ เหตุที่คณะมนตรีความมั่นคงสามารถดำเนินการบีบบังคับต่อเกาหลีเหนือได้ก็เพราะเป็นตอนนั้นสหภาพโซเวียตไม่เข้าร่วมประชุมคณะมนตรีความมั่นคงระหว่างวันที่ 13 มกราคม – 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1950 (เนื่องจากคณะมนตรีความมั่นคงปฏิเสธที่จะให้มีผู้แทนของสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามา มีที่นั่งเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงแทนที่ผู้แทนของจีนคนละชาติ หรือได้หวั่น) ด้วยการผลักดันของสหรัฐอเมริกาจึงทำให้คณะมนตรีความมั่นคงสามารถลงมติด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่เรียกร้องให้นานาชาติร่วมกันใช้มาตรการทุกวิถีทางเพื่อบีบให้เกาหลีเหนือยุติการรุกรานเกาหลีใต้ กรณีนี้ถึงแม้คณะมนตรีความมั่นคงจะมีมติออกมาได้ และมีการส่งกองกำลังนานาชาติในนามของสหประชาชาติเข้าไปช่วยเกาหลีใต้ตอบโต้ต่อการรุกรานของเกาหลีเหนือ แต่เหตุการณ์กลับบานปลายเมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ส่งกองกำลังอาสาสมัครมาช่วยเกาหลีเหนือ จึงเกิดการปะทะกันกับกองกำลังสหประชาชาติ คณะมนตรีความมั่นคงก็ไม่สามารถลงมติเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวได้อีก เนื่องจากสหภาพโซเวียตได้กลับมาร่วมประชุมทุกครั้งและใช้สิทธิยับยั้ง ดังนั้นการปะทะกันระหว่างกองกำลังอาสาสมัครของจีนร่วมกับเกาหลีเหนือกับกองกำลังสหประชาชาติร่วมกับเกาหลีใต้จึงทำให้แต่ละฝ่ายถูกจับเป็นเชลยจำนวนมากและที่ล้มตายก็ไม่่น้อย ในที่สุดปัญหาเกาหลีจึงได้รับการแก้ไขให้ยุติลงได้โดยกระบวนการภายนอกกรอบของสหประชาชาติ

เมื่อการปฏิบัติหน้าที่หลักของคณะมนตรีความมั่นคง คือหน้าที่ในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศประสบภาวะชะงักงัน ฝ่ายสหรัฐอเมริกาจึงได้เสนอญัตติเข้าสู่ที่ประชุมสมัชชาเพื่อพิจารณาให้สมัชชามีบทบาทในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแทนที่คณะมนตรีความมั่นคง ในกรณีที่คณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบหลักของตนได้ และสมัชชาได้มีมติที่ 377 (V) ออกมาเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน ค.ศ. 1950 เรียกว่า มติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพ (The “ Uniting for Peace Resolution ”) มตินี้เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า “ Acheson Resolution ” ตามชื่อของรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา คือนาย

⁶ สมพงษ์ ชูมาก, การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน, หน้า 7-8.

Dean Acheson ผู้เสนอญัตติดังกล่าวต่อที่ประชุมสมัชชา⁷ มติดังกล่าวนี้ได้เน้นอำนาจของสมัชชาที่มีอยู่ในมาตรา 10 และมาตรา 12 แห่งกฎบัตร ฯ สมัชชาจึงมีอำนาจที่ให้ผลเช่นเดียวกันกับคณะมนตรีความมั่นคงที่จะกำหนดว่าการคุกคามต่อสันติภาพได้เกิดขึ้นแล้ว หรือการทำลายสันติภาพหรือการกระทำอันเป็นการรุกรานได้เกิดขึ้นแล้ว และมีอำนาจที่จะให้คำแนะนำในเรื่องการปฏิบัติการของประเทศสมาชิก รวมทั้งในเรื่องการใช้กำลังด้วย การใช้อำนาสดังกล่าวนี้จะสามารถกระทำได้อีกต่อเมื่อคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบหลักในเรื่องการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศอันเนื่องมาจากการขาดความเป็นเอกฉันท์ของสมาชิกถาวร⁸

เงื่อนไขของข้อมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพนี้ คือ

1. ประเทศสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงโดยเสียงส่วนใหญ่ 9 เสียง (โดยไม่มีการใช้สิทธิยับยั้งจากสมาชิกถาวร) ได้มีมติให้โอนเรื่องที่คณะมนตรีความมั่นคงกำลังพิจารณาอยู่ไปสู่สมัชชา หรือ
2. สมาชิกสหประชาชาติเกินครึ่งหนึ่งเรียกร้องให้โอนเรื่องดังกล่าวให้สมัชชาพิจารณา

เมื่อโอนโดยเงื่อนไขประการใดประการหนึ่งแล้ว สมัชชาก็จะสามารถพิจารณาเรื่องดังกล่าวได้ โดยสมัชชาจะมีอำนาจในการให้คำแนะนำ (recommendation) ในการแก้ไขปัญหาแทนคณะมนตรีความมั่นคงทั้งในเรื่องการแก้ไขปัญหาโดยสันติวิธี แนะนำให้ประเทศสมาชิกร่วมกันลงโทษประเทศที่ละเมิดกฎบัตร ฯ และแนะนำให้ประเทศสมาชิกใช้กำลังเพื่อจัดการกับปัญหาที่กระทบต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

หลักการของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ⁹

- 1) non enforcement คือไม่ใช้กำลังตามจุดมุ่งหมายในมาตรา 42
- 2) กองกำลังรักษาสันติภาพจะเข้าสู่บริเวณความขัดแย้งหลังจากที่ได้มีข้อความตกลงหยุดยิง

⁷ สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในสมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ, หน้า 118 — 119. และในสมพงษ์ ชูมาก, การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน, หน้า 9 — 10.

⁸ สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ, หน้า 119.

⁹ Paul F. Diehl, International Peacekeeping (Baltimore: The John Hopkins University Press, 1993), pp.5-9

ระหว่างคู่อริแล้วกองกำลังรักษาสันติภาพจะทำหน้าที่เป็นกองกำลังแยกปะทะระหว่างคู่อริ ไม่ได้มีบทบาทในเชิงรุกในความขัดแย้ง โดยในการนี้จะคอยป้องกันไม่ให้เกิดการยิงที่อาจนำไปสู่ความเป็นศัตรูกันและเสียงที่ขั้วตกลงหยุดยิงจะถูกละเมิด

- 3) การจำกัดขีดความสามารถทางทหาร คือ กองกำลังรักษาสันติภาพจะติดอาวุธได้เฉพาะอาวุธเบา ไว้เพื่อป้องกันตนเองเท่านั้น
- 4) ความเป็นกลาง คือ กองกำลังรักษาสันติภาพไม่ได้มีหน้าที่หาตัวผู้กระทำผิดในความขัดแย้งที่เกิดขึ้น และไม่ได้เข้าไปเพื่อเป็นพันธมิตรกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในความขัดแย้งดังกล่าว นอกจากนี้มีหน้าที่เข้าร่วมกับกองกำลังรักษาสันติภาพซึ่งส่วนใหญ่จะมาจากชาติที่เป็นกลางและไม่มีผลประโยชน์ในความขัดแย้งที่เกิดขึ้น (ซึ่งการใช้เจ้าหน้าที่จากชาติมหาอำนาจอาจก่อให้เกิดการเข้าใจผิดได้ว่าการแทรกแซงจากชาติมหาอำนาจ)
- 5) การได้รับอนุญาต (ยินยอม) จากประเทศเจ้าภาพ (host countries) หรือประเทศคู่อริในความขัดแย้ง คือการปฏิบัติการรักษาสันติภาพจะต้องได้รับความยินยอมจากประเทศที่กองกำลังจะเข้าไปตั้งอยู่ (หลักการเคารพอธิปไตยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ)

หน้าที่ของกองกำลังรักษาสันติภาพ¹⁰

- 1) คณะผู้สังเกตการณ์ (observer mission) ได้แก่
 - การสังเกตการณ์แนวเส้นสงบศึกและเส้นหยุดยิง มุ่งไปที่การควบคุมดูแลแนวเส้นสงบศึกและความตกลงหยุดยิง โดยจะเป็นกองกำลังไม่ติดอาวุธและทำหน้าที่ในการสังเกตการณ์และบันทึกข้อมูลทางสถิติ ณ จุดสังเกตการณ์ต่างๆ
- 2) กองกำลังรักษาสันติภาพ (peacekeeping force)

¹⁰ ไพฑูรย์ จรรยาโชค, 'กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังสงครามเย็น', หน้า 29-30 และใน Indar Jit Rikhye , *The Theory and Practice of Peacekeeping* (London : C. Hurst & Company , 1984) , pp. 18 — 42.

- การรักษาความสงบภายใน (internal pacification) คือการรักษาภายในและระเบียบ และการเข้าไปจัดการแก้ไขความขัดแย้งภายในรัฐใดรัฐหนึ่ง เพื่อลดการแพร่กระจายของความตึงเครียดและสร้างบรรยากาศที่ดีระหว่างการเจรจา
- กองกำลังลาดตระเวนชายแดน (border patrol) คือ การเข้าควบคุมดูแลการหยุดยั้ง และรักษาแนวเส้นสงบศึก โดยกองกำลังประเภทนี้สามารถติดอาวุธเพื่อป้องกันตนเอง หากถูกโจมตีได้
- กองกำลังแยกปะทะ (buffer zone) คือ การปฏิบัติการเพื่อแยกกำลังทหารของคู่กรณี ออกจากกัน การลาดตระเวน สังเกตการณ์และสร้างความเชื่อมั่นให้ทั้ง 2 ฝ่ายว่าเขตแยก กำลังปะทะจะไม่ถูกแทรกซึมโดยอีกฝ่ายหนึ่ง

3) การปฏิบัติการด้วยกำลังทหาร (enforcement action) การปฏิบัติการประเภทนี้ได้อาศัย กฎบัตร ฯ มาตรา 42 โดยคณะมนตรีความมั่นคงดำเนินมาตรการการใช้กำลังเพื่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ การปฏิบัติการลักษณะนี้เคยเกิดขึ้นครั้งหนึ่งคือ กรณีเกาหลีตามข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงเมื่อ 25 มิถุนายน ค. ศ. 1950

4) สืบสวนหาข้อเท็จจริง (investigation) ตามคำร้องขอของประเทศสมาชิกหรือที่มีใช้สมาชิก แล้วส่งรายงานแก่คณะมนตรีความมั่นคงหรือสมัชชา หรือทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการจัดประชุม good offices) เพื่อนำไปสู่การเจรจาทกลงกันระหว่างคู่กรณี

5) การเข้าควบคุมสัญญาสงบศึก (armistice supervision) การทำหน้าที่นี้จะมีสิทธิในการตรวจค้นการขนส่งทุกชนิด จัดตั้งและเข้าควบคุมเขตปลอดทหาร (demilitarized zones) จัดตั้งกระบวนการเพื่อจัดการกับการละเมิดข้อตกลงสงบศึกและควบคุมสถานการณ์ให้เป็นไปตามสัญญาสงบศึก ติดต่อกับฝ่ายต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง เคลื่อนย้ายนักโทษและให้ความคุ้มครองแก่ชนกลุ่มน้อย (หน้าที่บางอย่างก็มีลักษณะใกล้เคียงกับการปฏิบัติการสังเกตการณ์)

6) การเข้ายุติการต่อสู้ระหว่างฝ่ายต่าง ๆ (cessation of fighting) โดยการปฏิบัติการนี้จะเกี่ยวข้องกับการเจรจาต่อรองเพื่อจัดตั้งข้อตกลงหยุดยิงและการหาข้อเท็จจริง (fact — finding) ซึ่งกองกำลังสหประชาชาติต้องไม่เข้าไปเกี่ยวข้องในความขัดแย้งดังกล่าวและสามารถถอนกำลังออกมาได้ทุกเมื่อ

2.2 สมัชชาสหประชาชาติ (General Assembly)

สมัชชาเป็นองค์กรหลักองค์กรหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ ประกอบไปด้วยสมาชิกทั้งหมดที่จะส่งผู้แทนของตนเข้ามาประจำอยู่ในสมัชชา โดยทั่วไปสมัชชามีหน้าที่

1. กึ่งนิติบัญญัติ (quasi — legislative) กล่าวคือ มติบางมติของสมัชชาสามารถพัฒนาไปเป็นกฎหมายได้ เช่น สนธิสัญญากฎหมายทะเลปี 1982
2. บริหารและจัดสรรงบประมาณ (budgetary)
3. เลือกตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ โดยใช้วิธีการลงคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของผู้เข้าร่วมประชุม
4. ควบคุมดูแล (supervisory) คณะกรรมการต่าง ๆ
5. แก่ไขกฎบัตรสหประชาชาติ (constituent)
6. มติมหาชนโลก (world public opinion) มติบางมติที่มีลักษณะเป็นมติมหาชนโลกที่มีผลต่อประเทศสมาชิกได้

นอกจากอำนาจหน้าที่ตามปกติของสมัชชาสหประชาชาติแล้ว สมัชชาประชาชาติยังมีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับการรณรงค์ไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศด้วย กล่าวคือ

1. สมัชชาจะทำการพิจารณาหลักการทั่วไปแห่งความร่วมมือในการดำรงรักษาซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ รวมทั้งหลักการในการลดอาวุธ และข้อบังคับว่าด้วยกำลังอาวุธ¹¹
2. อภิปรายปัญหาใด ๆ เกี่ยวกับการรณรงค์ไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ¹² โดยสมัชชาสหประชาชาติอาจตั้งคณะทำงานเพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงถึงกรณีที่เกิดขึ้น (investigative function)

¹¹ไพฑูรย์ จรจวบโชค, "กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติภายหลังสงครามเย็น", หน้า 32.

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน

3. แนะนำมาตรการสันติวิธีและการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ เพื่อแก้ไขสถานการณ์ใด ๆ ซึ่งเห็นว่าน่าจะเป็นอันตรายต่อสันติภาพของโลก หรือสัมพันธ์ไมตรีระหว่างนานาชาติ รวมทั้งสถานการณ์ซึ่งเป็นผลมาจากการละเมิดบทบัญญัติแห่งกฎบัตรสหประชาชาติฉบับปัจจุบัน¹³

ซึ่งอำนาจหน้าที่ของสมัชชาสหประชาชาติในด้านการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศนั้นเป็นไปตามอำนาจที่กฎบัตรสหประชาชาติให้ไว้ ซึ่งระบุไว้ในมาตราที่ 10 ถึง 11 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ แต่ทั้งนี้สมัชชาสหประชาชาติจะไม่มีอำนาจในการพิจารณาปัญหาใด ๆ ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการปฏิบัติการโดยสมัชชาสหประชาชาติจะต้องส่งเรื่องให้คณะมนตรีความมั่นคงไม่พ่วงจะก่อนหรือหลังการอภิปราย (มาตรา 11 วรรค 2) เพราะอำนาจในการปฏิบัติการเป็นของคณะมนตรีความมั่นคง และนอกจากนี้ตามความในมาตรา 12 วรรค 1 สมัชชาสหประชาชาติจะไม่สามารถให้คำแนะนำในเรื่องปัญหาข้อขัดแย้ง หรือสถานการณ์ที่คณะมนตรีความมั่นคงกำลังพิจารณาอยู่ เว้นเสียแต่ว่าคณะมนตรีความมั่นคงจะร้องขอ¹⁴

แต่จากการที่คณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนในการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเผชิญหน้ากันระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ สหภาพโซเวียตซึ่งทั้ง 2 ประเทศนี้ต่างผลัดกันใช้สิทธิยับยั้ง (veto) เพื่อมิให้อีกฝ่ายเข้าไปยุ่งกับเรื่องผลประโยชน์ของตนในดินแดนอื่น จึงได้มีการเสนอให้เพิ่มอำนาจให้กับสมัชชาสหประชาชาติ โดยได้มีการเสนอให้สมัชชาสหประชาชาติพิจารณา “ มติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพ ” (Uniting for Peace Resolution) เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 1950¹⁵ ซึ่งสมัชชาได้มีข้อมติที่ 377 (V) ว่าด้วยการรวมกันเพื่อสันติภาพ หรือที่รู้จักกันในชื่อ “ ข้อมติอาชีสัน ” (Acheson Resolution) โดยข้อมติดังกล่าวได้ระบุว่า

“ ถ้าคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบหลัก (primary — responsibility) ของตนใน

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน

¹⁴ สมพงษ์ ชูมาก, องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ (กรุงเทพฯ : โครงการตำราสมาคมสตรีแห่งประเทศไทย, 2535), หน้า 116 — 117.

¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 118 — 119.

เรื่องการรักษาสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศในกรณีใด ๆ ที่ปรากฏว่าคุกคามต่อสันติภาพ ทำลายสันติภาพหรือเป็นการกระทำการรุกราน สมัชชาจะพิจารณาเรื่องนั้นทันที โดยมุ่งหมายจะให้คำแนะนำแก่สมาชิกเกี่ยวกับการใช้มาตรการร่วมกัน (collective measure) รวมทั้งการใช้กำลังอาวุธ (armed forces) เมื่อจำเป็น ในกรณีที่มีการทำลายสันติภาพหรือมีการกระทำอันเป็นการรุกราน ทั้งนี้เพื่ออำนวยการให้กลับไปให้กลับคืนมาซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศ”¹⁶

และจากข้อมติดังกล่าวนี้ก็ได้สร้างความขัดแย้งขึ้นภายในคณะมนตรีความมั่นคง คือ สหภาพโซเวียตได้แย้งว่า สมัชชาสหประชาชาติไม่มีอำนาจในการจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพ เพราะการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดตั้งกองกำลังสหประชาชาตินั้นเป็นอำนาจผูกขาด (exclusive authority) ของคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งต่อมาศาลโลกได้พิจารณาประเด็นดังกล่าวแล้วมีมติว่าคณะมนตรีความมั่นคงมีอำนาจหน้าที่หลัก (primary authority) มีใช้อำนาจผูกขาดในเรื่องการจัดตั้งกองกำลังสหประชาชาติ กฎบัตรสหประชาชาติมิได้ห้ามสมัชชาที่จะให้คำแนะนำตามมาตรา 10 และมาตรา 14 โดยในการนี้ข้อจำกัดแห่งมาตรา 11 วรรค 2 ไม่อาจนำมาใช้กับกรณีนี้ ในเมื่อ “ การปฏิบัติการ ” (action) ที่อ้างถึงในมาตรา 11 วรรค 2 นั้นหมายถึง “ การดำเนินมาตรการบีบบังคับ ” (enforcement action) ซึ่งมีลักษณะเป็นการดำเนินการบีบบังคับต่อรัฐแต่การดำเนินมาตรการของกองกำลังสหประชาชาติภายใต้มติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพของสมัชชาตามทัศนะของศาลมิได้ถือเป็นการดำเนินการบีบบังคับเป็นแต่เพียงมาตรการ (measures) ที่สมัชชาแนะนำภายใต้อำนาจตามมาตรา 14 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ¹⁷ ซึ่งการให้คำแนะนำของสมัชชาแก่รัฐสมาชิกในการจัดตั้งกองกำลังตามข้อมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพนี้ไม่มีผลผูกพันให้รัฐสมาชิกต้องปฏิบัติตาม ดังนั้นความร่วมมือของรัฐสมาชิกในการจัดตั้งกองกำลังตามคำแนะนำของสมัชชาตามข้อมตินี้จึงเป็นไปด้วยความสมัครใจอย่างแท้จริง

¹⁶ สมพงษ์ ชูมาก, การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน, หน้า 10.

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 10 – 11.

จากการที่ข้อมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพนี้สามารถผ่านการพิจารณาของสมัชชามาได้จึงได้มีการกำหนดให้เสนอเรื่องที่คณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถทำการพิจารณาเพราะมีการใช้สิทธิยับยั้งมาสู่การพิจารณาของสมัชชา¹⁸

แต่ในทางปฏิบัติสมัชชาก็ไม่สามารถแสดงบทบาทของตนได้อย่างเต็มที่เนื่องจากทรัพยากรและบุคลากรของสมัชชาในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศนั้นไม่ได้รับการฝึกให้ปฏิบัติหน้าที่ในสถานการณ์ระหว่างประเทศเหมือนกองกำลังของคณะมนตรีความมั่นคง ดังนั้นความพร้อมและความสามารถในการเข้าไปปฏิบัติการยังพื้นที่ที่เกิดกรณีพิพาทของกองกำลังที่จัดตั้งโดยสมัชชาจึงขาดประสิทธิภาพที่จะเข้าไปจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ อีกประการหนึ่งคือการตัดสินใจของสมัชชาจะอยู่ในรูปของข้อมติ (resolutions) หรือ คำแนะนำ (recommendations) ซึ่งไม่มีผลผูกพันให้ประเทศสมาชิกต้องปฏิบัติตาม¹⁹ ดังนั้นจึงส่งผลให้การตัดสินใจของสมัชชาไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ เด็ดขาดเท่าคณะมนตรีความมั่นคง ทำให้การปฏิบัติตามนั้นขาดความเข้มแข็ง

ต่อมาในปีค. ศ. 1960 สมัชชาจึงตกลงกับคณะมนตรีความมั่นคงให้คณะมนตรีความมั่นคงรับผิดชอบเรื่องการจัดกองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพ(peace keeping force) คือนำเรื่องการปฏิบัติการรักษาสันติภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับการใช้กองกำลังทหารให้เป็นอำนาจของสมัชชา

2.3 สำนักเลขาธิการ (Secretary — General)

สำนักเลขาธิการ ประกอบด้วยตัวเลขาธิการ และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ โดยมีเลขาธิการเป็นหัวหน้าบริหารงาน นอกจากนี้ตัวเลขาธิการยังดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการทั่วไปขององค์กรอื่น ๆ ของสหประชาชาติด้วย²⁰ เลขาธิการมีหน้าที่ทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การและจัดทำงบประมาณเสนอต่อสมัชชา

¹⁸ จงเจริญ เทพหัสดิน ณ อยุธยา, “อภิมหาอำนาจ : พลัสผลักดันทางการเมืองในสหประชาชาติ” (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523), หน้า 29.

¹⁹ Stephen G. Xydis, “The General Assembly,” in *The United Nations : Past, Present, and Future*, ed. James Barros (New York : The Free Press, 1972), p. 68.

²⁰ Leon Gordenker, “The Security Council,” in *The United Nations : Past, Present, and Future*, ed. James Barros (New York : The Free Press, 1972), p. 108.

ในส่วนที่เกี่ยวกับการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศนั้น เลขานุการได้อาศัยอำนาจตามมาตรา 99 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติที่ให้อำนาจแก่เลขานุการสามารถนำเรื่อง หรือสถานการณ์ที่เลขานุการเห็นว่าอาจเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศไปให้คณะมนตรีความมั่นคงพิจารณาได้²¹ มาตรา 99 นี้ทำให้เลขานุการมีอำนาจในการวิเคราะห์สถานการณ์ระหว่างประเทศที่อาจส่งผลกระทบต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ เลขานุการสามารถป้องกันความขัดแย้งที่อาจคุกคามต่อสันติภาพได้โดยใช้วิธีการชักจูงและเสนอคำแนะนำโดยอาศัยเจ้าหน้าที่และเครื่องมือต่าง ๆ ที่มีอยู่ในการดำเนินการดังกล่าว²²

นอกจากนี้มาตรา 99 ยังทำให้เลขานุการมีหน้าที่พิเศษอีก 3 ประการ คือ²³

1. เฝ้าระวังและทำการไกล่เกลี่ยความขัดแย้ง
2. สืบสวนและตรวจสอบสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ
3. จัดตั้ง วางแผนและจัดกำลังพลของกองกำลังรักษาสันติภาพ

ซึ่งเลขานุการได้มีการใช้มาตรา 99 ในการป้องกันเหตุการณ์หรือสถานการณ์อันอาจเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศแล้ว 3 ครั้ง คือ กรณีเกาหลีเหนือรุกรานเกาหลีใต้เมื่อปลายเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1950 กรณีคลองสุเอซ เมื่อปลายเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1956 และกรณีคองโก เมื่อเดือนกรกฎาคม ปีค.ศ. 1960²⁴

แม้กฎบัตรสหประชาชาติจะเปิดช่องให้เลขานุการสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศก็ตาม แต่ในความเป็นจริงนั้นการดำเนินกิจกรรมด้านนี้ของเลขานุการไม่สามารถปฏิบัติได้โดยลำพัง หากขาดการสนับสนุนจากสมัชชาและคณะมนตรีความมั่นคงก็ยากที่เลขานุการจะสามารถดำเนินกิจกรรมด้านนี้ให้สำเร็จลุล่วงหรือได้รับความเชื่อถือและการยอมรับจาก

²¹ Ibid., p. 106.

²² Ibid., p. 109.

²³ Leon Gordenker, *The UN Secretary — General and The Maintenance of Peace* (New York : Columbia University Press, 1967), pp. 138 — 257.

²⁴ Ibid., pp. 139 — 147.

นานาชาติ เพราะสิ่งหนึ่งที่ควรคำนึงไว้ก็คือ หากการดำเนินกิจกรรมด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศไม่ได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกก็เปรียบเสมือนว่าไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมนานาชาติ และหากไม่ได้รับการยอมรับการสนับสนุนจากคณะมนตรีความมั่นคงนั้นก็หมายความว่าไม่ได้รับการยอมรับจากประเทศมหาอำนาจที่มีทรัพยากรและบุคลากรที่พร้อมในการปฏิบัติการมากที่สุด และเป็นผู้ให้เงินบริจาคเป็นอันดับต้น ๆ แก่องค์การสหประชาชาติ นอกจากนี้หากเลขาธิการแสดงบทบาทมากเกินไปก็อาจส่งผลกระทบต่อการดำรงตำแหน่งหน้าที่ของตนเองได้ เพราะอาจไม่ได้รับการเลือกหรือสนับสนุนจากคณะมนตรีความมั่นคงให้ดำรงตำแหน่งในวาระต่อไป เนื่องจากการเลือกและแต่งตั้งเลขาธิการนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะมนตรีความมั่นคงด้วย²⁵ จึงเห็นได้ว่าในทางปฏิบัติแล้วแม้กฎบัตรสหประชาชาติจะเปิดช่องให้เลขาธิการสามารถเล่นบทบาทของตนในเรื่องการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศก็ตาม แต่เลขาธิการก็ต้องประสบกับข้อจำกัดทางสถาบันมาขัดขวางไม่ให้เลขาธิการสามารถแสดงบทบาทของตนได้อย่างเต็มที่

ในช่วงยุคสงครามเย็น ประเด็นปัญหาความมั่นคงที่นอกเหนือไปจากเรื่องการทำอาหารแล้วจะถูกบดบังจากความสนใจด้วยกระแสของความขัดแย้งในอุดมการณ์ระหว่างมหาอำนาจ 2 ฝ่าย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา กับอดีตประเทศสหภาพโซเวียต เมื่อสงครามเย็นสิ้นสุดลงจึงทำให้ประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ได้ฝังรากลึกมานานในชุมชน สังคมหรือภายในประเทศที่ถูกปิดบังมาก่อนหน้านี้ได้รับการเปิดเผยออกมา เช่น ปัญหาการแบ่งแยกดินแดน ปัญหาสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ปัญหาประชากร ปัญหาพลังงาน ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติ²⁶ ปัญหาโรคระบาด ปัญหาความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ฯลฯ ซึ่งปัญหาเหล่านี้สามารถส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวางกว่าปัญหาความมั่นคงเชิงอุดมการณ์ในช่วงสงครามเย็น ได้มีผู้ให้นิยามของ “ความมั่นคง” ในยุคหลังสงครามเย็นไว้หลายความหมาย เช่น

²⁵ Leon Gordenker, “The Security Council,” in *The United Nations : Past, Present, and Future*, ed. James Barros, pp. 113 — 114.

²⁶ Henry Kissinger, “A new National Partnership,” Department of state Bulletin, February 17, 1995, p.199. cited in Robert O. Keohane and Joseph Nye, *Power and Interdependence* (Boston : Little Brown and company, 1977), p. 26.

1) ความมั่นคง นอกจากจะหมายถึง การป้องกันดินแดนของตนให้รอดพ้นจากการรุกรานทางทหารจากภายนอกแล้ว ยังหมายรวมถึงการป้องกันชุมชนและประชาชนให้รอดพ้นจากความรุนแรงอันมีที่มาจากปัญหาความขัดแย้งภายในด้วย²⁷

2) ความมั่นคง หมายถึง ขีดความสามารถของรัฐที่จะรับมือกับ “ภัยคุกคาม” ที่อาจจะเกิดขึ้นทั้งยังหมายถึงหลักประกันของความเป็นอยู่ที่ดีของประชากรของรัฐในอนาคตอีกด้วย²⁸

แต่โดยรวมแล้วความหมายส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ปัญหาภัยคุกคามที่สามารถส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อประชาชนภายในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่สามารถส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของมนุษย์ (human security) ซึ่งความมั่นคงของมนุษย์นี้ไม่ใช่ความกังวลต่อภัยคุกคามด้านอาวุธ แต่เป็นความกังวลเกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์และความมีศักดิ์ศรีของมนุษย์ ความมั่นคงของมนุษย์โดยทั่วไปจะหมายถึง การได้รับการป้องกันจากการแพร่ระบาดของโรคภัย ความหิวโหย การว่างงาน อาชญากรรม ความขัดแย้งทางสังคม การกดขี่ทางการเมือง และความรุนแรงของปัญหาสภาพแวดล้อม จึงเห็นได้ว่าความกังวลในเรื่องความปลอดภัยของคนส่วนใหญ่จะมีที่มาจากความกังวลในเรื่องชีวิตประจำวันมากกว่าเหตุการณ์ระหว่างประเทศที่เกิดขึ้น²⁹

แนวคิดของความมั่นคงของมนุษย์ (human security) เน้นว่า ประชาชนควรสามารถดูแลตนเองได้ นั่นคือ ประชาชนทุกคนควรมีโอกาสในการที่จะทำความปรารถนาของตนให้บรรลุผลสำเร็จและมีโอกาสที่จะหาเลี้ยงตนเองได้ ซึ่งนี้จะทำให้พวกเขามีโอกาสและช่วยรับประกันได้ว่าพวกเขาจะสามารถอุทิศตนเพื่อการพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศของตนได้อย่างเต็มที่ ความมั่นคงของมนุษย์มีพื้นฐานมาจากความรู้เกี่ยวกับการปรองดองระหว่างประชาชน ความมั่นคงของมนุษย์จะเกิดขึ้นได้ต่อเนื่องเราเชื่อว่าการพัฒนานั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับทุกคน³⁰

²⁷ We the Peoples : The Role of the UN in the 21st century, fifty-fourth session, 'UN secretary General Report (27 March 2000).

²⁸ สุรชาติ บำรุงสุข, “จากสงครามเย็นสู่สันติภาพเย็น : ความสืบเนื่องและความเปลี่ยนแปลงของปัญหาความมั่นคงใน ค.ศ.2000,” ในชัยวัฒน์ สถาอานันต์, บก. จินตนาการสู่ปี 2000 : นวัตกรรมเชิงกระบวนทัศน์ด้านไทยศึกษา (กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2539), หน้า 378 — 379.

²⁹ Redefining security : 'The Human Dimention, 'Current History 94, No.592 (May 1995) : 229.

³⁰ Ibid., p.230.

ความมั่นคงของมนุษย์หมายถึง การตอบโต้ต่อภัยคุกคามด้านความยากจนที่กระจายไปยังประเทศต่างๆ ในรูปของปัญหาสุขภาพเสฟติด โรคเอดส์ สภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง การอพยพย้ายถิ่นอย่างผิดกฎหมายของประชากรและการก่อการร้าย ภัยคุกคามดังกล่าวนี้ได้ส่งผลกระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ในประเทศที่ร่ำรวยหรือประเทศยากจน ซึ่งภัยคุกคามนี้เป็นของจริง และจะยังคงดำเนินต่อไปและไม่มีเครื่องป้องกันใดที่จะสามารถต่อต้านภัยคุกคามที่แท้จริงนี้ได้³¹

องค์ประกอบของความมั่นคงของมนุษย์มี 2 ประการ ได้แก่

1. freedom from fear - เสรีภาพจากความกลัว
2. freedom from want - เสรีภาพจากความขาดแคลน (ความยากจน)

ซึ่งทั้ง 2 ประการนี้เป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติ³²

ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของมนุษย์มีหลายรูปแบบ ได้แก่³³

- การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร (unchecked population growth) อันจะนำมาซึ่งปัญหาการขาดแคลนอาหาร ซึ่งจะทำให้คนกลุ่มหนึ่งถูกตัดสิทธิในการเข้าถึงแหล่งอาหาร ปัญหาการอพยพย้ายถิ่นของประชากร และปัญหาการสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติ

- ความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจ (disparities in economic opportunities) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความไม่เท่าเทียมกันด้านโอกาสในการเข้าถึงปัจจัยการผลิตและการตลาด

- ปัญหาผู้อพยพ (migration pressures)

- ปัญหาการทำลายสภาพแวดล้อม (environmental degradation) ได้แก่ การเกิดฝนกรด ปัญหาการปล่อยก๊าซ CFC ปัญหาก๊าซเรือนกระจก ปัญหาความหลากหลายทางชีวภาพ และปัญหาการทำประมงมากเกินไป

³¹ Ibid., p.230.

³² Ibid., p.230.

³³ Ibid., p.230.

- ปัญหายาเสพติด (drug trafficking)
- ปัญหาการก่อการร้ายข้ามชาติ (international terrorism)

จากการที่สภาพแวดล้อมระหว่างประเทศและประเด็นปัญหาความมั่นคงที่เปลี่ยนแปลงไปจึงส่งผลให้การปฏิบัติการรักษาสันติภาพนั้นต้องปรับตัวตาม เพื่อให้ได้สามารถปฏิบัติการกิจของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติหลังสงครามเย็นได้เป็นไปในลักษณะเชิงรุกเพิ่มมากขึ้นหรือเป็นปฏิบัติการรักษาสันติภาพแบบใช้กำลังหรือที่เรียกว่าเป็น “การบังคับให้เกิดสันติภาพ” (peace enforcement) ซึ่งเป็นปฏิบัติการทางทหารขนาดใหญ่ และเป็นปฏิบัติการที่มีความรุนแรง (high-intensity combat operations)³⁴ โดยการบังคับให้เกิดสันติภาพนี้ (โดยต่อมาได้เรียกว่า humanitarian intervention เพื่อให้ดูอ่อนลง) ดำเนินการโดยคณะมนตรีความมั่นคงภายใต้หมวด 7 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ กล่าวคือ สหประชาชาติ โดยคณะมนตรีความมั่นคงสามารถใช้ออกคำสั่งทหารเพื่อเข้าแทรกแซงและดำเนินการบีบบังคับเพื่อสันติภาพในวิกฤตการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งมีความแตกต่างจากปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงก่อนหน้านั้นที่สมาชิกจะเป็นผู้จัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพโดยอาศัยมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพ ภายใต้อำนาจตามมาตรา 14 หมวด 4 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ และกองกำลังดังกล่าวไม่สามารถปฏิบัติการกิจในเชิงรุกได้ เพราะกฎบัตรฯ ได้สงวนบทบาทในการใช้กำลังนี้ไว้ให้คณะมนตรีความมั่นคงเท่านั้น

การปรับบทบาทของกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ สามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) ขยายบทบาทไปสู่ภารกิจด้านพลเรือนเพิ่มขึ้น เช่น การสร้างความมั่นคงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง การฟื้นฟูโครงสร้างทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง เพื่อให้เกิดสันติภาพที่ถาวรและการพัฒนาที่ยั่งยืนในบริเวณดังกล่าว
- 2) เน้นเรื่องภารกิจด้านมนุษยธรรมและสิทธิมนุษยชนเพิ่มขึ้น เช่น การให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนที่เป็นพลเรือน ดูแลความสงบเรียบร้อย การส่งกลับผู้อพยพกลับสู่ถิ่นฐานเดิม รักษาระเบียบ

³⁴ สุรชาติ บำรุงสุข, กองทัพในยามสันติ : ปฏิบัติการนอกเหนือจากการสงครามและการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (กรุงเทพฯ : บริษัทสแควร์บรินซ์จำกัด , 2543), หน้า 50.

และกฎหมาย การให้การป้องกันอาหารรักษาขบวนการขนส่งอาหาร และยารักษาโรค และความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรมอื่นๆ

จากภารกิจในช่วงหลังปีค.ศ. 1995 เป็นต้น ข้ออ้างหลักสำหรับภารกิจที่การปฏิบัติการรักษาสันติภาพได้ระบุไว้ให้กองกำลังชุดต่างๆ ปฏิบัติได้แก่

- การระบุถึงการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม เช่น การส่งอาหาร น้ำ ยารักษาโรค การกักขังระเบิด ฯลฯ

- การระบุถึงการเข้าไปตรวจสอบว่าประชาชนในประเทศนั้นๆ ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน หรือมีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เกิดขึ้นในประเทศดังกล่าวหรือไม่ โดยกองกำลังรักษาสันติภาพจะเข้าไปช่วยปกป้องประชาชนจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนดังกล่าว ตัวอย่างของการปรับบทบาทดังกล่าวของกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนในกรณีอิรัก (1991)

จากการที่การปฏิบัติการรักษาสันติภาพได้ปรับบทบาทของตนให้เป็นที่ไปในเชิงรุกมากขึ้น ทำให้ดูเหมือนว่าในการปฏิบัติการในบางครั้งจะขาดความเป็นกลางไป โดยกองกำลังได้เข้าไปเป็นอีกฝ่ายหนึ่งในกรณีพิพาทที่เกิดขึ้น ส่งผลให้การปฏิบัติการในบางกรณี เช่น กรณีโซมาเลีย (1992) ได้รับความต่อต้านและไม่ค่อยประสบความสำเร็จนัก นอกจากนี้สันติภาพที่เกิดขึ้นจากการข่มขู่หรือบังคับให้ มีนั้น ไม่สามารถจะเป็นไปอย่างยั่งยืนได้ เพราะเมื่อใดก็ตามที่อำนาจที่มาบังคับนั้นอ่อนแอลง ความวุ่นวายก็จะกลับมาอีก สันติภาพที่แท้จริงและถาวรจะต้องเกิดจากความยินยอมพร้อมใจของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

สหประชาชาติในโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง

3.1 ข้อเสนอเพื่อปรับปรุงบทบาทและหน้าที่ของสหประชาชาติ

โลกาภิวัตน์ตามความหมายที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ระบุไว้ว่า หมายถึง การแพร่กระจายไปทั่วโลก ; การที่ประชาคมโลกไม่ว่าจะอยู่ ณ จุดใด สามารถรับรู้ สัมพันธ์ หรือรับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วกว้างขวาง ซึ่งเนื่องมาจากการพัฒนา ระบบสารสนเทศเป็นต้น¹

โลกาภิวัตน์เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นมานานแล้ว โดยเริ่มจากการพัฒนาเศรษฐกิจ และ เทคโนโลยีการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสารสนเทศ จากความก้าวหน้าในด้าน เทคโนโลยีการสื่อสารจึงทำให้เราสามารถรับรู้ข่าวสารได้อย่างกว้างขวางและสามารถถึงกันได้อย่างทันทีทันใด (real time) โดยมีเครือข่ายการติดต่อสื่อสารโทรคมนาคมหลากหลายอยู่ทั่วทุกมุมโลก สังคมโลกจึงดูคล้ายกับว่าแคบลงจนเกือบจะกลายเป็นชุมชนหมู่บ้านแห่งหนึ่งเท่านั้น ส่งผลให้ประชาชาติต่าง ๆ มีความรู้สึกว่าจะอยู่ร่วมโลกเดียวกันอย่างแท้จริง² (ซึ่งกระบวนการนี้ได้พัฒนามาถึงจุดสูงสุดในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 และเป็นพลังหนึ่งที่ทำให้ระบบระหว่างประเทศ แบบสงครามเย็นล่มสลายไป)

จากความเชื่อมโยงที่ทำให้โลกแคบลงและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทำให้ ประชาชนในทุกมุมโลกสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างทั่วถึงกันและรวดเร็ว ส่งผลให้เกิดการรับรู้ ต่อประเด็นปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือไปจากปัญหาด้านความมั่นคงทางด้านการทหารซึ่งเป็นมรดก ของยุคสงครามเย็น ในยุคหลังสงครามเย็นได้เกิดพลังต่าง ๆ ขึ้นมากมาย เช่น ปัญหาความเหลื่อมล้ำจากการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม การเรียกร้องทางเชื้อชาติโดยชนกลุ่มน้อยและชนชาติต่าง ๆ อันนำมาสู่ปัญหาความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม และการแบ่งแยก

¹ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ,พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพฯ : บริษัทอักษรเจริญทัศน์ อจท.จำกัด , 2538) , หน้า 749.

² ธีระ นุชเปี่ยม, การเมืองโลกหลังสมัยใหม่ (กรุงเทพฯ : บริษัทศิลปสยามบรรจุกัณฑ์และการพิมพ์จำกัด , 2541) , หน้า

ประเทศออกเป็นรัฐใหม่ ๆ ตามเชื้อชาติ³ การใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือยอันส่งผลให้สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติเกิดความเสื่อมโทรม ปัญหาแรงงานอพยพ ปัญหายาเสพติด ปัญหาการก่อการร้ายข้ามชาติ ฯลฯ และจากการที่ปัญหาเหล่านี้มีลักษณะข้ามชาติมากขึ้น จึงส่งผลให้ประเด็นเรื่องอธิปไตยและเส้นเขตแดนของประเทศต่าง ๆ นั้นเรื้อนลงไป ยิ่งไปกว่านั้นการยุติการเผชิญหน้ากันระหว่างตะวันตกกับตะวันออกจึงเป็นการเผยโฉมหน้าที่แท้จริงของสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ เนื่องจากรวมกันได้ถึงความสนใจของโลกไปที่ความขัดแย้งทางอุดมการณ์และการเมืองจนทำให้โลกละเลยต่อปัญหาและความเป็นจริงอื่น ๆ ที่ดำรงอยู่⁴ ซึ่งปัญหาต่าง ๆ นี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่มีความละเอียดอ่อนที่ส่งผลกระทบต่อประชาคมโลก และไม่อาจที่ประเทศใดประเทศหนึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาได้โดยลำพัง

ปัญหาการสิ้นสุดของสงครามเย็นไม่ได้อยู่ที่ว่าโลกจะมีสันติเพิ่มขึ้นหรือไม่ แต่อยู่ที่ความจำเป็นที่เราต้องตระหนักว่าในยุคหลังสงครามเย็นรูปแบบของความขัดแย้ง และการแข่งขันระหว่างชาติต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ในขณะที่กระแสโลกาภิวัตน์มีความเข้มข้นและรุนแรงมากขึ้น และนำมาสู่ปัญหาและการท้าทายใหม่ ๆ ไม่ว่าจะปรากฏในรูปแบบ และสาระที่เปลี่ยนแปลงไปของการเผยแพร่ข่าวสาร และการติดต่อสัมพันธ์ในสังคมโลก หรือการแพร่ขยายของกระแสวัฒนธรรมใหม่ที่มาพร้อมกับความหลากหลายด้านวิถีชีวิตและค่านิยมท่ามกลางความตื่นตัวของพลังดั้งเดิม เช่น ชาตินิยม และวัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีความเปลี่ยนแปลงและผลกระทบด้านสภาพแวดล้อมและนิเวศวิทยาที่ประชากรทั่วโลกต้องเผชิญก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สังคมโลกไม่อาจปฏิเสธหรือเฉยเมยไม่ให้ความสนใจได้อีกต่อไป⁵

ยุคหลังสงครามเย็นนอกจากจะไม่มีการแข่งขันกันระหว่างมหาอำนาจแล้ว ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นยังไม่มีนัยทางอุดมการณ์ใด ๆ และไม่ใช่อำนาจต่อสู้ทางความคิดระหว่างคอมมิวนิสต์ กับเสรีนิยมอีกต่อไป แต่เป็นการแย่งชิงผลประโยชน์ระหว่างกันเสียมากกว่า⁶

จากสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศและบริบทของการเมืองระหว่างประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไปจึงส่งผลให้สหประชาชาติจึงต้องปรับตัวตาม ซึ่งความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่เกิดขึ้นก็คือ

³ สมพงษ์ ชูมาก , 'นโยบายต่างประเทศของไทย (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศยุคปัจจุบัน)' , เอกสารประกอบการบรรยายโครงการ Global Competence Project ปี พ.ศ. 2540 26 และ 28 – 30 เมษายน 2540 , หน้า 11.

⁴ วีระ นุชเปี่ยม , การเมืองโลกหลังสมัยใหม่ , หน้า 76.

⁵ เรื่องเดียวกัน , หน้า 59.

⁶ เรื่องเดียวกัน , หน้า 75.

งานรักษาสันติภาพของสหประชาชาตินั้นได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับควมรับผิดชอบในด้านอื่น ๆ นอกเหนือไปจากด้านการทหารเพิ่มมากขึ้น เช่น การส่งผู้ลี้ภัยกลับสู่ถิ่นฐานเดิม การเข้าควบคุมและดูแลการเลือกตั้ง การรักษาระเบียบและกฎหมาย การส่งเสริมให้มีการเจรจาทางการเมือง การเข้าไปช่วยเหลือด้านการฟื้นฟูและบูรณะทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองรวมถึงการให้ความคุ้มครองการขนส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมในเขตอันตรายจากการสู้รบในสงครามกลางเมืองหรือสถานการณ์ความยุ่งยากอื่น ๆ⁷ ที่สำคัญคือในหลายกรณีภารกิจในการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติก็ครอบคลุมกว้างขวางจนทำให้ต้องมีการกำหนดแนวคิดใหม่เกี่ยวกับเรื่องการรักษาสันติภาพ⁸ จึงได้มีข้อเสนอให้สหประชาชาติปรับปรุงบทบาทและหน้าที่ให้เหมาะสมกับสถานการณ์โลกยุคหลังสงครามเย็น

3.1.1 ข้อเสนอของนายบูโทรส บูโทรส – กาลิ (Boutros Boutros – Ghali)

บูโทรส บูโทรส – กาลิอดีตเลขาธิการสหประชาชาติได้ระบุไว้ว่า ปัญหาในยุคหลังสงครามเย็นมันมีความกว้างและลึกมากขึ้น เราจึงต้องใช้ความพยายามทั้งหมดเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยยึดหลักสิทธิมนุษยชน เสรีภาพขั้นพื้นฐาน การสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพื่อกระจายความร่ำรวย การขจัดความทุกข์และจำกัดการมีอยู่และการใช้อาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูง

ดังนั้นในปีค.ศ. 1992 บูโทรส – กาลิจึงได้เสนอรายงานที่มีชื่อว่า ระเบียบวาระเพื่อสันติภาพ ('An Agenda for Peace') ขึ้นซึ่งเป็นข้อเสนอแนะเพื่อใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถของสหประชาชาติในการจัดการกับปัญหาที่หลากหลายซับซ้อนด้านสันติภาพ และความมั่นคงในยุคปัจจุบัน⁹ บูโทรส - กาลิได้เสนอมาตรการดังต่อไปนี้¹⁰

- preventive diplomacy
- peacemaking
- peace – keeping

⁷ เรื่องเดียวกัน , หน้า 221 – 222.

⁸ เรื่องเดียวกัน , หน้า 223.

⁹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 223 – 224.

¹⁰ รายละเอียดเกี่ยวกับ An Agenda for Peace นี้ผู้เขียนถอดความมาจาก Boutros Boutros – Ghali , ' An Agenda for Peace ' , Report of the Secretary – General , 31 January 1992.

- post – conflict peace – building

สิ่งที่ต้องตระหนักไว้ตลอดเวลาก็คือ ความร่วมมือของสมาชิกจะเป็นที่มาของความเข้มแข็งของสหประชาชาติ รายงานฉบับนี้เป็นการแสวงหาหนทางในการเพิ่มขีดความสามารถให้กับสหประชาชาติในการรักษาและนำมาซึ่งสันติภาพ

จากสถานการณ์ระหว่างประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ประเทศต่าง ๆ หันมาให้ความร่วมมือกันมากขึ้น อันส่งผลให้การแข่งขันระหว่างกันลดน้อยลง บวกกับการที่โลกของเราถูกทำให้ใกล้ชิดกันมากขึ้นจากเทคโนโลยีการสื่อสารและโทรคมนาคมและระบบเศรษฐกิจโลก ส่งผลให้เส้นพรมแดนระหว่างประเทศเริ่มไม่ชัดเจน นอกจากนี้รัฐจำนวนหนึ่งได้ตัดสินใจที่จะมอบอำนาจอธิปไตยบางส่วนให้แก่องค์การทางการเมืองได้ส่งผลให้รูปแบบความสัมพันธ์ และปัญหานั้นแตกต่างออกไปจากในอดีต ประกอบกับการฟื้นกลับมาของกระแสชาตินิยม และความมีอธิปไตยส่งผลให้รัฐต่าง ๆ ต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามที่มาในรูปแบบของความรุนแรงทางเชื้อชาติ ศาสนา สังคม วัฒนธรรม หรือการต่อสู้กันระหว่างคนต่างภาษา สันติภาพกำลังถูกทำลายด้วยการแบ่งแยกและการกำจัดออกที่มาจากในรูปแบบใหม่ และการก่อการร้ายที่จะมาทำลายแนวทางการพัฒนาตามระบอบประชาธิปไตย

เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าได้เปลี่ยนแปลงธรรมชาติและความคาดหวังต่อวิธีการของผู้นคนในโลก และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารโทรคมนาคม ทำให้โลกทั้งโลกมีความเป็นหนึ่งเดียวกันมากขึ้น มีความตระหนักในเรื่องความไม่ยุติธรรมร่วมกันมากขึ้น แต่ความเจริญก็ส่งผลต่อความมั่นคง เช่น ปัญหาระบบนิเวศน์ถูกทำลายจากการพัฒนาอุตสาหกรรม การล่มสลายของครอบครัว และสังคม การบุกรุกชีวิตส่วนตัว และการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ปัญหาภาวะประชากรล้น ปัญหาภาวะเรื้อรัง การค้า ยาเสพติด ปัญหาความยากจน ความอดอยาก ผู้อพยพ โรคระบาด จากปัญหาเหล่านี้องค์การระหว่างประเทศจึงต้องหาหนทางในการสร้างสันติภาพ เสถียรภาพและความมั่นคง นอกเหนือไปจากภัยคุกคามด้านการทหาร เพื่อที่จะได้สามารถแก้ไขปัญหเหล่านี้ได้โดยไม่ยึดติดอยู่กับวิธีการเดิม ๆ ที่ใช้มาในอดีต

จุดมุ่งหมายของสหประชาชาติ คือ

- สามารถระบุสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่ความขัดแย้งได้อย่างรวดเร็ว และพยายามใช้วิถีทางทางการทูตเพื่อขจัดปัญหาเหล่านั้นก่อนที่จะนำไปสู่ความรุนแรง

- ดำเนินมาตรการการสร้างสันติภาพ (peacemaking) เพื่อที่จะขจัดเงื่อนไขที่จะนำไปสู่ความขัดแย้ง
- การรักษาสันติภาพ (peace – keeping) จะดำเนินได้ก็ต่อเมื่อการต่อสู้ได้ยุติลงแล้ว และเป็น การนำข้อตกลงมาใช้ให้บังเกิดผลโดย peace – makers
- เตรียมให้ความช่วยเหลือในการสร้างสันติภาพ (peace – building) แม้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน (มีความหลากหลาย) เช่น การสร้างสะพานและสาธารณูปโภคให้แก่ประเทศที่ได้รับ ความเสียหายจากสงครามกลางเมืองและความขัดแย้ง และการสร้างพันธมิตรของการมีผลประโยชน์ร่วมกันด้านสันติภาพระหว่างประเทศต่าง ๆ
- สามารถระบุดูสาเหตุของความขัดแย้ง เช่น ความล้มเหลวทางเศรษฐกิจ ความยุติธรรมทางสังคม และการกดขี่ทางการเมืองเนื่องจากประชาชนและประเทศต่าง ๆ สามารถรับรู้ในเรื่องคุณธรรมร่วมกัน(อันเป็นผลมาจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารและโทรคมนาคม)

จากภารกิจที่ขยายตัวขึ้นมาของสหประชาชาติ สหประชาชาติต้องการความร่วมมือจากสมาชิกและองค์กรอื่น ๆ เช่น NGOs องค์กรในระดับภูมิภาค หรือแม้แต่องค์กรภายในระบบสหประชาชาติเองก็ต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว

ก. การทูตเชิงป้องกัน (preventive diplomacy) หมายถึง ความพยายามหาทางยุติข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ก่อนที่ความขัดแย้งนั้นจะลุกลามกลายเป็นความขัดแย้งที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น

การทูตเชิงป้องกันเป็นการแก้ไขข้อพิพาทก่อนที่จะลุกลามกลายเป็นการใช้ความรุนแรง ในขณะที่ peacemaking และ peace – keeping นั้นเป็นความพยายามที่จะยุติความขัดแย้ง และเป็นการธำรงรักษาสันติภาพไว้ให้เหมือนเมื่อครั้งได้มันมา หากการดำเนินงานประสบความสำเร็จก็จะเป็นการเปิดโอกาสที่มั่นคงให้แก่ post – conflict peace – building ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้การใช้ความรุนแรงระหว่างประชาชนและประเทศต่าง ๆ เกิดขึ้นมาอีกครั้ง

การดำเนินมาตรการทั้ง 4 นี้จะต้องทำร่วมกัน และต้องได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกด้วยในการที่จะให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องในการรักษาสันติภาพตามที่ได้ระบุไว้ในกฎบัตร ฯ

การทูตเชิงป้องกันอาจดำเนินการโดยเลขาธิการสหประชาชาติ เจ้าหน้าที่อาวุโส ทบวงการชำนัญพิเศษ คณะมนตรีความมั่นคง สัมชชา หรือองค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาคร่วมกับสหประชาชาติ preventive diplomacy ประกอบด้วยมาตรการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) มาตรการสร้างความไว้ใจระหว่างกัน (measures to build confidence) เช่น การแลกเปลี่ยนการเยี่ยมเยือนของคณะทหารกันอย่างมีระบบ การสร้างศูนย์ลดความเสี่ยงในระดับภูมิภาคหรือระดับต่ำกว่าภูมิภาค การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันและรวมไปถึงข้อตกลงการควบคุมเรื่องอาวุธในระดับภูมิภาค หรือการขอคำปรึกษาจากเลขาธิการสหประชาชาติ

2) การสืบหาข้อเท็จจริง (fact – finding) ต้องเกิดขึ้นโดยมีพื้นฐานของความเข้าใจต่อสถานการณ์และวิเคราะห์ที่หนักแน่น โดยจะต้องนำเอาทั้งข้อมูลทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองเข้ามาร่วมวิเคราะห์ด้วย โดยเลขาธิการสหประชาชาติอาจส่งคณะทำงานของตนเข้าไป หรือให้คณะมนตรีความมั่นคงหรือสมัชชาตั้งคณะทำงานอย่างเป็นทางการขึ้นมา หรืออาจแต่งตั้งผู้แทนพิเศษ

3) การเตือนภัยล่วงหน้า (early warning) สหประชาชาติได้พัฒนาเครือข่ายของระบบการเตือนภัยล่วงหน้าเกี่ยวกับภัยคุกคามทางสภาพแวดล้อม ความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุทางนิวเคลียร์ ภัยธรรมชาติ การเคลื่อนย้ายของประชาชนจำนวนมาก ภัยคุกคามจากความอดอยาก และการแพร่กระจายของเชื้อโรค มันเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดระเบียบข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำไปวิเคราะห์ประกอบกับตัวชี้วัดทางการเมือง เพื่อจะได้สามารถระบุได้ว่าภัยคุกคามต่อสันติภาพได้ปรากฏขึ้นแล้ว และเพื่อระบุว่าสหประชาชาติควรมีปฏิกริยาอย่างไรเพื่อให้สถานการณ์ดังกล่าวดีขึ้น กระบวนการดังกล่าวนี้ต้องการความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากทบวงการชำนัญพิเศษ และหน่วยงานต่าง ๆ ของสหประชาชาติ

4) preventive diplomacy เป็นการเคลื่อนกำลังพลของสหประชาชาติเข้าไปยังบริเวณความขัดแย้งก่อนที่ความขัดแย้งนั้นจะขยายตัวไปถึงขั้นมีการใช้กำลังระหว่างคู่พิพาท เพื่อช่วยลดความเป็นศัตรูกันของฝ่ายต่าง ๆ แต่กองกำลังของสหประชาชาติจะเข้าไปได้ก็ต่อเมื่อได้รับการร้องขอหรือความยินยอมจากทุกฝ่ายในความขัดแย้งและฝ่ายต่าง ๆ ในความขัดแย้งต้องมีความเชื่อว่าการปรากฏตัวของสหประชาชาติจะทำให้สถานการณ์ต่าง ๆ ดีขึ้น สหประชาชาติอาจช่วยให้มีการเจรจาหรือความปรองดองระหว่างคู่พิพาท และการปฏิบัติการของสหประชาชาติต้องการความร่วมมือจาก NGOs ด้วย ในขณะที่สหประชาชาติกำลังดำเนินการอยู่ สหประชาชาติอาจจัดส่ง

ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมพร้อม ๆ กันไปด้วยก็ได้ เพื่อช่วยเหลือประชาชนให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน

5) demilitarized zone ถูกจัดตั้งจากความตกลงของฝ่ายต่าง ๆ เมื่อความขัดแย้งได้ยุติลงแล้ว การจัดตั้งเขตพื้นที่นี้ขึ้นมาก็เพื่อที่จะแยกคู่อริออกจากกัน

ข. การทำความตกลงสันติภาพ (peacemaking) หมายถึง การชักนำให้ฝ่ายที่เป็นศัตรูกันสามารถทำข้อตกลงกันได้ โดยอาศัยวิธีการสันติตามที่ได้ระบุไว้ในหมวด 6 แห่งกฎบัตร ฯ

การทำความตกลงสันติภาพมีการดำเนินการได้หลายแนวทาง

1) การใช้ศาลโลก คือ การแนะนำให้สมาชิกส่งเรื่องที่เป็นความขัดแย้งไปให้ศาลโลก หรืออนุญาโตตุลาการพิจารณา โดยอาศัยอำนาจของคณะมนตรีความมั่นคงตามมาตรา 36 และ 37

2) การให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนที่เป็นผู้ไร้ที่อยู่อาศัยหรือได้รับผลกระทบจากความขัดแย้ง หรืออาจเป็นความช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ เท่าที่สหประชาชาติจะสามารถหาทำได้

3) การใช้มาตรการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจตามมาตรา 41 ของกฎบัตร ฯ ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศนั้น ๆ ต้องเผชิญกับปัญหาทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามมา

4) การใช้กำลังทหาร ตามที่ได้ระบุไว้ในกฎบัตร ฯ หากการแก้ปัญหาโดยสันติวิธีล้มเหลว การใช้มาตรการตามหมวด 7 (มาตรา 42) จะถูกนำมาใช้โดยการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อจะรักษาหรือนำกลับมาซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ หรือเมื่อต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามต่อสันติภาพระหว่างประเทศ แต่จะดำเนินการตามมาตรการนี้ได้จะต้องไม่มีเสียงคัดค้านจากคณะมนตรีความมั่นคง บูโทรส - กาลิบอว่าควรให้คณะกรรมการเสนาธิการทหารมีบทบาทในการดำเนินมาตรการตามหมวด 7 ของกฎบัตร ฯ ด้วย

5) การใช้กำลังบีบบังคับเพื่อสันติภาพ ซึ่งเป็นการดำเนินการถึงขั้นใช้กำลังตามมาตรา 43 เป็นการตอบโต้ต่อการรุกรานแบบฉับพลันมักมีการเสนอให้มีการหยุดยิง และบางครั้งสหประชาชาติอาจส่งกำลังออกไปเพื่อดูแลการหยุดยิง ภารกิจนี้อยู่นอกเหนือไปจากหน้าที่ของกองกำลังรักษาสันติภาพและความคาดหวังของผู้จัดส่งกองกำลัง peace – enforcement units จะได้

รับการติดต่อจากผู้ที่หนักกว่ากองกำลังรักษาสันติภาพ และได้รับการฝึกแบบเข้มข้น เพื่อเตรียมพร้อมในการปฏิบัติการโดยประเทศของพวกเขา การจัดส่งกำลังและการปฏิบัติการจะอยู่ภายใต้อำนาจของคณะมนตรีความมั่นคง (เหมือนกรณีของกองกำลังรักษาสันติภาพ) หรือบางกรณีอาจอยู่ภายใต้การสั่งการของเลขาธิการสหประชาชาติ การใช้กำลังบีบบังคับเพื่อสันติภาพ ควรได้รับการจัดตั้งภายใต้มาตรา 40 ของกฎบัตร ฯ เพื่อจะได้ไม่ไปสับสนกับกองกำลังที่จัดตั้งขึ้นโดยอาศัยมาตรา 43 (ซึ่งจัดตั้งขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อจัดการกับการกระทำการรุกราน โดยอาศัยทหารจากประเทศสมาชิกที่ตกลงจะเตรียมกำลังสำรองไว้กับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ)

การทำความเข้าใจสันติภาพมักเป็นกระบวนการที่มาก่อนการรักษาสันติภาพเหมือนกับการเคลื่อนกำลังพลของสหประชาชาติสู่สถานการณ์ที่เกิดขึ้น อาจเป็นการขยายโอกาสเพื่อป้องกันความขัดแย้ง อำนาจความสะดวกให้กับการหาทางทำความเข้าใจสันติภาพ และในหลาย ๆ กรณีก็เป็นเงื่อนไขก่อนที่จะเกิดกระบวนการสร้างสันติภาพที่ถาวรต่อไป

ค. การรักษาสันติภาพ (peace – keeping) หมายถึง การส่งกำลังพลของสหประชาชาติเข้าไปในสถานการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยอาศัยความยินยอมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยกองกำลังของสหประชาชาติจะประกอบด้วยทหาร ตำรวจ และพลเรือน การรักษาสันติภาพเป็นเทคนิคในการขยายความเป็นไปได้ทั้งการป้องกันความขัดแย้ง และการทำให้เกิดสันติภาพ

การรักษาสันติภาพสามารถเรียกได้ว่าเป็นการแทรกแซงโดยสหประชาชาติ เข้าไปเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับหลายพื้นที่ทั่วโลก จากจำนวนการร้องขอต่อสหประชาชาติในการจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพ ส่งผลให้สหประชาชาติต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายจำนวนมากอันทำให้ประเทศสมาชิกผู้บริจาคเงินบางประเทศมีปัญหา (บูโทรส - กาลีต้องการให้เงินบริจาคแก่การปฏิบัติการรักษาสันติภาพคิดจากงบประมาณด้านการป้องกันประเทศมากกว่างบประมาณด้านการต่างประเทศ)

เงื่อนไขที่จะทำให้การปฏิบัติการรักษาสันติภาพประสบความสำเร็จ คือ การมีภารกิจที่ชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้ ความร่วมมือระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ในการปฏิบัติการนั้น ๆ การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากคณะมนตรีความมั่นคง ความพร้อมของประเทศสมาชิกในการจัดส่งกองทัพเข้าร่วม (รวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจและพลเรือนหรือผู้เชี่ยวชาญ) ประสิทธิภาพของสหประชาชาติในการสั่งการจากศูนย์บัญชาการและในพื้นที่ที่สหประชาชาติเคลื่อนกำลังไป และการ

มีการสนับสนุนทางการเงิน และการจัดส่งกำลังพลที่เพียงพอเมื่อสถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศเปลี่ยนแปลงไป การปฏิบัติการรักษาสันติภาพก็ต้องปรับตามไปด้วยในทุก ๆ ด้าน

ปัญหาในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ คือ มีบางประเทศเท่านั้นที่สามารถส่งเจ้าหน้าที่ของตนไปทำงานร่วมกับสหประชาชาติ และพร้อมที่จะอยู่ต่อหากมีการขยายเวลาในการปฏิบัติการกิจออกไป จะต้องมีการจัดกำลังสำรองให้พร้อมและบุคลากรควรได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี เพื่อให้พร้อมทำงานกับสหประชาชาติเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น พร้อมกันนี้กำลังสำรองดังกล่าวควรได้รับการฝึกด้านภาษาด้วย

เจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพประกอบด้วยพลเรือน ตำรวจ และทหาร อาจระดมมาจากประเทศสมาชิก NGOs หรือจากสำนักเลขาธิการสหประชาชาติ สหประชาชาติไม่มีคลังอาวุธและเครื่องมือสำหรับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ ดังนั้นควรมีการจัดสร้างคลังเครื่องมือสำหรับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ เช่น พาหนะ อุปกรณ์การสื่อสาร เครื่องกำเนิดไฟฟ้า ฯลฯ หรือบางประเทศอาจนำอุปกรณ์เหล่านี้ติดตัวไปเอง หรืออาจขาย ให้ยืมหรือบริจาคให้สหประชาชาติเมื่อมีการร้องขอ

ง. การสร้างสันติภาพที่ยั่งยืนถาวร (peace – building) หมายถึง การดำเนินการในการให้ความสนับสนุนและระบุดึงว่าสิ่งใดที่จะทำให้สันติภาพมีความเข้มแข็งและเป็นปึกแผ่นเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นมาอีก

เมื่อการทำความตกลงสันติภาพประสบความสำเร็จแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ ความพยายามที่จะจัดตั้งหรือสนับสนุนโครงสร้างต่าง ๆ ที่จะทำให้สันติภาพมีความเข้มแข็ง สร้างความไว้วางใจ และความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน โดยกระบวนการนี้อาจรวมถึง การปลดอาวุธฝ่ายต่าง ๆ ในสงคราม และการฟื้นฟูกฎระเบียบ การยึดหรือทำลายอาวุธ การส่งผู้อพยพกลับสู่ถิ่นฐานเดิม การให้คำปรึกษาและสนับสนุนการฝึกสอนให้แก่เจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคง การสังเกตการณ์การเลือกตั้ง สนับสนุนความพยายามในการปกป้องสิทธิมนุษยชน การปฏิรูปและทำให้สถาบันของรัฐบาลมีความเข้มแข็ง และสนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อป้องกันมิให้ความรุนแรงประทุขึ้นมาอีก

นายบุญทิวส บุญทิวส กาลิได้ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างประชาธิปไตย (เช่นกฎหมาย ความโปร่งใส การตัดสินใจ) กับการสร้างสันติภาพและความมั่นคงที่แท้จริง ซึ่งแนวทางตาม

ประชาธิปไตยนี้ควรได้รับการสนับสนุนในทุก ๆ สังคมทั้งในระดับระหว่างประเทศ หรือระดับประเทศ

3.1.2 ข้อเสนอของนายโคฟี อันนัน (Kofi Annan)

นายโคฟี อันนันได้ทำรายงานเสนอต่อที่ประชุมใหญ่สมัชชาสหประชาชาติเมื่อปีค.ศ. 1998¹¹ โดยได้ตอกย้ำให้เห็นถึงพลังของกระแสโลกาภิวัตน์ และประเด็นปัญหาระหว่างประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไป

อันนันเชื่อว่าองค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาคเป็นองค์การระหว่างประเทศที่เหมาะสมที่จะเล่นบทบาทสำคัญในการเตือนภัยล่วงหน้า และดำเนินการการทูตเชิงป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (หมวด 8 ของกฎบัตร ฯ) และสหประชาชาติจะพยายามสร้างความสัมพันธ์กับองค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาคเหล่านี้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของสหประชาชาติในการป้องกันความขัดแย้ง นอกจากนี้ภัยคุกคามอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความมั่นคงของมนุษย์ (human security) เช่นภัยพิบัติทางธรรมชาติ ความขัดแย้งด้านเชื้อชาติและการละเมิดสิทธิมนุษยชนก็สามารถเป็นจุดกำเนิดของความขัดแย้งได้ด้วยเช่นกัน

อันนันได้ย้ำว่าการรักษาสันติภาพ (peace – keeping) เป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันความขัดแย้ง กองกำลังรักษาสันติภาพจะสามารถเข้าไปยังบริเวณความขัดแย้งได้ก็ต่อเมื่อได้มีข้อตกลงหยุดยิงระหว่างฝ่ายต่าง ๆ เกิดขึ้นแล้ว และหน้าที่หลักของกองกำลังรักษาสันติภาพ คือ การป้องกันมิให้ความรุนแรงระเบิดขึ้นมาอีก ส่วนการสร้างสันติภาพภายหลังความขัดแย้งเป็นการวางมาตรการระยะยาวเพื่อป้องกันมิให้ความขัดแย้งกลับมาเกิดขึ้นอีก และเนื่องจากสาเหตุของความขัดแย้งมีความหลากหลาย จึงไม่มีรูปแบบที่เป็นมาตรฐานสำหรับการดำเนินการในการสร้างสันติภาพภายหลังความขัดแย้งและการที่จะสามารถบรรเทาความทุกข์ทรมานของประชาชนจากความขัดแย้งและความรุนแรงที่เกิดขึ้นได้นั้นต้องได้รับความร่วมมือจากหลาย ๆ ฝ่ายทั้งในและนอกสหประชาชาติ

อันนันพยายามชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาด้านสภาพแวดล้อม และเน้นถึงการให้ความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรม (humanitarian assistance) ว่าหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรัฐ

¹¹ ผู้เขียนได้ถอดความมาจาก Kofi A. Annan , ' Partnerships for Global Community ' , *Annual Report on the Work of the Organization* , 1998.

บาล NGOs องค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ หรือแม้กระทั่งหน่วยงานของสหประชาชาติเอง ควรร่วมมือกันเพื่อให้การดำเนินการให้ความช่วยเหลือดังกล่าวมีประสิทธิภาพ

โลกาภิวัตน์ หมายถึง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทั้งในด้านการผลิตและการสื่อสาร แต่ในด้านหนึ่งความก้าวหน้าดังกล่าวนี้ก็ทำลายระบบนิเวศน์ทางธรรมชาติของโลก นอกจากนี้การที่เส้นเขตแดนเริ่มเลือนลางจึงเป็นการเปิดโอกาสให้เครือข่ายการก่ออาชญากรรมเริ่มแพร่กระจายและเป็นระบบมากขึ้น เกิดองค์กรการก่ออาชญากรรม ผู้ขนยาเสพติด และการฟอกเงินอยู่กระจายไปทั่วโลก

สหประชาชาติควรเป็นหน่วยงานกลางในการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอกสหประชาชาติเพื่อรับสถานการณ์ต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากโลกาภิวัตน์ อันนั้นยังได้ชี้ให้เห็นว่าโลกาภิวัตน์สามารถสร้างและทำลายได้ในเวลาเดียวกัน สหประชาชาติจึงมีหน้าที่ในการหาทางป้องกันผลในทางลบของมัน

อีก 2 ปีต่อมาอันนั้นได้เสนอ Millenium Report¹² ต่อที่ประชุมใหญ่สมัชชาสหประชาชาติ เพื่อเน้นย้ำให้เห็นถึงผลกระทบอันเนื่องมาจากโลกาภิวัตน์ และการเข้าไปเกี่ยวข้องของสหประชาชาติในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

Millenium Report เป็นการเสนอแนวทางว่าสหประชาชาติควรดำเนินบทบาทอย่างไรในศตวรรษใหม่ที่โลกและสหประชาชาติต้องเผชิญกับแรงผลักดันจากกระแสโลกาภิวัตน์ที่ผลักดันให้เกิดแนวโน้มใหม่ ๆ ทั้งทางบวกและลบ สหประชาชาติจะจัดการกับกระแสโลกาภิวัตน์และสิ่งท้าทายใหม่นี้อย่างไรเพื่อให้ประชาชนทุกคนได้รับประโยชน์จากโลกาภิวัตน์อย่างเต็มที่และเท่าเทียมกัน

สหประชาชาติเป็นองค์การระหว่างประเทศเพียงองค์การเดียวที่ประกอบไปด้วยสมาชิกจากทุกที่ในโลกและมีขอบเขตการทำงานที่กว้างขวางซึ่งครอบคลุมในหลาย ๆ ด้านของมนุษย์ ลักษณะพิเศษดังกล่าวนี้ทำให้สหประชาชาติเป็นเวทีที่มีประโยชน์สำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การเจรจาต่อรอง การขยายบรรทัดฐานและระบุความคาดหวัง เป็นที่ประสานความร่วมมือระหว่าง

¹² ผู้เขียนได้ถอดความมาจาก Kofi A. Annan , ' We the People : The Role of the United Nations in the 21st Century', Report of the Secretary – General , 3 April 2000.

รัฐและตัวแสดงอื่น ๆ และการดำเนินกิจกรรมไปในแนวทางเดียวกัน เราจะต้องให้ความมั่นใจว่า การทำงานของสหประชาชาติจะต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างเต็มที่เท่าที่จะเป็นไปได้

โลกาภิวัตน์เกิดจากพัฒนาการด้านการลดข้อจำกัดทางการค้าและการเคลื่อนไหวของเงินทุนร่วมกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและต้นทุนด้านการขนส่ง การสื่อสารและการติดตั้งระบบคอมพิวเตอร์ที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง หลักการของการรวมกันของโลกาภิวัตน์นี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้และกระแสของมันก็ไม่สามารถต้านทานได้ ประโยชน์ของโลกาภิวัตน์สามารถเห็นได้ชัดเจน คือ

- เศรษฐกิจที่เจริญเติบโตเร็วขึ้น
- มาตรฐานการครองชีพสูงขึ้น
- แนวคิดใหม่ได้รับการกระตุ้นและการแพร่กระจายของเทคโนโลยี และความสามารถในการจัดการ
- ประชาชน และประเทศมีโอกาสนิยม ๆ ทางเศรษฐกิจ

แต่ก็มีคนบางกลุ่มบางประเทศต่อต้านโลกาภิวัตน์ พวกเขากล่าวหาโลกาภิวัตน์ว่าก่อให้เกิดการกระจายผลประโยชน์ที่ไม่เท่าเทียม มีประเทศจำนวนน้อยที่ได้รับโอกาสจากโลกาภิวัตน์ ในขณะที่โลกาภิวัตน์เน้นการขยายตลาดโลก และการมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เข้มแข็ง เพื่ออำนวยความสะดวกในการขยายการค้า แต่โลกาภิวัตน์กลับไม่ให้ความสนใจกับจุดมุ่งหมายทางด้านสังคม คุณภาพแรงงาน สิ่งแวดล้อม สิทธิมนุษยชน และการลดปัญหาความยากจน บางประเทศก็มองว่าโลกาภิวัตน์ทำให้รัฐอ่อนแอและอ่อนไหว โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางเศรษฐกิจและสังคม โลกาภิวัตน์มิได้หมายถึงการขยายตลาดเพียงอย่างเดียว มันควรมีมิติทางด้านการเมืองและสังคมเข้าเกี่ยวข้องด้วย

ในอดีตภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงของประชาชนมักมีที่มาจากภัยคุกคามจากภายนอก แต่ในปัจจุบันภัยคุกคามดังกล่าวกลับอยู่ภายในแต่ละประเทศเอง เช่น สงครามกลางเมือง การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ซึ่งได้รับแรงกระตุ้นจากการแพร่กระจายของอาวุธไปทั่วโลก (หาซึ่งง่ายทำให้เกิดกลุ่มก่อการร้ายมากมาย)

โลกาภิวัตน์ไม่สามารถลดผลกระทบจากการเปิดตลาดในบรรดาประเทศอุตสาหกรรมได้ ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนามีความสุขที่จะเปิดตลาดของตนเองเช่นกัน เพราะมันทำให้ประชาชนรู้สึกไม่ปลอดภัยและไม่มั่นคง

โลกาภิวัตน์เปิดโอกาสให้กลุ่มก่อการร้ายและเครือข่ายสามารถเดินทางไปทั่วโลกได้อย่างคล่องตัวและเสรีขึ้น โดยอาศัยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารและโทรคมนาคม

โลกาภิวัตน์ก่อให้เกิดการแพร่กระจายของโรคเอดส์อันเป็นผลมาจากการที่ประชาชนสามารถเคลื่อนย้ายไปยังที่ต่าง ๆ ได้รวดเร็วขึ้น

นอกจากโลกาภิวัตน์จะมีลักษณะข้ามพรมแดนแล้วจะเห็นได้ว่าปัญหาต่าง ๆ นี้ก็มีลักษณะของการข้ามพรมแดนเช่นเดียวกัน การที่เราจะสามารถควบคุมโลกาภิวัตน์ได้ เราต้องเรียนรู้ที่จะปกครองให้ดีขึ้นและเราต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน (ปกครองร่วมกัน) ให้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้มันยังได้พูดถึงการปรับปรุงสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับปรุงคณะมนตรีความมั่นคงอีกด้วย

นายอันวานยังได้เสนอให้สหประชาชาติมีบทบาทร่วมกับบรรษัทข้ามชาติ NGOs และ non-state actors ต่าง ๆ ในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม สาธารณสุขและแรงงานในรูปของ Global Compact โดย Global Compact นี้จะเป็นเวทีกลางที่จะให้รัฐบาล และบริษัทเอกชนต่าง ๆ มาปรึกษาหารือกันเพื่อให้เกิดความประนีประนอม โครงการดังกล่าวนี้ได้เริ่มดำเนินการเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2000 โดยมีบริษัทต่าง ๆ สนใจเข้าร่วมโครงการ โครงการ Global Compact นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำระหว่างประเทศที่ร่ำรวยกับประเทศที่ยากจน (North-South Conflict) ซึ่งในระยะหลังความขัดแย้งดังกล่าวได้ขยายไปสู่ภาคประชาชนและมีประชาชนเป็นผู้นำในการต่อต้าน สหประชาชาติจึงพยายามที่จะหาทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งดังกล่าวโดยหาทางว่าทำอะไรที่จะทำให้โลกาภิวัตน์เป็นประโยชน์กับประชาชาติทุก ๆ ฝ่าย มิใช่แค่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น สหประชาชาติจึงมีความปรารถนาที่จะให้ทั้งฝ่ายรัฐบาล บรรษัทข้ามชาติ (Multinational Cooperations : MNCs) และฝ่ายองค์กรเอกชนต่าง ๆ (Non-Governmental Organizations : NGOs) ได้เข้าร่วมมือกัน แนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่จะสร้างประสานความร่วมมือกันระหว่างประเทศที่ร่ำรวยกับประเทศที่ยากจน ซึ่งแนวคิดนี้เป็นแนวคิดใหม่ของสหประชาชาติในการที่จะนำเอาภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมกับสหประชาชาติอย่างเต็มที่ แต่ภาคเอกชนจะทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษาเท่านั้น

Global Compact ให้ความสำคัญในการหาทางแก้ไขปัญหาใน 3 ประเด็น คือ

1. สิทธิมนุษยชน
2. สภาพแวดล้อม
3. กฎหมายแรงงาน

แต่โครงการ Global Compact นี้ก็ได้รับการต่อต้านเช่นกัน โดยกลุ่มที่ต่อต้านทุนนิยมและกระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักวิชาการ และ NGOs ด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้ทำการจัดประชุม World Social Forum (WSF) ขึ้นที่ประเทศบราซิล ในปี ค.ศ. 2001 (ซึ่งเป็นการจัดประชุมขึ้นมาเพื่อต่อต้านการประชุม World Economic Forum (WEF) ที่จัดขึ้นที่เมืองดาวอส ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในปี ค.ศ. 2001 เช่นเดียวกัน ซึ่งกลุ่ม WEF นี้ถือเป็นตัวแทนของทุนนิยมโลก ผู้ที่มาประชุมส่วนใหญ่จะเป็นนักธุรกิจชั้นนำจากทั่วโลก ตัวแทนประเทศอุตสาหกรรมและตัวแทนของประเทศต่าง ๆ) โดยทางกลุ่ม WSF ได้กล่าวว่าจะไม่ต้องการให้สหประชาชาติเข้าไปยุ่งเกี่ยวหรือร่วมมือกับกลุ่มธุรกิจเอกชน เพราะเกรงว่าสหประชาชาติจะถูกครอบงำโดยกลุ่มธุรกิจเอกชนดังกล่าว WSF ประารถนาที่จะให้สหประชาชาติมีความเป็นกลาง โดยทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการประสานประโยชน์ระหว่างฝ่ายต่าง ๆ มากกว่าการที่สหประชาชาติเข้าไปร่วมมือกับฝ่ายกลุ่มธุรกิจเอกชนเช่นนี้

WSF มองว่าแท้จริงแล้วโลกาภิวัตน์เป็นอันตราย เพราะโลกาภิวัตน์ไม่ได้มีประโยชน์ต่อกลุ่มประเทศยากจนแต่กลับเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มประเทศที่ร่ำรวยมากกว่า ดังนั้น WSF จึงต่อต้านโครงการ Global Compact ของสหประชาชาติ โดยมองว่าโครงการดังกล่าวจะทำให้สหประชาชาติสูญเสียความเป็นกลางของตนไป

3.2 การปฏิบัติการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็น

การปฏิบัติการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็นนี้ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาอันมีรากเหง้ามาจากความขัดแย้งภายในประเทศมากกว่าที่จะมาจากความขัดแย้งระหว่างประเทศ ซึ่งพลังต่าง ๆ ที่ผลักดันอยู่เบื้องหลัง ได้แก่ ความตึงเครียดทางด้านเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม การดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากรที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต ความวิตกกังวลต่อปัญหาการแพร่ระบาดของโรคชนิดใหม่ ๆ (เช่น โรคเอดส์) ฯลฯ เหล่านี้ล้วนส่งผลให้สหประชาชาติต้องเผชิญกับความตึงเครียดที่มีความลึกซึ้งมากกว่าความขัดแย้งทางอุดมการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้

จากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่ได้กล่าวมาข้างต้นส่งผลให้ลักษณะของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงหลังสงครามเย็นมีการปรับเปลี่ยนไป เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศใหม่ โดยการปฏิบัติการรักษาสันติภาพได้มีลักษณะของการใช้ความรุนแรงเพิ่มขึ้น ขยายบทบาทออกไปครอบคลุมด้านอื่น ๆ มากขึ้นซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของงานด้านพลเรือน เช่น การจัดการเลือกตั้ง การซ่อมบำรุงสาธารณูปโภคต่าง ๆ ดังนั้นสังคมโลกจึงได้เห็นว่าสหประชาชาติในช่วงหลังต้องพบกับความสูญเสีย และไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงระยะที่ผ่านมา เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นล้วนมีความรุนแรงและความลึกซึ้งในตัวมันเอง การที่จะสามารถจัดการกับปัญหานี้ได้ไม่สามารถใช้วิธีการแบบเดียวกับในช่วงสงครามเย็นได้

การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติหลังสงครามเย็นมีอยู่หลายคณะด้วยกันแต่ครั้งใหญ่ที่มีการระดมกำลังพลจำนวนมากและมีค่าใช้จ่ายที่สูง และผลจากการปฏิบัติการดังกล่าวได้ส่งผลต่อประชาคมโลก ได้แก่ กรณีอิรัก กรณีโซมาเลียและกรณียูโกสลาเวีย

1) สหประชาชาติกับปัญหาอิรัก (ค.ศ.1991 – 1996)

อิรักในปัจจุบันสืบประวัติศาสตร์ย้อนหลังไปได้ราว 4,000 ปีตั้งแต่ยุคเมโสโปเตเมีย (Mesopotamia) ซึ่งมีดินแดนตั้งอยู่ในแผ่นดินที่เป็นประเทศอิรักในขณะนี้ คือเป็นดินแดนระหว่างลุ่มแม่น้ำยูฟราติส (Euphrates) กับทิกริส (Tigris) ประวัติศาสตร์อิรักยุคใหม่เริ่มขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยการที่อังกฤษได้รวมเอา 3 แคว้นในอดีตอาณาจักรออตโตมัน (Ottoman Empire) คือ แบกแดด (Baghdad) โมซูล (Mosul) และบาสรา (Basra) มาเป็นประเทศอิรัก ซึ่งขณะนั้นมีสถานะเป็นดินแดนในอาณัติ (mandate) ของสันนิบาตชาติ โดยมีอังกฤษเป็นรัฐบริหาร (administrative power) จนกระทั่งอังกฤษได้ให้เอกราชแก่อิรักในปีค.ศ. 1932 ต่อจากนั้นอิรักก็เข้าสู่ระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐ

ชนชั้นปกครองของอิรักนับถือศาสนาอิสลามนิกายสุหนี่ซึ่งต่างจากประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ทางตอนเหนือของอิรักเป็นอาณานิคมที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของชาว Kurds¹³ ที่มีชื่อว่า Kurdistan ส่วนทางตอนใต้ก็มีประชากรส่วนใหญ่ที่นับถือศาสนาอิสลามนิกายชีอะห์ อิรักใช้ชาว Kurds เหล่านี้เป็นกันชนระหว่างตนกับอิหร่านและเหตุที่ชาว Kurds ต้องการแยกออกมาเป็น

¹³ ชาว Kurds อยู่ทางตอนเหนือของอิรักประมาณ 3.4 – 4.8 ล้านคนและทางตะวันตกเฉียงเหนืออีกประมาณ 6 – 6.7 ล้านคน รวมชาว Kurds ที่อาศัยอยู่ในอิรักทั้งหมดประมาณ 9.5 – 11.5 ล้านคน

รัฐเอกราชก็เพราะชาว Kurds ที่อาศัยอยู่ในอิรักนั้นถูกกดขี่จากรัฐบาลอย่างรุนแรงจนชาว Kurds ถูกขับขึ้นมาเพื่อเรียกร้องความมีอิสระในการปกครองตนเอง แต่รัฐบาลอิรักไม่สามารถให้เป็นเช่นนั้นได้เพราะผู้นำบิฏอนิกายชีอะห์อาจถูกขับตาม อีกประการหนึ่งก็คือทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ของอิรักนั้นอยู่ในบริเวณที่ชาว Kurds ต้องการแยกดินแดนออกไปเป็น Kurdistan นั้นเอง

ผู้นำชาว Kurds คือ นาย Mustafa Barzani จากพรรค Kurdish Democratic Party (KDP) สามารถยึดพื้นที่ส่วนใหญ่ทางตอนเหนือของอิรักได้ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1960 จนรัฐบาลอิรักต้องยอมทำข้อตกลงหยุดยิงในปี ค.ศ. 1964 และยอมทำตามข้อเรียกร้องของชาว Kurds คือ ให้อำนาจในการปกครองตนเองและภาษา Kurds ได้รับการรับรอง แต่ต่อมาได้เกิดความแตกแยกขึ้นภายในพรรค KDP ระหว่าง 2 ผู้นำ คือ นาย Barzani กับ นาย Jalal Talabani จนในที่สุด นาย Talabani ได้แยกตัวออกมาตั้งพรรคการเมืองใหม่ชื่อ Patriotic Union of Kurdistan (PUK) ในปี ค.ศ. 1976

ฝ่ายรัฐบาลอิรักก็มีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลหลายครั้งและเกิดการรัฐประหารขึ้นบ่อยเช่นกัน จนกระทั่งพรรค Ba'ath ของซัดดัม ฮุสเซน ได้ขึ้นสู่อำนาจเมื่อปี ค.ศ. 1968 ซึ่งในระยะแรกยังคงยินยอมให้ชาว Kurds มีสิทธิเท่าเทียมกับชาวอิรัก สามารถปกครองตนเองได้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1975 Barzani ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งและในปีเดียวกันอิรัก – อิหร่านก็สามารถทำข้อตกลงระหว่างกันได้ ส่งผลให้อิหร่านลดความช่วยเหลือทางทหารแก่ชาว Kurds ลง

ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1980 พระเจ้าซาร์แห่งอิหร่านได้หมดอำนาจไปและคณะปฏิวัติของ Khomeini ขึ้นมามีอำนาจแทน ส่งผลให้ความเป็นศัตรูกันระหว่างอิรัก – อิหร่าน กลับประทุขึ้นมาอีกครั้ง จนในที่สุดอิรักได้รุกรานอิหร่าน กองทัพอิหร่านจึงให้ความช่วยเหลือแก่ทั้ง KDP และ PUK เพื่อให้ช่วยทำสงครามกองโจรกับอิรัก ผลจากสงครามครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่ออิรัก จนทำให้เกิดวิกฤติเศรษฐกิจขึ้นในอิรัก ซึ่งวิกฤตินี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้อิรักต้องรุกรานคูเวตในปี ค.ศ. 1990

ช่วงปี ค.ศ. 1985 – 1988 รัฐบาลอิรักได้กระทำการกดขี่ชาว Kurds อย่างรุนแรงในการปราบปรามที่เรียกว่า 'Anfal' (Anfal Campaign) ส่งผลให้เกิดผู้อพยพชาว Kurds เป็นจำนวนมากอพยพออกไปนอกประเทศในปี ค.ศ. 1991 ในช่วงการเกิดสงครามระหว่างอิรัก – อิหร่านมีการประเมินว่ารัฐบาลอิรักได้สังหารชาว Kurds ประมาณ 50,000 ถึง 200,000 คน มีหมู่บ้านประมาณ 3,000 ถึง 4,000 แห่งถูกทำลาย ประชาชนชาว Kurds กว่า 100,000 คนหนีไปตุรกี และอีกกว่า 80,000 คนถูกบังคับให้ออกจากบ้านเรือนของตน และ 1 ใน 3 ของดินแดนที่เรียกว่า 'Kurdistan'

ถูกทำให้ประชากรลดลง นอกจากนี้รัฐบาลอิรักยังได้ใช้อาวุธเคมีกับประชาชนชาว Kurds ที่อาศัยอยู่ในเมือง Halabja ด้วย

จากเหตุผลทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากความเสียหายจากสงครามระหว่างอิรัก – อิหร่าน อิรักจึงบุกคูเวต เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1990 ในวันเดียวกันคณะมนตรีความมั่นคงได้มีมติที่ 660 ปรณามการกระทำของอิรักและเรียกร้องให้มีการถอนกำลังทหารของอิรักออกจากคูเวตโดยทันที ต่อมาข้อมติที่ 661 ซึ่งอนุญาตให้มีการดำเนินมาตรการตามหมวด 7 คือการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ (มาตรการบีบบังคับไม่ถึงขั้นใช้กำลัง : มาตรา 42) ซึ่งนับเป็นครั้งที่ 3 ในประวัติศาสตร์ของสหประชาชาติที่มีการใช้มาตรการนี้ และข้อมติที่ 662 ซึ่งประกาศว่าการรุกรานของอิรักเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย สหประชาชาติและชาติพันธมิตรได้ใช้มาตรา 5 แห่งกฎบัตร ฯ ในการดำเนินยุทธการ Operation Desert Shield ตามคำร้องขอแห่งการป้องกันร่วมกัน เหตุผลก็คือเพื่อปกป้องซาอุดีอาระเบีย จากความเป็นไปได้ที่จะถูกอิรักรุกราน กองกำลังผสมจึงถูกเรียกมาเพื่อดำเนินมาตรการปิดล้อมอิรักทั้งทางทะเล (มติที่ 665) และทางอากาศ (มติที่ 670)

การรุกรานของอิรักต่อคูเวตในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1990 นี้เป็นจุดเริ่มต้นของวิกฤติด้านมนุษยธรรมอันเกี่ยวเนื่องกับสงครามอ่าวเปอร์เซีย โดยประชาชนจากประเทศที่ 3 จำนวน 850,000 คน และชาวปาเลสไตน์ 300,000 คนทั้งจากอิรักและคูเวตต้องหลบหนี ซึ่งส่วนใหญ่จะหลบหนีเข้าสู่ประเทศจอร์แดน และเพื่อนำสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศกลับคืนมา คณะมนตรีความมั่นคงจึงได้มีข้อมติที่ 678 อนุญาตให้สามารถใช้มาตรการที่จำเป็นทุกชนิด เพื่อต่อต้านอิรัก หากอิรักไม่ยอมถอนกำลังออกจากคูเวตภายในวันที่ 15 มกราคม ค.ศ. 1991 นั้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่กรณีเกาหลีในปี ค.ศ. 1950 ที่สหประชาชาติได้ระบุอย่างชัดเจนว่าจะใช้กำลังต่อต้านรัฐผู้รุกราน กองกำลังในการปฏิบัติการครั้งนี้มีทั้งสิ้น 680,000 นาย (โดย 410,000 นายมาจากสหรัฐอเมริกา) และจากการที่อิรักไม่ยอมถอนทหาร ดังนั้นจึงนำมาสู่การเริ่มต้นของการเปิดยุทธการทางอากาศเป็นเวลา 6 สัปดาห์ กองกำลังทางอากาศสามารถทำลายตึกและอาคารของรัฐบาลและของทหาร ปืนต่อสู้อากาศยาน คลังอาวุธและโรงไฟฟ้า นอกจากนี้การปฏิบัติการดังกล่าวยังได้ทำลายสาธารณูปโภคของอิรักเสียหายอย่างมาก วันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1991 พันมิตรได้เริ่มแผนการต่อสู้อากาศพื้นดินเป็นเวลา 100 ชั่วโมง เพื่อช่วยปลดปล่อยคูเวตและต่อต้านกองกำลังของอิรัก อิรักประสบความพ่ายแพ้จึงยินยอมปฏิบัติตามข้อมติที่ 660 และ 662 และยินยอมลงนามในข้อตกลงหยุดยิงในวันที่ 3 มีนาคม ค.ศ. 1991

ต่อมาคณะมนตรีความมั่นคงได้มีมติที่ 689 จัดตั้ง UN Iraq – Kuwait Observer Mission (UNI – KOM) เพื่อเข้าควบคุมและดูแลความปลอดภัยในเขตปลอดทหารที่สหประชาชาติได้จัดตั้งขึ้น และเพื่อป้องกันความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นในบริเวณชายแดนระหว่างอิรักและคูเวต และเพื่อตรวจสอบมิให้เกิดการกระทำการรุกรานบริเวณชายแดนของทั้งสองประเทศ

เมื่ออิรักพ่ายแพ้จึงส่งผลให้เกิดความไม่สงบขึ้นภายในประเทศโดยชาว Kurds ทางตอนเหนือและชาวมุสลิมที่นับถือนิกายชีอะห์ทางตอนใต้ได้ก่อการจลาจลขึ้น แต่ก็ได้รับการตอบโต้อย่างรุนแรงจากรัฐบาลอิรัก ส่งผลให้เกิดผู้อพยพทั้งชาวอิรักและชนกลุ่มน้อยจำนวนมาก ทะลักไปยังบริเวณชายแดนระหว่างอิรัก – ตุรกี และอิรัก – อิหร่าน

เพื่อป้องกันมิให้มีการกดขี่และละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยกองกำลังของอิรักเกิดขึ้นอีก เมื่อวันที่ 5 เมษายน ค.ศ. 1991 คณะมนตรีความมั่นคงจึงได้มีมติที่ 688 ออกมาเพื่อประณามการกดขี่ประชาชนชาวอิรักว่าเป็นเสมือนหนึ่งภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ อิรักต้องยุติการกดขี่ดังกล่าวโดยทันทีและต้องยินยอมให้องค์กรด้านสิทธิมนุษยชนเข้าไปดำเนินมาตรการต่าง ๆ โดยทันที มติข้อมตินี้ยังได้อนุมัติให้เลขาธิการแห่งสหประชาชาติสามารถใช้อำนาจด้านมนุษยธรรมของสหประชาชาติในการแสดงให้ประเทศต่าง ๆ ตระหนักถึงวิกฤติการณ์ครั้งนี้และร้องขอให้รัฐสมาชิกทุกชาติและองค์กรเพื่อมนุษยธรรมทุกแห่งให้ความร่วมมือในความพยายามให้ความช่วยเหลือเพื่อบรรเทาปัญหาด้านมนุษยธรรมของสหประชาชาติ

การตอบโต้ทางทหาร (military response) ในกรณีอิรักละเมิดสิทธิมนุษยชนนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วเพราะเพียง 7 วันหลังมีผู้อพยพเริ่มหลบหนี สหรัฐอเมริกาก็อนุญาตให้มีปฏิบัติการจัดส่งความช่วยเหลือ (operation express care) โดยการปฏิบัติการครั้งนี้ได้ใช้เครื่องบินจำนวนทั้งหมด 50 ลำ จากสหรัฐอเมริกา อังกฤษ อิตาลี ฝรั่งเศส และเยอรมันร่วมมือกันขนส่งสิ่งของทางอากาศ

การขนส่งทางอากาศต้องใช้เครื่องบินบินคุ้มกันแก่เครื่องบินบรรทุกสิ่งของ (cargo planes) ซึ่งเป็นการบังคับให้อิรักถอนกำลังทางอากาศออกจากบริเวณที่จะทำการขนส่ง ซึ่งที่จริงแล้วการขนส่งทางอากาศเป็นการปูทางสำหรับการแทรกแซงทางพื้นดินต่อไป แม้ว่าจะมีการแจกจ่ายความช่วยเหลือฉุกเฉินให้ แต่เนื่องจากจำนวนผู้อพยพที่มีอยู่มากจึงยังคงทำให้สถานการณ์ในค่ายผู้อพยพและสถานการณ์ด้านมนุษยธรรมยังไม่ดีขึ้น รัฐบาลตุรกีได้ออกมาประกาศเมื่อวันที่ 3 เมษายน ค.ศ. 1991 ว่าควรมีการเคลื่อนย้ายผู้อพยพชาว Kurds ไปยังค่ายอื่น ๆ ในตุรกีที่สามารถ

เข้าถึงได้และมีสุขอนามัยที่ดีกว่านี้ รัฐบาลตุรกีได้อ้างว่าพวกเขาไม่สามารถจัดการกับผู้อพยพจำนวนมากได้ และเรียกร้องให้พันธมิตรเข้ามาแทรกแซงบริเวณชายแดนระหว่างตุรกีกับตอนเหนือของอิรัก

ในวันที่ 16 เมษายน พันมิตรอันได้แก่ ฝรั่งเศส อังกฤษ ตุรกีได้ดำเนินการจัดตั้ง save heaven สำหรับชาว Kurds ขึ้นทางตอนเหนือของอิรัก ผ่าน Operation Provide Comfort (OPC) โดยมีการประกาศเตือนห้ามรัฐบาลอิรักเข้าแทรกแซงการดำเนินการดังกล่าวของพันธมิตร การดำเนินการของ OPC เข้าสู่จุดสูงสุดในช่วงกลางเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1991 เมื่อสหรัฐอเมริกา ส่งทหารเข้าร่วม 12,000 นายและอีก 10,000 นายจากออสเตรเลีย เบลเยียม แคนาดา ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ โปรตุเกส สเปนและอังกฤษรวมกัน จุดประสงค์ดั้งเดิมของปฏิบัติการครั้งนี้ได้แก่การเคลื่อนย้ายชาว Kurds ออกจากบริเวณภูเขาซึ่งเป็นภูมิประเทศที่ความช่วยเหลือเข้าถึงได้ยากและเพื่อวางรากฐานให้หน่วยงานของสหประชาชาติและองค์กรเอกชนต่าง ๆ มาดำเนินงานต่อไปเมื่อเข้ามาแทนที่กองกำลังนานาชาติ แต่เทคนิคและจุดประสงค์นี้ได้ขยายออกไป คือ เพื่อหยุดยั้งความทุกข์ทรมานและการเสียชีวิตและเพื่อส่งชาว Kurds กลับสู่หมู่บ้านเดิมของตน

ความปลอดภัยสำหรับผู้อพยพ ชาว Kurds เป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นจึงได้มีการสร้างเขตปลอดภัย หรือ save heaven ขึ้นทางตอนเหนือของอิรัก โดยมีกองกำลังทางอากาศของพันธมิตรคอยบินลาดตระเวน ซึ่งต่อมาในเดือนมิถุนายนได้จัดตั้งเป็นเขตห้ามบิน (No Fly Zone) ซึ่งห้ามเครื่องบินของอิรักบินผ่านเหนือ่านฟ้าตั้งแต่เส้นขนานที่ 36° ขึ้นไป และต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1992 เขตห้ามบินอีกแห่งก็ได้รับการจัดตั้งขึ้นทางตอนใต้ของอิรักใต้เส้นขนานที่ 32° เพื่อเป็นการปกป้องชาวมุสลิมที่นับถือนิกายชีอะห์

หลังจากที่ภารกิจในการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมได้ถูกโอนไปยังสหประชาชาติและองค์กรเอกชน โดยกองกำลังชาติตะวันตกได้ถอนกำลังออกจากบริเวณ Kurdistan ด้วย จึงได้มีการจัดตั้ง UN Guards Contingent in Iraq (UNGCI) ขึ้นในเดือนพฤษภาคม ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ทหารและพลเรือน หน่วยงานนี้ได้รับความสนับสนุนด้านความมั่นคงจาก NATO นอกจากนี้กองกำลังเคลื่อนที่เร็วของ 8 ชาติจำนวน 2,500 นายยังคงกำลังอยู่ ณ บริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของตุรกี โดยมีเครื่องบินของ NATO อยู่ด้วยเพื่อป้องกันการดำเนินการใด ๆ ของอิรักที่จะโจมตีชาว Kurds การปฏิบัติการทางอากาศไม่ได้นำมาใช้เพื่อการข่มขู่แต่เป็นสิ่งที่ใช้เพื่อให้เห็นใจว่าอิรักจะยอมปฏิบัติตามข้อมติของสหประชาชาติ

ส่วนการตอบสนองทางด้านพลเรือน (civilian response) นั้นยังคงขาดการประสานงานที่ดีระหว่างองค์กรเอกชนกับหน่วยงานต่าง ๆ ของสหประชาชาติ แม้จะมีการจัดตั้ง NGOs Coordination Committee for Northern Iraq (NCCNI) หรือ UNGCI ขึ้นมา ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมก็ยังคงไม่สามารถส่งถึงประชาชนได้ตามต้องการ จนในที่สุดได้มีการโต้เถียงกันในสมัชชาว่าควรมีการประสานความร่วมมือระหว่างกันให้มากขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของสหประชาชาติ หน่วยงานด้านกิจกรรมเพื่อมนุษยธรรมของสหประชาชาติเริ่มปฏิบัติการในอิรักเมื่อเมษายน ค.ศ. 1992

แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ผู้อพยพชาว Kurds ส่วนใหญ่ได้ไปอยู่รวมกันที่บริเวณชายแดนอิรักด้านที่ติดกับอิหร่าน และสถานการณ์ของผู้อพยพในบริเวณนี้ก็มีความวิกฤติมากกว่าแต่กลับเป็นผู้อพยพชาว Kurds ที่อยู่ในบริเวณชายแดนด้านตุรกีที่ได้รับความสนใจและความช่วยเหลือเป็นกลุ่มแรก และเมื่อกองกำลังชาติตะวันตกได้ถอนออกจากอิรักเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1991 ก็ได้เกิดความไม่สงบขึ้นอิรัก โดยได้เกิดความแตกแยกระหว่าง 2 พรรคการเมืองใหญ่ของชาว Kurds ที่ต่างแย่งชิงอำนาจกันจนอิรักได้ฉวยโอกาสนี้ตั้ง KDP เข้ามาเป็นพวกเพื่อร่วมกันต่อต้าน PUK

และจากการที่อิรักถูกคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจส่งผลให้ประชาชนชาวอิรักต้องประสบความเดือดร้อนและการดำเนินชีวิตที่ยากลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและสตรี สหประชาชาติจึงตกลงที่จะยินยอมให้อิรักสามารถใช้น้ำมันแลกอาหาร (oil for food) ได้เมื่อพฤษภาคม ค.ศ. 1996

2) สหประชาชาติกับวิกฤติการณ์ในโซมาเลีย (ค.ศ. 1992 – 1995)¹⁴

ในอดีตก่อนการเข้ามาของลัทธิจักรวรรดินิยม ประเทศโซมาเลียในปัจจุบันเคยถูกปกครองโดยชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนที่หลากหลาย โดยอาศัยระบบเครือญาติในการปกครอง การปกครองโดยชนเผ่านี้ไม่ต้องการการรวมศูนย์อำนาจทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ หรือความรู้เกี่ยวกับการจัดระเบียบในสังคม ความขัดแย้งระหว่างตระกูลต่าง ๆ (ชนเผ่าที่ปกครองอยู่นี้แยกออกเป็นหลายตระกูล) ถือเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแย่งชิงพื้นที่เพาะปลูกและทรัพยากรที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ แต่ก็มีเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างตระกูลซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามว่า “the Xeer” (คือการป้องกันไม่ให้ความขัดแย้งทวีความรุนแรงขึ้น โดยการยับยั้งมิให้เกิดการแบ่ง

¹⁴ Thomas G. Weiss , *Military – Civilian Interactions : Intervening in Humanitarian Crises* , p. 69 - 96.

กลุ่มทางเศรษฐกิจมากเกินไปในสังคม) ต่อมาเมื่อมีการแพร่เข้ามาของศาสนาอิสลาม ทำให้การจัดการปัญหาความขัดแย้งแบบดั้งเดิมนี้ถูกปรับเปลี่ยนโดยมีการนำเอากฎหมายอิสลาม (Shari'ah) เข้ามาผสม การแก้แค้นจะลดน้อยลงโดยอาศัยแนวคิดเรื่อง “the Dia” คือการจ่ายค่าทดแทน (Blood money) ให้กับเหยื่อของความรุนแรงโดยผู้กระทำความรุนแรงดังกล่าว

ในแต่ละหน่วยการปกครองจะมีตระกูลคอยควบคุมและในแต่ละตระกูลจะประกอบด้วยญาติและเครือญาติต่าง ๆ โดยในบางครั้งแต่ละตระกูลก็มีพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ทับซ้อนกันอยู่ในโซมาเลีย มี Clan families ใหญ่ อยู่ 6 ตระกูล คือ Darod Digil Dir Hawiye Issag และ Rahanwein (ในแต่ละ Clan family จะประกอบด้วย Subclan อื่น ๆ ด้วย)

มหาอำนาจตะวันตกเข้ามายังดินแดนของโซมาเลียเมื่อกลางศตวรรษที่ 19 มีการจัดตั้งดินแดนในอาณัติทางตอนเหนือของประเทศชื่อว่า British Somaliland หลังจากนั้นทางตอนใต้ของประเทศก็ถูกปกครองโดยอิตาลี กลายเป็น Italian Somaliland ซึ่งการแบ่งพื้นที่แบบนี้ทำให้ชาวโซมาเลียถูกแยกออกจากดินแดนทางตอนเหนือซึ่งเป็นบริเวณชายแดนที่ติดต่อกับ Kenya จังหวัด Ogaden และ Haud ของเอธิโอเปียและบริเวณพื้นที่ที่เรียกว่า Djibouti การแบ่งภูมิศาสตร์ใหม่ตามการปกครองโดยเจ้าอาณานิคมส่งผลอย่างเล็กน้อยต่อสังคมชนเผ่า แต่สิ่งที่จะก่อให้เกิดผลกระทบอย่างกว้างขวางอันจะนำมาซึ่งการทำลายประเพณีดั้งเดิมซึ่งเป็นรากฐานของวัฒนธรรมชนเผ่าเร่ร่อน คือ การนำสินค้าอุปโภคและบริโภค (Consumer goods) เข้าสู่ตลาดท้องถิ่น ตามมาด้วยการใช้เงินในระบบเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ในระบบเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การเปลี่ยนจากสังคมที่ทำการเกษตรมาเป็นสังคม อุตสาหกรรม ส่งผลให้มีการอพยพของผู้คนเข้าสู่เมือง

การปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจของประเทศเจ้าอาณานิคมส่งผลให้ประชาชนส่วนหนึ่งได้รับการฝึกตามมาตรฐานตะวันตกเพื่อเข้ารับราชการ โครงสร้างทางสังคมก็ถูกปรับเปลี่ยนโดยการทำอุตสาหกรรมปลูกกล้วยหอมและผลไม้อื่น ๆ เพื่อส่งออกส่งผลให้เกิดการจ้างงาน ซึ่งนับเป็นการสิ้นสุดวิถีชีวิตแบบชนเผ่าเร่ร่อน

การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ นี้ส่งผลต่อโครงสร้างทางประเพณีและวัฒนธรรม สิ่งที่สูงงูขึ้นไปคือหลักการไม่แบ่งชนชั้นระหว่างชนเผ่าต่าง ๆ ตามหลัก Xeer เนื่องจากคนบางกลุ่มสามารถเข้าถึงความร่ำรวย การศึกษาและมีอำนาจมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันเครื่องมือของรัฐก็ได้รับการรักษาไว้โดยอาศัยอำนาจของประเทศเจ้าอาณานิคม

โซมาเลียได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1960 กระนั้นเอกราชก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาใหม่ ๆ ขึ้นมาอีกในสังคม เนื่องจากการมีองค์ประกอบด้านอำนาจและความมั่งคั่งเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้มีการปรับเปลี่ยนวิธีการดั้งเดิมในการแข่งขันกันระหว่างชนเผ่า และการเมืองกลายเป็นวิธีการหนึ่งในการที่จะทำได้มาซึ่งอำนาจและทรัพยากรของประเทศ

หลังจากยุคจักรวรรดินิยมก็มีกลุ่มเอกลักษณ์ระดับกลางและระดับล่างเกิดขึ้นมากมาย จนก่อให้เกิดความแตกแยกระหว่างชนเผ่าต่าง ๆ และนำมาสู่การเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1969 โดยมี 62 พรรคการเมืองส่งผู้สมัครทั้งสิ้น 1,002 คน ในขณะที่มีที่นั่งในสภาเพียง 123 ที่นั่ง ต่อมาได้เกิดการลอบสังหารประธานาธิบดี และเกิดการก่อรัฐประหารโดยทหารจึงส่งผลให้นาย Mohammed Siad Barre ก้าวขึ้นสู่อำนาจ

Barre มีนโยบายที่จะจัดระบบเครือญาติ (Clanism) แต่ในท้ายที่สุดแล้วหลังจากที่ Barre อยู่ในอำนาจเป็นเวลา 22 ปี กลับทำให้การเมืองระบบเครือญาติเข้มแข็งขึ้น เพราะวิธีการขึ้นพื้นฐานที่ Barre จะได้มาและสามารถรักษาไว้ซึ่งอำนาจได้ก็คือ การได้รับการสนับสนุนจาก clan ของเขาและ clan อื่น ๆ ที่เชื่อมโยงกันและการยุให้ clans อื่น ๆ ต่อสู้กันเอง นอกจากนี้ Barre ยังกดขี่ clans อื่น ๆ อย่างมากโดยอาศัยตำรวจลับที่เรียกว่า the National Security Service ซึ่งได้รับการฝึกจากสหภาพโซเวียต¹⁵

แต่กลุ่มต่าง ๆ ในสังคมที่เป็นกลุ่มเกิดใหม่หลังยุคจักรวรรดินิยมก็ได้ลดน้อยลงหลังโซมาเลียพ่ายแพ้ต่อเอธิโอเปียใน Ogaden War เมื่อปี ค.ศ. 1977

ความช่วยเหลือทั้งทางทหาร เศรษฐกิจและอาหารที่มาจากภายนอกส่งผลให้ระบบการเมืองของโซมาเลียไม่สามารถพึ่งตนเองได้อย่างถาวร ส่งผลให้รัฐบาลขาดความมีอธิปไตยเหนือดินแดนของตัวเอง การบริหารงานของรัฐบาล (ซึ่งราชการเป็นอาชีพที่มีคนทำงานมากที่สุดในโซมาเลีย) ประกอบด้วยผู้สนับสนุนของ Barre ที่เข้ามาร่วมงานเพื่อหวังจะเข้าถึงทรัพยากรของประเทศ การทุจริต และการทำผิดกฎหมายอื่น ๆ เป็นวิธีการทั่วไปที่จะทำให้ได้เงินเดือนเพิ่มขึ้น เนื่องจากเงินเดือนที่ได้รับจริงนั้นมันไม่เพียงพอต่อการดำเนินชีวิต

¹⁵ การแข่งขันในเชิงภูมิศาสตร์ในช่วงสงครามเย็นระหว่างสหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียต ทำให้ Barre มีทรัพยากร (การพัฒนาและความช่วยเหลือทางทหาร) ที่จะนำมาใช้ในระบอบการปกครองของเขาได้ นโยบาย ' สังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์ ' ส่งผลให้ Barre ได้รับความช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตเป็นจำนวนมาก โดยสหภาพโซเวียตได้ส่งรถถัง เครื่องบิน ดินระเบิด ช่วยฝึกนักบินและเจ้าหน้าที่ให้ด้วย

ความช่วยเหลือจากต่างประเทศจำนวนมากในรูปของอาหารโดยอาศัยการรายงานที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับจำนวนผู้อพยพชาวเอธิโอเปียทางตอนเหนือของโซมาเลีย ปริมาณอาหารส่วนเกินที่ได้รับมาจึงถูกนำไปแจกจ่ายให้แก่ผู้สนับสนุน Barre หรือถูกนำไปขาย การเพิ่มขึ้นของความช่วยเหลือด้านอาหารนี้มาขัดแย้งกับภาวะที่ขีดความสามารถในการผลิตอาหารภายในประเทศลดลงในช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1984 ดังนั้นอาหารที่ใช้ในการบริโภคภายในประเทศกว่า 84% จึงได้รับมาจากภายนอก

อำนาจของ Barre เริ่มเสื่อมลงในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 อันเนื่องมาจากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นประจวบเหมาะกันได้แก่วิกฤติด้านอาหาร ความล้มเหลวทางเศรษฐกิจ การสิ้นสุดของสงครามเย็นและความช่วยเหลือจากต่างประเทศที่ลดลง เหล่านี้ล้วนส่งผลต่ออำนาจของ Barre นอกจากนี้ข้ออ้างในการระดมความรู้สึกรักชาติเพื่อต่อต้านเอธิโอเปียก็หมดไปเมื่อ Barre กับ Mengistu Haile Mariam แห่งเอธิโอเปียสามารถทำข้อตกลงเรื่องเขตแดนระหว่างกันได้และทั้ง 2 ฝ่ายต่างยืนยันว่าจะยุติการให้การสนับสนุนแก่กลุ่มก่อความไม่สงบภายในของแต่ละประเทศ

ข้อตกลงดังกล่าวนี้ส่งผลให้ Somali National Movement (SNM) ก่อความไม่สงบขึ้นทางตอนเหนือของประเทศและสามารถเข้ายึดเมือง Burao และ Hargeysa ได้ Barre จึงส่งลูกเขย คือนายพล Mohamed Siad หรือ “Morgan” ไปยึดเมืองทั้ง 2 คืนมา Morgan ได้ใช้วิธีการที่รุนแรง ซึ่งความโหดร้ายนี้ทำให้ผู้สนับสนุนฝ่ายต่อต้านมีจำนวนเพิ่มขึ้น ประชาชน 400,000 คนทางตอนเหนือของโซมาเลียได้อพยพไปอยู่ที่เมือง Hartisheik ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกของเอธิโอเปียและอีก 600,000 คนไร้ที่อยู่อาศัย ได้มีการประมาณว่ามีประชาชนทั้งหมดระหว่าง 15,000 คน ถึง 60,000 คนถูกสังหาร

อาวุธต่าง ๆ ที่รัฐบาลใช้ปราบกบฏนั้นเป็นอาวุธที่มาจากสหรัฐอเมริกาที่ได้มอบให้ในช่วงที่ SNM โจมตีรัฐบาล ในขณะที่สภาคองเกรสของสหรัฐอเมริกาก็มีผู้ต่อต้านไม่ให้ส่งความช่วยเหลือให้โซมาเลียอีก เนื่องจากเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจึงตัดความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามก็ตีรัฐบาลโซมาเลียยังได้รับความช่วยเหลือทางทหารจากอิตาลีจนกระทั่งปี ค.ศ. 1990 และจากลิเบียจนกระทั่ง Barre หมดอำนาจเมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1991

การขึ้นมามีอำนาจของ clan – based national movement และการที่กลุ่มนี้สามารถทำร้ายอำนาจของ Barre ได้สำเร็จ ส่งผลให้มีกลุ่มเคลื่อนไหวเกิดขึ้นมากมายซึ่งถูกกระตุ้นด้วยความกลัวที่ว่าหากกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งสามารถยึดอำนาจได้ก็จะเป็นอันตรายต่อกลุ่มอื่น ๆ การเป็นศัตรูกัน

ของกลุ่มเครือญาติต่าง ๆ ส่งผลให้เกิดความแตกแยกในสังคมโซมาเลียและนำไปสู่การเกิดขึ้นของสงครามกลางเมืองในท้ายที่สุด

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1990 กลุ่มผู้นำที่รู้จักกันในนาม “Manifesto Group” ได้รวมตัวกันที่ Mogadishu โดยข้อตกลงร่วมกันของกลุ่มต่าง ๆ ที่รวมเป็น Manifesto Group คือ การโค่นล้มอำนาจของ Barre และก่อนที่จะมีการประกาศดังกล่าวก็ได้มีการก่อตั้ง United Somali Congress (USC) ที่อิตาลี ในปีค.ศ. 1989

Barre ลงจากอำนาจเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1991 ต่อมา Mohammed Farah Aidid ด้รับการคาดหมายว่าจะได้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไป แต่ในขณะที่เขากำลังติดตาม Barre ลงไปทางใต้ Ali Mahdi ก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานาธิบดีชั่วคราว หลังจากนั้นอีกไม่นาน ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ก็ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ความพยายามที่จะแก้ปัญหาและสร้างความปรองดองระหว่างกันล้มเหลวกลายเป็นความขัดแย้งระหว่างตระกูล (clans) ต่าง ๆ โดยมีการถกเถียงกันถึงสิทธิเหนือทรัพย์สินและหนี้เลือด (blood debt)

ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1990 ความขัดแย้งระหว่าง Aidid กับ Mahdi ก็ได้ประทุขึ้น ส่งผลให้กรุง Mogadishu ถูกแยกออกเป็น 2 ส่วน และกลายเป็นค่ายทหารของทั้ง 2 ฝ่าย การลงจากอำนาจของ Barre ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1991 กลับยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายมากขึ้น จุดมุ่งหมายร่วมกันในการโค่นล้ม Barre ประสบความสำเร็จ แต่ก็ทำให้ตระกูลต่าง ๆ หันไปใช้ความรุนแรงกับตระกูลอื่น ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ เป็นไปในลักษณะของการย้ายขั้วพันธมิตรระหว่างกลุ่มต่าง ๆ เพื่อให้เข้มแข็งขึ้นหรือเพื่อให้อำนาจลดลง ภายในแต่ละกลุ่มความสามารถของผู้นำทางทหาร (war lords) ในการควบคุมพฤติกรรมของทหารพลเรือน (ที่มีใช้ทหารอาชีพ) ที่เป็นพวกเร่ร่อน (ซึ่งประกอบด้วยทหารที่เรียกว่า “Mooryan”) นั้นเป็นไปอย่างจำกัด พวก Mooryan ส่วนใหญ่มักตกเป็นทาสของยาเสพติดที่เรียกว่า ‘gat’ ดังนั้นโอกาสที่จะมีข้อตกลงแบ่งอำนาจและข้อตกลงหยุดยิงระหว่างฝ่ายต่าง ๆ จึงเป็นไปได้ยากยิ่ง

ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1991 ถึงเดือนมีนาคม ค.ศ. 1992 มีการประมาณว่าประชาชน 30,000 คนถึง 50,000 คนเสียชีวิต ระบบสาธารณสุขปกติของรัฐได้รับความเสียหายอย่างมาก

ส่งผลให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนต้องกลายเป็นผู้ไร้ที่อยู่อาศัยและต้องเผชิญกับภาวะข้าวยากหมากแพง

สงครามกลางเมืองและความอดอยากส่งผลให้ประชาชนต้องพบกับหายนะ ในปีค.ศ. 1992 มีการประมาณว่าประชาชนกว่า 4.5 ล้านคนซึ่งเป็นจำนวนประชากรกว่าครึ่งของจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศต้องประสบกับความอดอยากและภาวะทุโภชนาการ ในจำนวนนี้ประชาชนกว่า 2 ล้านคนต้องไร้ที่อยู่อาศัยและต้องอพยพหนีไปอยู่นอกประเทศ หน่วยงานของรัฐและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ได้รับความเสียหายอย่างมาก¹⁶

การดำเนินการทางทหารและพลเรือน

เมื่อความไม่มั่นคงได้เพิ่มขึ้นในช่วง ค.ศ. 1991 – 1992 รัฐบาลของประเทศส่วนใหญ่ องค์การเอกชนและหน่วยงานด้านมนุษยธรรมของสหประชาชาติได้อพยพเจ้าหน้าที่ออกจากโซมาเลียและระงับความช่วยเหลือต่าง ๆ ไว้ อย่างไรก็ตามก็มีองค์การที่เหลืออยู่บ้างในโซมาเลียเพื่อคอยขัดขวางการละเมิดสิทธิมนุษยชน หน่วยงานที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง คือ กาชาดสากล (ICRC) การปฏิบัติการของ ICRC ในโซมาเลียนับเป็นครั้งใหญ่ที่สุดหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (ต่อมาถูกทำลายสถิติโดยยูโกสลาเวีย) ตลอดระยะเวลาที่เกิดสงครามเพื่อแย่งชิงสิทธิการยึดครองเหนือ Mogadishu ICRC ได้จัดส่งความช่วยเหลือทางเวชภัณฑ์แก่ผู้ได้รับบาดเจ็บและพลเรือน การแจกจ่ายความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมนี้ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจในบริเวณที่เป็นผู้รับ เนื่องจากการแจกจ่ายทำให้ประชาชนพยายามไปอยู่ที่จุดแจกจ่ายอาหาร ซึ่งบริเวณดังกล่าวอยู่ภายใต้การควบคุมของ Aideed นอกจากนี้ความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้แรงจูงใจของชาวนาท้องถื่นที่จะทำการเพาะปลูกด้วยตนเองนั้นลดลง

UN Operation in Somalia (UNOSOM I)

ข้อมติที่ 733 ออกมาเมื่อวันที่ 23 มกราคม ค.ศ. 1992 ได้ใช้อำนาจภายใต้หมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ สั่งห้ามค้าขายอาวุธกับโซมาเลียนับเป็นปฏิบัติการแรกจากคณะมนตรีความมั่นคงต่อวิกฤตในโซมาเลีย ความพยายามที่จะหาข้อยุติทางการเมืองเกิดขึ้นเมื่อนาย James O.C. Jonah รองเลขาธิการสหประชาชาติได้เดินทางไปยังโซมาเลียเพื่อเจรจาเรื่องการหยุดยิงกับ Aidid และ Mahdi เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1991 และมีการลงนามในข้อตกลงหยุดยิงเมื่อวันที่ 3 มีนาคมในปี

¹⁶ http://un.org/Dept/dpko/dpko/co_mission/unosomi.htm [2003 , April 28]

ถัดมา แต่ข้อตกลงดังกล่าวนี้ไม่เคยถูกนำมาใช้เลย ต่อมาในวันที่ 24 เมษายน ค.ศ. 1992 คณะมนตรีความมั่นคงได้มีข้อมติที่ 751 เพื่อจัดตั้ง UNOSOM I โดยจุดประสงค์ของ UNOSOM I คือ เพื่อแสวงหาข้อตกลงหยุดยิงร่วมกันและรักษาข้อตกลงหยุดยิงระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ไว้ และเพื่อจัดส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม จากข้อตกลงหยุดยิงนี้จึงมีการส่งเจ้าหน้าที่สังเกตการณ์ 50 คนไม่ติดอาวุธและแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบของสหประชาชาติเข้าไปเพื่อคอยตรวจสอบ (Monitor) เส้นสงบศึก (Green Line) ซึ่งจะแยกบริเวณพื้นที่ของทั้ง 2 ฝ่าย คือ Mahdi และ Aidid ออกจากกัน แต่ไม่ได้มีหน้าที่เพื่อเข้าไปป้องกันความไม่สงบภายในที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของทั้ง 2 ฝ่าย การเคลื่อนกำลังของผู้รักษาสันติภาพนี้เป็นไปตามแผน 90 วันที่ยังจะจัดส่งอาหาร และความช่วยเหลือด้านอื่น ๆ โดยตรงถึงประชาชนชาวโซมาเลียกว่า 1.5 ล้านคน ต่อมาได้มีแผน 100 วันซึ่งจะเป็นการทำงานร่วมกันของ UNHCR FAO WFP UNDP และ UNICEF ซึ่งมีมูลค่าโครงการกว่า 67.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แต่แผนการนี้ก็ไม่เกิดขึ้นเนื่องจากปัญหาความไม่สงบที่ระเบิดขึ้นอีกครั้งในโซมาเลีย

เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1992 มีการจัดส่งกำลังพลฉุกเฉินจำนวน 500 นาย เมื่อ Mohammed Sahnoun (ผู้มาแทน Jonah) ได้เดินทางไปเจรจาถึงการมาถึงของกำลังพลฉุกเฉินกับผู้นำทางทหารของโซมาเลีย การปฏิบัติการนี้จำกัดอยู่ใน Mogadishu จุดประสงค์หลักของการเคลื่อนกำลังดังกล่าวมาก็เพื่อสร้างเขตแห่งสันติภาพขึ้นรอบ ๆ สนามบินและท่าเรือของ Mogadishu ขณะที่จำนวนกองกำลังที่ได้รับอนุมัติจากข้อมติที่ 749 และ 755 ได้เพิ่มขึ้นเป็น 3,500 นาย และต่อมาเพิ่มเป็น 4,219 นาย ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่ไม่ได้มีการหารือร่วมกันก่อนระหว่าง Sahnoun กับผู้นำทางทหารในโซมาเลีย ซึ่งหน้าที่เดิมของกองกำลังนี้ คือ การเฝ้าดูการหยุดยิงและปกป้องเจ้าหน้าที่ของสหประชาชาติ สนามบินและท่าเรือ การขยายปฏิบัติการครั้งนี้ได้รวมถึงการเคลื่อนย้ายกำลังเข้าสู่ Bossassa และบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของโซมาเลีย กองกำลังชุดแรกเดินทางมาถึง Mogadishu เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1992

การเจรจาและความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำทางทหารทั้ง 2 ฝ่ายใน Mogadishu นับวันก็ยิ่งลดลง กองกำลังของ Aidid มีอำนาจและจำนวนมากกว่า Mahdi Aidid เชื่อว่าหากไม่มีการแทรกแซงจากนานาชาติกองกำลังฝ่ายตนก็จะประสบชัยชนะ ต่างกับ Mahdi ที่มีความปรารถนาจะร่วมมือกับสหประชาชาติ ความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดนี้ไม่ได้ถูกทำให้ดีขึ้นและมาถึงจุดต่ำสุดเมื่อมีการขนส่งทางอากาศของสหประชาชาติเพื่อส่งอาวุธและเงินให้แก่ Mahdi ในช่วงปลายเดือนตุลาคม ค.ศ. 1992 Aidid ซึ่งได้ขับไล่ผู้ประสานงานด้านมนุษยธรรมของสหประชาชาติออกไปและปฏิเสธที่จะ

รับประกันความปลอดภัยให้แก่กองกำลังชาวปากีสถานของสหประชาชาติ นับจากนั้นการโจมตีกองกำลังของสหประชาชาติก็เพิ่มมากขึ้น

Unified Task Force (UNITAF)

มติที่ 794 ของคณะมนตรีความมั่นคงออกมาเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1992 เป็นการจัดตั้ง UNITAF และอนุญาตให้ใช้ทุกวิธีการที่จำเป็นในการสร้างสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงสำหรับการดำเนินงานด้านการบรรเทาทุกข์ด้านมนุษยธรรมในโซมาเลียโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป็นการดำเนินงานภายใต้หมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ (โดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้มีบทบาทนำ ใน UNITAF) ซึ่งในส่วนของสหรัฐอเมริกานั้น เป้าหมายหลักของการปฏิบัติการครั้งนี้ คือ การรักษาความมั่นคงในบริเวณท่าเรือที่สำคัญในเมือง Mogadishu และเมือง Kismayo และบริเวณที่เป็นจุดหลัก ๆ ในการแจกจ่ายอาหาร เพื่อเปิดทางและรักษาความมั่นคงในเมืองต่าง ๆ และเพื่อเตรียมการในการเข้ามาของ UNOSOM II ข้อมติที่ 749 นี้้อนุมัติให้สหรัฐอเมริกาเคลื่อนกำลังพลจำนวน 25,000 นาย แต่เคลื่อนไปจริงเพียง 21,000 นาย และอีก 10,000 นายมาสมทบซึ่งเป็นกำลังพลผสมจากกว่า 20 ชาติ UNITAF เดินทางมาถึง Mogadishu ในวันที่ 9 ธันวาคม

การมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชนนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อความพยายามให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม แต่หลักการที่ UNITAF ยึดถือกลับเป็นการปฏิบัติต่อคนพื้นเมืองแบบด้อยกว่ามีโทษเท่าเทียมกัน จึงก่อให้เกิดความแตกแยกระหว่างประชาชนชาวโซมาเลียกับ UNITAF ซึ่งจะส่งผลอันน่าสะพรึงกลัวตามมาในช่วงการปฏิบัติการกิจของ UNOSOM II และความไม่เข้าใจระหว่างกันนี้จึงได้ส่งผลต่อการรับรู้ของสหรัฐอเมริกาต่อประชาชนชาวโซมาเลียอีกด้วย

จากการที่ UNITAF มีภารกิจหลักในการสร้างสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคง ดังนั้น UNITAF จึงเห็นว่าการปลดอาวุธโซมาเลียเป็นสิ่งจำเป็น แต่เนื่องจากอาวุธในโซมาเลียที่มีอยู่มากเพราะได้ทะลักเข้ามาในช่วงสงครามเย็น ดังนั้นถึงแม้ว่าจะริบอาวุธมาได้ก็เป็นเพียงแค่บางส่วนเท่านั้นยังคงมีอาวุธหลงเหลืออยู่อีกมากมายในโซมาเลีย

เมื่อวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 1993 เลขาธิการสหประชาชาติเห็นว่าแม้การปรากฏตัวของ UNITAF จะเชื่ออำนาจให้สามารถจัดส่งความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรมในโซมาเลีย แต่สภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงและปลอดภัยยังไม่ได้รับการจัดตั้งขึ้น ความรุนแรงยังคงดำเนินต่อไป กลไก

ของรัฐบาลก็ยังไม่ได้รับการฟื้นฟู หน่วยงานตำรวจก็ยังไม่ได้รับการจัดตั้งและกองทัพที่มีวินัยก็ยังไม่เกิดขึ้น

เลขาธิการสหประชาชาติเห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้วที่จะมีการโอนภารกิจจาก UNITAF มาสู่ UNOSOM II โดย UNOSOM II จะได้รับมอบอำนาจตามหมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ ในการที่จะสร้างสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงปลอดภัยขึ้นทั่วโซมาเลีย UNOSOM II มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติการที่ UNITAF ได้เริ่มไว้ให้สำเร็จเพื่อเป็นการนำสันติภาพและความมีเสถียรภาพกลับสู่โซมาเลียอีกครั้ง นอกจากนี้ UNOSOM II ยังต้องคอยให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนชาวโซมาเลียในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมผ่านการสนับสนุนให้เกิดความปรองดองแห่งชาติขึ้นเพื่อที่ระบอบประชาธิปไตยจะได้รับการสถาปนาขึ้นอีกครั้งในโซมาเลีย

UN Operation in Somalia II (UNOSOM II)

UNOSOM II ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 26 มีนาคม ค.ศ. 1993 โดยมติที่ 814 และ UNOSOM II รับมอบอำนาจหน้าที่จาก UNITAF เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1993

มติที่ 814 ระบุให้ UNOSOM II เข้ารับหน้าที่จาก UNITAF ในวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1993 การใช้อำนาจตามหมวด 7 ยังคงมีอยู่เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงปลอดภัยยังไม่เกิดขึ้น UNOSOM II จึงมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

- ตรวจสอบการหยุดยิงระหว่างฝ่ายต่าง ๆ และคอยป้องกันความรุนแรงต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น อาจมีการตอบโต้บ้างหากจำเป็น
- เข้ายึดอาวุธขนาดเล็ก และคอยป้องกันอาวุธหนักที่ตั้งอยู่ ณ บริเวณค่ายทหาร เพื่อป้องกันมิให้ถูกเคลื่อนย้ายไปยังบริเวณชายแดน
- ให้การคุ้มครองเจ้าหน้าที่และเครื่องมือของสหประชาชาติ องค์การเอกชน และ ICRC
 - ทำลายทุ่นระเบิด
 - คุ้มครองท่าเรือ สนามบินและเส้นทางการคมนาคมทุกแห่งสำหรับการขนส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม
 - ช่วยเหลือในการส่งกลับผู้อพยพ และผู้ไร้ที่อยู่อาศัย

UNOSOM II ประกอบด้วยกำลังพลทั้งทหารและตำรวจทั้งหมด 28,000 นาย และอีก 2,800 คนจากนานาชาติและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

ในวันที่ 15 มีนาคม ค.ศ. 1993 สหประชาชาติได้จัดการประชุมเพื่อความปรองดองแห่งชาติขึ้นที่กรุง Addis Ababa (Addis Ababa National Reconciliation Conference) โดยมีฝ่ายต่าง ๆ เข้าร่วมประชุมทั้งหมด 14 กลุ่ม และในวันที่ 27 มีนาคม ค.ศ. 1993 ได้มีการลงนามในข้อตกลง Agreement of the First Session of the Conference of National Reconciliation in Somalia โดยข้อตกลงดังกล่าวได้ระบุถึงสิ่งสำคัญ 4 ประการ คือ การปลดอาวุธและความมั่นคงปลอดภัย การฟื้นฟูเศรษฐกิจและการสร้างประเทศใหม่ การฟื้นฟูสหประชาชาติและการจัดการปัญหาความขัดแย้ง และประการสุดท้ายคือการสร้างกลไกในการเปลี่ยนถ่ายอำนาจ

จุดอ่อนที่สำคัญประการหนึ่งของ UNOSOM II คือ การสั่งการและควบคุม นี่เป็นปฏิบัติการถึงขั้นบีบบังคับ (enforcement operation) ครั้งแรกที่เลขาธิการสหประชาชาติเป็นผู้รับผิดชอบความพยายามที่จะนำเอาโครงสร้างกองกำลังผสม (Coalition style structure) ของ UNITAF มาปรับใช้เป็นการปฏิบัติการรักษาสันติภาพโดยกองกำลังนานาชาติ เจ้าหน้าที่ที่ศูนย์บัญชาการมีอำนาจเพียงน้อยนิดใน Mogadishu และกองกำลังชาติที่เข้าร่วมก็ตัดสินใจดำเนินการเองโดยการปรึกษากับรัฐบาลของประเทศตนมากกว่าที่จะปรึกษากับหน่วยบัญชาการกลางของ UNOSOM II ในขณะที่กองกำลังของอีกหลายชาติก็ปฏิเสธที่จะฟังคำสั่งจากสหประชาชาติหากต้องการให้มีการเคลื่อนกำลังพล ความหลากหลายของหลักเกณฑ์การเข้าร่วม (rules of engagement : ROEs) ที่แตกต่างกันในแต่ละกองกำลังได้สะท้อนให้เห็นถึงการขาดการประสานงานกันระหว่างกองกำลังชาติต่าง ๆ และเป็นไปไม่ได้เลยที่สหประชาชาติจะสามารถสั่งการและควบคุมให้เกิดการปฏิบัติภายใต้หมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ

ความตึงเครียดระหว่าง Aidid กับ UNOSOM ได้ระเบิดขึ้นเมื่อ 5 มิถุนายน ค.ศ. 1993 เมื่อทหารชาวปากีสถาน 24 คนเสียชีวิต และอีก 50 คนได้รับบาดเจ็บจากการถูกซุ่มโจมตีหลังจาก UNOSOM ได้เข้าไปตรวจสอบสถานีวิจัยของ Aidid เหตุการณ์นี้เป็นตัวเร่งทำให้การปฏิบัติการเพื่อสันติภาพกลายเป็นการทำสงครามของกองกำลังสหประชาชาติ ในวันที่ 12 มิถุนายน สหประชาชาติมีมติที่ 837 เรียกร้องให้มีการจับกุมผู้รับผิดชอบในการโจมตีกองกำลังของสหประชาชาติซึ่งก็คือ Aidid ในระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนตุลาคม UNOSOM II ได้เข้าร่วมในสงครามต่อต้าน Aidid ผลก็คือเกิดการถอนกำลังของเจ้าหน้าที่พลเรือนและทหารจากเบลเยียมและฝรั่งเศสออกจากบริเวณดังกล่าว

การเคลื่อนกำลังพลของหน่วย Ranger แห่งกองทัพสหรัฐอเมริกาเข้ามาเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการบีบบังคับและไม่ได้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของสหประชาชาติ) เป็นการประกาศเจตนารมณ์ของสหรัฐอเมริกาที่ต้องการล่าตัว Aidid ต่อมาในวันที่ 3 ตุลาคม เมื่อหน่วย Ranger พยายามเข้าไปช่วยเหลือผู้รอดชีวิตจากเฮลิคอปเตอร์ตกจากการถูกซุ่มโจมตี ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 18 คน และมีผู้ได้รับบาดเจ็บ 78 คน เสียงมหาชนในสหรัฐอเมริกาได้เรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาถอนกำลังกลับภายใน 6 เดือน กองกำลังหน่วยสุดท้ายของสหรัฐอเมริกาถอนออกจากโซมาเลียเมื่อ 25 มีนาคม ค.ศ. 1994 เหลือเพียงทหารเรือ 50 นายที่คอยป้องกันสำนักงานประสานงานของสหรัฐอเมริกา

การประกาศว่าจะถอนกำลังของสหรัฐอเมริกาส่งผลให้ความหวังที่ UNOSOM II จะปฏิบัติการให้สำเร็จทั้งหมดไป เมื่อสหรัฐอเมริกาถอนกำลังไปแล้วภารกิจเบื้องต้นของ UNOSOM II คือ การป้องกันตนเอง ช่วงต้นปี ค.ศ. 1994 กองกำลังกว่าครึ่งประจำอยู่ที่ Mogadishu และ ในเดือน พฤษภาคม สหประชาชาติก็ถอนกำลังออกจาก Boidoa Kismayo และ North Mogadishu ในท้ายที่สุดเมื่อวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 1995 คณะมนตรีความมั่นคงมีความเห็นว่าการปฏิบัติการของ UNOSOM II (UNOSOM II ได้ถอนกำลังทั้งหมดออกจากโซมาเลียเมื่อวันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 1995)

ภายหลังการตัดสินใจยุติภารกิจของ UNOSOM ฝ่ายต่าง ๆ ที่แข่งขันกันใน Mogadishu ก็หันมาร่วมมือกันเพื่อหาทางยุติความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1995 ได้มีการลงนามในข้อตกลงสันติภาพระหว่าง Aidid กับ Mahdi ในนามของ Somali National Alliance(SNA) กับ Somali Salvation Alliance (SSA) เพื่อสนับสนุนความปรองดองแห่งชาติและการจัดการกับความขัดแย้งโดยสันติวิธี ตามข้อตกลงนี้ทั้งสองฝ่ายต่างยอมรับในหลักการการแบ่งแยกอำนาจ (power – sharing) ทั้งสองฝ่ายต่างสัญญาว่าจะไม่ใช้กำลังทหารในการให้ได้มาซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดี แต่จะใช้วิธีการเลือกตั้งแทน ทั้งสองฝ่ายมีความตกลงร่วมกันว่าจะแก้ไขความขัดแย้งโดยการเจรจาและโดยสันติวิธี และตกลงว่าจะร่วมมือกันจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้น ข้อตกลงดังกล่าวยังได้ระบุถึงการเปิดเส้นทางคมนาคม ตลาด ท่าเรือในวันที่ 9 มีนาคมอีกด้วย

Costs and Benefits

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของทั้ง 3 กองกำลังอยู่ที่ประมาณ 3 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเป็นผู้บริจาคเงินสูงสุด คือ 2.8 พันล้านเหรียญ

จำนวนผู้เสียชีวิต	UNOSOM I	8	คน
	UNITAF	17	คน
	UNOSOM II	136	คน

3) สหประชาชาติกับวิกฤตการณ์ในบอสเนีย (ค.ศ. 1992 – 1995)¹⁷

พื้นที่ที่เป็นบริเวณอดีตประเทศยูโกสลาเวียเดิมนั้นถูกครอบงำด้วยอำนาจของ 2 จักรวรรดิ ในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 คือ Hapsburg (Austro – Hungarian) และ ออตโตมัน (Ottoman)

ช่วงต้นศตวรรษที่ 12 จักรวรรดิฮังการีพยายามขยายอิทธิพลภายในภูมิภาค โดยในปี ค.ศ. 1490 จุดแรกที่ได้ขยายอำนาจมาคือที่โครเอเชีย (Croatia) ต่อไปที่สโลวีเนีย (Slovenia) และ วอยวอดีนา (Vojvodina) ส่วนในปี ค.ศ. 1389 ผลประโยชน์แห่งชาติของจักรวรรดิออตโตมัน ภายในภูมิภาคเริ่มเด่นชัดขึ้นเห็นได้จากการบุกมาเซโดเนีย (Macedonia) กองทัพออตโตมันได้ขับไล่ ชูนางชาวเซอร์บออกไป และภายใน 1 ศตวรรษจักรวรรดิออตโตมันก็สามารถครอบครองมอนเตเนโกร (Montenegro) ได้บางส่วน และเข้าควบคุมเซอร์เบีย (Serbia) บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนาได้ ทั้งหมด อย่างไรก็ตามในช่วงศตวรรษที่ 19 ทั้งมอนเตเนโกรและเซอร์เบียต่างก็ได้รับเอกราช ผลของความขัดแย้งระหว่างทั้ง 2 จักรวรรดิ คือการขับไล่ชาวเซอร์เบียออกจากภูมิภาคนี้ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวเซอร์บที่อาศัยอยู่ใน Croatian Krajina และวอยวอดีนา

อิทธิพลของจักรวรรดิออตโตมันภายในภูมิภาคได้ค่อย ๆ ลดลง ภายหลังจากสงครามบอลข่าน (ค.ศ. 1912 – 1913) มหาอำนาจอื่น ๆ ในภูมิภาคได้แก่กรีซ บัลแกเรีย อิตาลี เซอร์เบีย และ จักรวรรดิ Hapsburg ก็ยังคงต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงดินแดน ความเปราะบางของภูมิภาคนี้ได้รับการอธิบายให้เข้าใจมากขึ้นเมื่อ อาร์คดยุค Francis Ferdinand แห่งราชวงศ์ Hapsburg ถูกลอบสังหารในวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 1914 โดยชาวบอสเนียที่กระทำการในนามของกลุ่มชาตินิยมชาว เซิร์บ ได้นำไปสู่การประกาศสงครามของจักรวรรดิ Austro – Hungarian ต่อเซอร์เบีย และเหตุการณ์ดังกล่าวได้กลายเป็นสงครามโลกครั้งที่ 1 อย่างรวดเร็ว

¹⁷ Thomas G. Weiss , *Military – Civilian Interactions : Intervening in Humanitarian Crises* , p. 97 - 135.

มหาอำนาจกลางได้รับชัยชนะในสงครามครั้งนี้และได้สร้างรัฐขึ้นมาอยู่ระหว่าง southern Slavs และเชิร์ป โดยอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญของ Vidovdan ซึ่งกำหนดว่าผู้สืบทอดของราชวงศ์เซอร์เบียจะต้องมาเป็นผู้นำของยูโกสลาเวีย ซึ่งประเทศยูโกสลาเวียนี้ได้สถาปนาขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1918 โดยพลเมืองส่วนใหญ่เป็นชาวเชิร์ป เดิมมีชื่อว่าอาณาจักรเซอร์เบีย ต่อมาในปีค.ศ. 1926 จึงได้เปลี่ยนมาเป็นยูโกสลาเวีย แปลว่า ชาวสลาฟตอนใต้ ภายใต้การปกครองของเชิร์ปได้ก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่ชาวโครแอท จนก่อให้เกิดเป็นขบวนการแบ่งแยกดินแดนโดยชาวโครแอท จนนำมาสู่การได้รับอิสรภาพของชาวโครแอทในปีค.ศ. 1939 2 ปีต่อมายูโกสลาเวียก็ต้องเผชิญหน้ากับความแตกแยก เมื่อการก่อรัฐประหารของชาวเซอร์เบียนำมาสู่การแทรกแซงของ Axis Powers (อันเป็นผลมาจากสนธิสัญญาระหว่างผู้นำของยูโกสลาเวียกับ Axis Powers)

ช่วงความขัดแย้งนี้มีพลัง 3 กระแส

1. the Ustashe ส่วนใหญ่เป็นชาวโครเอเชียและมีความใกล้ชิดกับพวกนาซี
2. the Chetniks เป็นกลุ่มที่นิยมราชวงศ์
3. พรรคของติโต (Tito's partisan) ซึ่งเป็นกองกำลังที่รวมหลายชนชาติ เป็นกลุ่มที่นิยมคอมมิวนิสต์ รวมตัวกันเพื่อต่อต้านการรุกรานของนาซี

The Ustashe ได้กระทำการทารุณต่อชาวเชิร์ปในโครเอเชียตลอดเวลาที่เกิดสงครามซึ่งรวมไปถึงการใช้ค่ายกักกันตามแบบของนาซี ในขณะที่พวก The Chetniks ก็ได้ทำทารุณต่อประชาชนที่มีเชื้อชาวเชิร์ป ภายหลังจากต่อสู้กันด้วยการใช้วิธีการแบบกองโจรของติโตเป็นผลสำเร็จ พรรคของติโตก็เริ่มปลดแอกพื้นที่ต่าง ๆ ของยูโกสลาเวียและเมื่อสงครามสิ้นสุดลงก็ได้มีการก่อตั้งสหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวีย (the Federal Republic of Yugoslavia) โดยมีติโตเป็นนายกรัฐมนตรี ติโตได้ประกาศการเป็นนายกรัฐมนตรีตลอดชีพในปี ค.ศ. 1974 ซึ่งความเป็นผู้นำของเขาเป็นหลักในการก่อให้เกิดความมีเสถียรภาพและเอกภาพภายในประเทศจนกระทั่งติโตได้เสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 1980

แม้ว่าติโตจะยึดมั่นในแนวทางคอมมิวนิสต์แต่ความสัมพันธ์ระหว่างยูโกสลาเวียกับสหภาพโซเวียตนั้นก็เป็นอย่างตึงเครียด ในช่วงที่ติโตเป็นผู้นำในปี ค.ศ. 1948 ยูโกสลาเวียได้ถูกขับไล่ออกจาก Cominform แต่ยังคงเป็นสมาชิกของ Warsaw Pact อยู่ ยูโกสลาเวียได้ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจตามแบบของสหภาพโซเวียต โดยในช่วงทศวรรษที่ 1960 รัฐบาลมีความคิดที่จะสร้าง “ Market socialism ” ซึ่งระบบดังกล่าวมีการกระจายอำนาจมากกว่าแบบของสหภาพโซเวียต โดยยินยอมให้มีธุรกิจของเอกชนที่มีบทบาทสำคัญในการควบคุมเป้าหมายและการผลิต แต่

ชาวยูโกสลาเวียก็ได้รับบริการทางสังคมต่าง ๆ จากรัฐบาล มีเพียงประชาชนส่วนน้อยเท่านั้นที่ไปทำงานกับบริษัทที่มีได้อยู่ในการควบคุมของรัฐ

ยูโกสลาเวียเป็นประเทศผู้ร่วมก่อตั้งกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (Non Aligned Movement : NAM) และเป็นผู้สังเกตการณ์ของ OECD ในปารีส ความผสมผสานระหว่างตะวันตกกับตะวันออกของยูโกสลาเวียส่งผลให้ยูโกสลาเวียมีอิสระในการดำเนินนโยบายในระดับหนึ่ง รัฐธรรมนูญดั้งเดิมกำหนดให้มี 6 สาธารณรัฐ (เซอร์เบีย มอนเตเนโกร บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา มาเซโดเนีย สโลวีเนีย และโครเอเชีย) และ 2 แคว้นอิสระ (วอคโวจินาและโคโซโว) ซึ่งทั้ง 2 แคว้นนี้รวมอยู่ในสาธารณรัฐเซอร์เบีย รัฐธรรมนูญอนุญาตให้มีพรรคการเมืองเดียว ตลอดระยะเวลาที่ติโตอยู่ในอำนาจ ติโตได้มีการปรับปรุงรัฐธรรมนูญ แต่ที่เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเกิดขึ้นเมื่อค.ศ. 1974 เมื่อเกิดการปฏิรูปโดยการรวมเอาชนกลุ่มน้อยฝ่ายขวาเข้ามาสู่โครงสร้างของสหพันธ์เพื่อเป็นการแสดงความสนใจเป็นพิเศษต่อสิทธิของชาวมุสลิม แต่ก็เกินไปแบบจำยอมภายใต้บารมีของติโต

โครงสร้างของกองทัพและกองกำลังป้องกันตนเองของยูโกสลาเวียเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำความเข้าใจเพื่อจะใช้อธิบายถึงฝ่ายต่าง ๆ ในสงครามและการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ของทหารในช่วงทศวรรษที่ 1990 เนื่องจากได้รับการกำหนดรูปแบบโดยการต่อต้านการยึดครองโดยนาซี ยุทธศาสตร์ของกองทัพยูโกสลาเวียจึงสะท้อนออกมาในรูปแบบของสงครามตามแบบและสงครามกองโจร ที่สำคัญคือมันยังสะท้อนให้เห็นถึงสถานภาพที่ไม่ปกติของยูโกสลาเวียในสังคมโลกอีกด้วย กล่าวคือยูโกสลาเวียไม่ได้อยู่ทั้งฝ่ายสหภาพโซเวียตหรือสหรัฐอเมริกา แต่ยูโกสลาเวียเป็นประเทศที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ของการแข่งขันระหว่าง 2 ค่าย บางทีนี่อาจเป็นสิ่งที่เรียกว่า “ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด” ได้อย่างแท้จริง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการต้องพึ่งพาความช่วยเหลือด้านอาวุธไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใดก็ตาม ยูโกสลาเวียจึงซื้ออาวุธจากทั้งตะวันตกและตะวันออก นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรมทางการทหารของตนเองซึ่งมีกำลังการผลิตได้ถึง 70% ของความต้องการ กองทัพของยูโกสลาเวียประกอบด้วย 2 ส่วนคือ กองทัพแห่งชาติ (The Yugoslav National Army : JNA) และกองกำลังป้องกันดินแดน (The Territorial Defense Forces : TDF)

มีคำอธิบายหลายอย่างเกี่ยวกับความขัดแย้งในอดีตประเทศยูโกสลาเวีย คำอธิบายหนึ่งคือความเสื่อมของอำนาจของระบอบคอมมิวนิสต์ทั้งในการปกครองของติโตและของสหภาพโซเวียตซึ่งนำไปสู่การลุกฮือของคนเชื้อชาติต่าง ๆ ที่มีความเกลียดชังกันมาอย่างยาวนาน อีกส่วนคือความขัดแย้งดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของพวกชาตินิยมที่อยากเห็นเซอร์เบีย (ซึ่ง

ชาวเซอร์เบียมีแผนการที่จะสร้างอาณาจักรเซอร์เบียอันยิ่งใหญ่ในคาบสมุทรบอลข่าน โดยมีความมุ่งหมายที่จะรวมเอาบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนาเข้ามารวมอยู่ในอาณาจักรนี้ด้วย) และโครเอเชียกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง

นโยบายของเซอร์เบียสามารถดูได้จากโครงสร้างประชากรของสหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวีย โดยในปี ค.ศ 1991 ประชากรทั้งหมด 23.5 ล้านคน คิดเป็นชาวเซอร์เบีย 36.2% ชาวโครแอต 19.7% มุสลิม 10% และอัลแบเนียน 9% ที่เหลือก็เป็นชาวมาเซโดเนีย และมอนเตเนโกร จะเห็นได้ว่าชาวเซอร์เบียเป็นประชากรกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดและเป็นประชาชนที่อาศัยอยู่กระจายทั่วไปในสหพันธ์สาธารณรัฐนี้มากที่สุด ในปี ค.ศ. 1991 ประชาชนชาวเซอร์เบียที่อาศัยอยู่ในเซอร์เบีย 65.8% เป็นชาวเซอร์เบียแต่ถ้ารวมชาวเซอร์เบียในโคโซโวด้วย ประชากรชาวเซอร์เบียที่อาศัยอยู่ในบริเวณทั้ง 2 เท่ากับ 87.3% นอกจากนี้ในเขตปกครองอิสระ คือ เมืองวอยโวดีนา ประกอบด้วยชาวเซอร์เบีย 57.2% ชาวโครแอต 12% และยิ่งกว่านั้นยังมีชาวเซอร์เบียอีกกว่า 23% ที่อาศัยอยู่ในสาธารณรัฐอื่น ๆ โครงสร้างประชากรใน 2 แคว้น อิสระคือ วอยโวดีนาและโคโซโวได้สะท้อนถึงเสถียรภาพของทั้ง 2 แคว้น ซึ่งมีชายแดนติดกับเซอร์เบีย ในช่วงที่ยังคงเป็นสหพันธ์สาธารณรัฐอยู่ และทั้ง 2 แคว้นยังถูกดึงเข้ามาอยู่ในสหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวีย (Federal Republic of Yugoslavia : FRY) ด้วย

เนื่องจากชาวเซอร์เบียเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของวอยโวดีนา ความขัดแย้งจึงไม่เกิดขึ้น แต่ในกรณีโคโซโวที่ประชากรส่วนใหญ่ คือประมาณ 90% นั้นเป็นชาวอัลแบเนียน ปัญหาจึงเริ่มก่อตัวขึ้นช้า ๆ ชาวเซอร์เบียที่อาศัยอยู่ในยูโกสลาเวีย แม้จะเป็นประชากรจำนวนมากที่สุดแต่ก็ถูกลดบทบาทลง ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับเกียรติในหมู่ชาวเซอร์เบีย ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงพวกเขามีบทบาทอย่างมากในรัฐบาลและระบบเศรษฐกิจ

ความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจถูกทำลายโดยวิกฤติหนี้ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970 เนื่องมาจากการพึ่งพาตะวันตกในด้านผลิตอาหาร รัฐบาลกลาง (Belgrade) จึงไม่สามารถพักชำระหนี้หรือตีตัวออกห่างจากระบบเศรษฐกิจของตะวันตกได้ เมื่อเกิดวิกฤติหนี้จึงส่งผลให้ดอกเบี้ยอยู่ในระดับที่สูงทำให้เศรษฐกิจของยูโกสลาเวียถูกทำลาย และแม้ว่าหนี้จะลดลงในช่วงปี ค.ศ. 1983 – 1989 แต่ภาวะเงินเฟ้อก็ยังคงเพิ่มสูงขึ้น

ผลจากการล่มสลายของคอมมิวนิสต์และการเกิดขึ้นของสงครามอ่าวเปอร์เซียทำให้ยูโกสลาเวียประสบปัญหาด้านการส่งออก ประเทศจึงต้องหันไปพึ่งพาทรัพยากรจากท้องถิ่น และรวมถึงการหันไปใช้ระบบเศรษฐกิจแบบยังชีพ การพังทลายของระบบเศรษฐกิจของประเทศถูกซ้ำเติม

ด้วยการเพิ่มขึ้นของพวกโจร การก่ออาชญากรรมและตลาดมืด สาธารณรัฐที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากปัญหาความตกร่ำทางเศรษฐกิจนี้ก็คือ เซอร์เบีย ซึ่งนี่เป็นเชื้อไฟอย่างดีที่ทำให้ความเกลียดชังระหว่างเชื้อชาติประทุขึ้นมาอีก และการหาแพะรับบาปสำหรับความยากจนของประชาชนก็เริ่มขึ้น

หลังการเสียชีวิตของติโตในปี ค.ศ. 1981 สันนิบาตคอมมิวนิสต์แห่งยูโกสลาเวีย (the league of communists of Yugoslavia) ก็แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายแรกเป็นฝ่ายที่สนับสนุนเซอร์เบีย ฝ่ายหลังเป็นฝ่ายที่สนับสนุนสโลวีเนียและโครเอเชีย อำนาจของรัฐบาลกลาง (Belgrade) ก็อ่อนแอประจวบกับภาวะวิกฤตของเศรษฐกิจโลก สาธารณรัฐแต่ละแห่งจึงเริ่มที่จะมองกลับมาสู่ภายใน และพยายามที่จะพึ่งพาเชื้อชาติที่เป็นใหญ่ในแต่ละสาธารณรัฐ

เซอร์เบียเป็นสาธารณรัฐแรกที่ทำทลายรัฐธรรมนูญโดยการจำกัดสิทธิของจังหวัดที่เป็นอิสระของตนทั้ง 2 เหตุผลหลักของสงครามในยูโกสลาเวีย คือ การขึ้นมาของลัทธิชาตินิยมของเชื้อชาติต่าง ๆ และความพยายามที่จะเข้าครอบครองอำนาจทางการเมืองของแต่ละเชื้อชาติ จากการเกิดวิกฤตเศรษฐกิจทำให้ประธานาธิบดีของเซอร์เบีย คือ Slobodan Milosevic ได้อาศัยลัทธิชาตินิยมในการสร้างความมั่นคงให้กับอำนาจของเขาในเซอร์เบีย ผู้นำของสโลวีเนียและโครเอเชียจึงออกมาประกาศเอกราช หลังจากนั้นความรุนแรงได้แพร่กระจายไปทั่วโดยเริ่มในปี ค.ศ. 1991 ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความผสมผสานระหว่างวิกฤตด้านรัฐธรรมนูญ ซึ่งทำให้อำนาจของรัฐบาลกลางอ่อนแอ การล่มสลายของระบบเศรษฐกิจที่พยายามเปลี่ยนจากระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมมาเป็น Market economy การสิ้นสุดของสงครามเย็นและความตั้งใจของผู้นำของแต่ละสาธารณรัฐในการชุบประเด้นเรื่องชาตินิยมมาเป็นเกมส์

วิกฤตการณ์ในสโลวีเนียและโครเอเชีย

สโลวีเนียและโครเอเชียประกาศเอกราชในวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1991 โดยทั้ง 2 กรณีจะนำมาโดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งมอบอธิปไตยและสิทธิในการแยกตัว (แบ่งแยกดินแดน) ตามด้วยการทำประชามติภายในประเทศเกี่ยวกับเรื่องการแบ่งแยกดินแดนดังกล่าว เมื่อสโลวีเนียประกาศเอกราช JNA ก็บุกสโลวีเนียเกือบแทบจะทันทีและเป็นการเริ่มต้นสงคราม 10 วัน ซึ่งเป็นการต่อสู้กันอย่างประปรายระหว่างกองกำลังเล็ก ๆ หากเทียบกับกรณีของความขัดแย้งกับโครเอเชียและบอสเนีย สโลวีเนียนับเป็นประเทศที่มีประชากรที่มีความเป็นเชื้อชาติเดียวกันมากที่สุดในช่วงของการเป็นสหพันธ์สาธารณรัฐ จากการสำรวจสำมะโนประชากรในปี ค.ศ. 1991 มีรายงานว่า

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในสโลวีเนีย 87.6% มีเชื้อชาติสโลวีเนีย และเพียง 2.4% เท่านั้นที่เป็นชาวเซิร์บ การประกาศเอกราชของสโลวีเนียจึงแทบจะไม่มีภัยคุกคามต่อชาวเซิร์บซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเลยจริง ๆ แล้วไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์บ่งบอกถึงการเรียกร้องของเซอร์เบียเหนือดินแดนของสโลวีเนีย ต่อมารัฐบาลเซอร์เบีย และ JNA จึงถอนกำลัง สงครามครั้งนี้ไม่มีการเรียกกำลังเสริม และไม่มีการแพร่กระจายของความรุนแรงไปยังส่วนอื่น ๆ ของอดีตประเทศยูโกสลาเวีย

ความขัดแย้งครั้งนี้อยู่ในความสนใจของยุโรปและสถาบันต่าง ๆ ในระดับภูมิภาค ประชาคมยุโรป (European Community : EC) กลายเป็นตัวแสดงหลัก โดย EC พยายามเสนอนโยบายต่างประเทศร่วมกันของยุโรปด้วยความกลัวว่าการล่มสลายของยูโกสลาเวียจะเป็นตัวอย่างและทำให้สหภาพโซเวียตแตกแยกได้ง่ายขึ้น ดังนั้นสหรัฐอเมริกาและพรรคพวกใน EC จึงให้การสนับสนุนท่าทีของเซอร์เบียในกรณีจะรักษาสาธารณรัฐยูโกสลาเวียไว้ แต่เยอรมนีเห็นว่าควรให้สิทธิในการกำหนดใจตนเอง นั่นหมายความว่าเยอรมนีสนับสนุนการประกาศเอกราชของชาวโครแอทและสโลวีเนียหรืออย่างน้อยก็ให้สาธารณรัฐต่าง ๆ รวมตัวกันแบบสมาพันธ์รัฐ (Confederation) ส่วนอิตาลี เนเธอร์แลนด์ และลักซ์เซมเบิร์กสนับสนุนนโยบายต่างประเทศร่วมกันของ EC จากการแทรกแซงของ EC ผลประการแรกก็คือการจัดให้มีข้อตกลงหยุดยิงในระยะสั้น ซึ่งต่อมาเป็นการหยุดอย่างถาวร ตามมาด้วยการใช้มาตรการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจของ EC ร่วมด้วยการถอนทหารอย่างทันที การเสนอให้ Milosevic รับตำแหน่งประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐและการเลื่อนการประกาศเอกราชออกไปอีก 3 เดือน

ที่ประชุมความมั่นคงและความร่วมมือแห่งยุโรป (the Conference on Security and Cooperation in Europe : CSCE) เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในช่วงต้นวิกฤตการณ์ โดยได้จัดตั้งศูนย์ป้องกันความขัดแย้ง (Conflict Prevention Center) และ Crisis Support Office ผลก็คือ CSCE ให้การสนับสนุนแผนสันติภาพของ EC CSCE ตัดสินใจส่งคณะผู้สังเกตการณ์ไปสโลวีเนีย ห้ามจำหน่ายอาวุธให้แก่ทุกฝ่ายในอดีตประเทศยูโกสลาเวียและระงับความช่วยเหลือระหว่างประเทศแก่ประเทศที่ประกาศจะแยกตัว

ความขัดแย้งอันเกิดมาจากการประกาศเอกราชของโครเอเชียไม่ใช่สิ่งที่ยุติได้ง่าย ๆ เหมือนกรณีของสโลวีเนีย เพราะมีชนกลุ่มน้อยชาวเซิร์บจำนวนหนึ่งอาศัยอยู่ในโครเอเชีย จากประวัติศาสตร์ที่มีการกดขี่ชาวเซิร์บภายในโครเอเชียย้อนหลังไปจนถึงสงครามโลกครั้งที่ 2 การเลือกตั้งแบบหลายพรรคการเมืองและการขึ้นสู่อำนาจของพวกชาตินิยมชาวโครแอท ซึ่งมาในรูปแบบของ Croatia Democratic Union ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1990 ได้เพิ่มความหวาดกลัวให้แก่ชาว

เซอร์เบียในโครเอเชียว่าตนเองจะตกเป็นเหยื่อของการประกาศเอกราชของโครเอเชียเหมือนที่พวก Ustashe เคยกระทำกับพวกตนในช่วงที่นาซียึดครองอยู่ ชาวเซอร์เบียในโครเอเชียจึงจัดทำประชาพิจารณ์ขึ้นในช่วงปลายเดือนสิงหาคมถึงต้นเดือนกันยายน ค.ศ. 1990 ผลที่ได้ออกมาคือการประกาศ Serb Autonomous Region แห่งครายินา (Krajina) ในเดือนตุลาคม และต่อมาก็ได้ประกาศแบ่งแยกดินแดนและต้องการที่จะไปรวมกับเซอร์เบียในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1991 ส่งผลให้ความรุนแรงระหว่างเชื้อชาติได้ค่อย ๆทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น

ภายหลังจากการประกาศเอกราชของชาวเซอร์เบียในโครเอเชีย สงครามก็ได้ระเบิดขึ้นอย่างจริงจัง ความขัดแย้งที่ยุติลงในสโลวีเนียทำให้ JNA สามารถทุ่มกำลังมาที่โครเอเชียได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ครายินาซึ่งเป็นจุดสำคัญที่ชนกลุ่มน้อยชาวเซอร์เบียถือเป็นผลประโยชน์ที่สำคัญยิ่งของรัฐบาลเซอร์เบีย และ JNA ขณะที่กองทัพของโครเอเชียได้รับความร่วมมือจาก National Guard และตำรวจ กองทัพของเซอร์เบียประกอบด้วยทหารที่เป็นคนท้องถิ่น กองกำลังป้องกันดินแดน JNA ตำรวจและกองหนุนจากเซอร์เบีย กองกำลังผสมของเซอร์เบียสามารถควบคุมพื้นที่ถึง 1 ใน 3 ของโครเอเชียในช่วงเดือนกรกฎาคม และสิงหาคม

ปลายปี ค.ศ. 1991 ประชาชนประมาณ 6,000 ถึง 10,000 คนส่วนใหญ่เป็นพลเรือนถูกฆ่าและอีก 10,000 คนได้รับบาดเจ็บ ชาวเซอร์เบียขับไล่ชาวโครแอตออกจากครายินา ในขณะเดียวกันชาวโครแอตก็ขับไล่ชาวเซอร์เบียออกจากส่วนอื่น ๆ ของประเทศ ในช่วงกลางเดือนสิงหาคมมีการประมาณว่าประชาชนจำนวน 90,000 คนกลายเป็นผู้พลัดถิ่นเนื่องมาจากการต่อสู้ในบริเวณภาคตะวันออกของโครเอเชีย โดยรวมชาวเซอร์เบียกว่า 250,000 คนและชาวโครแอตกว่า 100,000 คนต้องไร้ที่อยู่อาศัยอันเป็นผลมาจากสงคราม ประเด็นสำคัญก็คือ ความตึงเครียดที่เกิดขึ้นในชุมชนของผู้ที่ไร้ที่อยู่อาศัยเหล่านี้ ส่งผลให้มีพวกหัวรุนแรงหลบหนีไปยังส่วนอื่น ๆ และตั้งตนเป็นผู้นำในการต่อต้านกันเองในหมู่ผู้พลัดถิ่น

ในช่วงต้นของวิกฤตการณ์และก่อนที่จะเกิดสงครามในบอสเนีย กิจกรรรมต่าง ๆ ของสหประชาชาติในอดีตประเทศยูโกสลาเวียเป็นไปด้วยความเห็นชอบของทั้ง 2 ฝ่าย ในวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 1991 มีการร้องขอจาก 6 สาธารณรัฐต่อคณะมนตรีความมั่นคง คณะมนตรีความมั่นคงจึงอนุญาตให้มีการเคลื่อนกำลังพลของกองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพเข้าสู่พื้นที่ที่ถูกควบคุมโดยฝ่ายเซอร์เบียในโครเอเชียตามมติที่ 721 เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน ค.ศ. 1991 ต่อมาเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992 UN Protection Force in the Former Yugoslavia หรือ UNPROFOR ขึ้นโดยมีภารกิจ คือ เพื่อเป็นการรับประกันว่าเขตป้องกัน (United Nations

Protected Areas : UNPAs) ทั้ง 3 แห่งที่สหประชาชาติจัดตั้งขึ้นในโครเอเชียจะปลอดภัยและประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวจะได้รับการป้องกันจากการถูกโจมตี เพื่อเข้าทำหน้าที่เป็นศุลกากรและฝ่ายตรวจคนเข้าเมืองภายในบริเวณ UNPAs ที่ติดต่อกับชายแดนนานาชาติ นอกจากนี้ยังคอยตรวจสอบคาบสมุทร Prevlaka ว่าได้รับการจัดตั้งเป็นเขตปลอดภัยหรือไม่และเข้าควบคุมเขื่อน Peruca ประการสุดท้าย UNPROFOR ยังต้องคอยตรวจสอบให้เป็นไปตามข้อตกลงหยุดยิงที่ลงนามโดยรัฐบาลโครเอเชียกับชาวเซิร์บในพื้นที่เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1994

วิกฤตการณ์ในบอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนา

การตอบสนองของนานาชาติต่อวิกฤติมนุษยธรรมในบอสเนียนั้นดูเหมือนว่าจะค่อนข้างเบาบาง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานอย่างรุนแรง) หากเทียบกับความโหดร้ายและความทุกข์ทรมานอย่างมากที่เกิดขึ้น [แต่ผู้ปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (UN Peacekeepers) ได้รับความอนุญาตให้เข้าไปในบอสเนียเพื่อให้การคุ้มครองแก่เจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรม] สาเหตุที่สหประชาชาติไม่ค่อยมีปฏิริยามากนักในกรณีบอสเนีย เนื่องจาก

1. ฝ่ายตะวันตกกังวลเกี่ยวกับกลุ่มชาตินิยมในรัสเซีย และความพยายามที่จะสนับสนุน Yeltsin ซึ่งนำไปสู่ความไม่เต็มใจที่จะให้การสนับสนุนเซอร์เบีย เนื่องจากเซอร์เบียเป็นพันธมิตรเก่าแก่ของรัสเซีย

2. ความไม่แน่นอนว่าจะดำเนินบทบาทอย่างไรต่อเยอรมนีที่เข้าร่วมชาติแล้วและเยอรมนีจะมีนโยบายอย่างไรต่อภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อโครเอเชีย ซึ่งถือเป็นพันธมิตรดั้งเดิมของเยอรมนีตะวันออก

3. การขาดความสนใจของรัฐบาลของประธานาธิบดีคลินตันในนโยบายต่างประเทศ การมีปัญหากับชาวมุสลิมแม้จะไม่ใช่ว่าพวกหัวรุนแรงของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาและปัญหาของสหรัฐอเมริกาในยุโรปกลาง

แม้ว่าชาวมุสลิมจะเป็นชนกลุ่มน้อยในยูโกสลาเวีย แต่ชาวมุสลิมก็อาศัยอยู่มากและเป็นกลุ่มชนเชื้อชาติที่ใหญ่ที่สุดในบอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนา สาธารณรัฐอื่น ๆ ที่มีชาวมุสลิมอาศัยก็มีอยู่ที่มอนเตเนโกร (Montenegro) ซึ่งมีประชากรชาวมุสลิมอาศัยอยู่ 14.6% ส่วนในบอสเนีย –

เซอร์เซโกวินาในปีค.ศ. 1991 ประชากร 43.7% เป็นชาวมุสลิม 17.3% เป็นชาวโครแอทและ 31.4% เป็นชาวเซิร์ป

การประกาศเอกราชโดยรัฐบาลบอสเนียเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1991 ได้นำความตึงเครียดมาสู่บริเวณชายแดนของบอสเนีย ชาวเซิร์ปที่อาศัยอยู่ในเมืองครายินาและบอสเนียได้ประกาศเขตปกครองอิสระของตนขึ้นมายิ่งกว่านั้นรัฐบาลของชาวเซิร์ปยังได้เรียกร้องให้มีการจัดตั้งสมัชชาแห่งชาวเซิร์ปในบอสเนีย – เซอร์เซโกวินา และได้มีการทำประชาพิจารณ์เพื่อการรวมกับเซอร์เบีย เป็นไปตามคาดผลการหยั่งเสียงระบุให้การสนับสนุนแก่การรักษาสหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวียไว้ สาธารณรัฐเซอร์เบียแห่งบอสเนีย–เซอร์เซโกวินาไม่ได้มีเสียงส่วนใหญ่ของชาวเซิร์ปอย่างชัดเจนเหมือนกรณีชาวเซิร์ปในเมืองครายินาของโครเอเชีย ดังนั้นความขัดแย้งจึงได้กระจายไปทั่วบอสเนีย – เซอร์เซโกวินา ซึ่งได้ประทุถึงขีดสุดในช่วงต้นเดือนเมษายน ค.ศ. 1992 โดย JNA ได้ให้การสนับสนุนแก่กองกำลังชาวเซิร์ปในบอสเนีย กองกำลังชาวเซิร์ปสามารถเอาชนะกองกำลังชาวมุสลิม – โครแอทที่ขาดอาวุธที่ดีและสามารถควบคุมพื้นที่กว่า 70% ของบอสเนีย ในวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1992 คณะมนตรีความมั่นคงมีมติที่ 757 ออกมาโดยอาศัยอำนาจตามหมวด 7 ให้มีการคว่ำบาตรในทุก ๆ ด้านต่อสหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวีย (ซึ่งประกอบด้วยเซอร์เบียและมอนเตเนโกร) นอกจากนี้ยังได้เรียกร้องให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องห้ามขัดขวางการขนส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมสู่ซาราเยโว (Sarajevo)

การขนส่งสิ่งของทางอากาศสู่ซาราเยโว

การเข้าไปในบอสเนียของสหประชาชาติได้เริ่มขึ้นเมื่อ 25 ตุลาคม ค.ศ. 1991 เมื่อเลขาธิการสหประชาชาติในขณะนั้นคือ Javier de Cuellar ได้ร้องขอให้ UNHCR ช่วยเหลือผู้ไร้ที่อยู่อาศัยและผู้อพยพ ภารกิจของ UNHCR คือ การบรรเทาทุกข์และการให้การคุ้มครองแก่ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย เมื่อสิ้นปี ค.ศ. 1991 จำนวนผู้อพยพทั้งหมดมีประมาณ 100,000 คน แต่อีก 5 เดือนต่อมาคือในเดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1992 จำนวนของผู้อพยพก็เพิ่มขึ้นเป็น 300,000 คน

UNPROFOR ได้ขยายการปฏิบัติการมายังบอสเนีย – เซอร์เซโกวินาเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ. 1992 ต่อมาในวันที่ 8 มิถุนายน คณะมนตรีความมั่นคงได้มีมติที่ 758 เพื่อขยายภารกิจของ UNPROFOR และเพิ่มอำนาจให้แก่เลขาธิการในการเคลื่อนกำลังพลของคณะผู้สังเกตการณ์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องพร้อมด้วยอุปกรณ์ต่าง ๆ สู่ซาราเยโวเพื่อตรวจสอบการถอนปืนต่อสู้อากาศยานและอาวุธหนักของเซอร์เบียที่อยู่บริเวณรอบ ๆ สนามบินอีกด้วย

ในวันที่ 10 มิถุนายน กำลังพลชุดแรกของ UNPROFOR ได้เดินทางมาถึงสนามบินซาราเยโวตอนแรกมีทหารสังเกตการณ์ 50 นาย ต่อมาจำนวนได้เพิ่มขึ้นเมื่อมีการเพิ่มกองพันซึ่งประกอบด้วยทหารราบ 1,000 นาย ทหารสังเกตการณ์ 10 นาย ตำรวจ 50 นาย และเจ้าหน้าที่เทคนิค และกองกำลังสนับสนุน จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อการให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนจากการถูกโจมตี แต่เพื่อการแจกจ่ายอาหารและเสื้อผ้าแก่ประชาชน

การขนส่งอาหารทางอากาศเป็นภารกิจหลักของสหรัฐอเมริกาในบอสเนีย เนื่องจากการขนส่งทางถนนจะถูกสกัดหรือล่าช้าเนื่องจากความเป็นศัตรูที่เพิ่มขึ้น การขนส่งทางอากาศจึงเป็นการเดินทางที่ปลอดภัยและสามารถเข้าถึงพื้นที่ที่ยากจะเข้าถึงได้ และยังสามารถครอบคลุมพื้นที่ได้กว้างทำให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว แต่การขนส่งทางอากาศก็มีต้นทุนที่สูงและบางครั้งอาจสูญเปล่า ในกรณีนี้ NATO เป็นผู้ดำเนินการในการขนส่งทางอากาศและดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดของการปฏิบัติการทางอากาศนี้ การปิดสนามบินเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1995 ได้ก่อให้เกิดวิกฤติด้านอาหารขึ้น ซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้จนกระทั่งเดือนกันยายนจึงได้มีการเปิดใช้สนามบินอีกครั้ง

วันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ. 1992 คณะมนตรีความมั่นคงมีข้อมติที่ 770 อนุญาตให้มีการใช้ทุกมาตรการที่จำเป็นตามหมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ เพื่อที่จะช่วยให้การดำเนินงานของสหประชาชาติในการขนส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมไปสู่ซาราเยโวและทุกพื้นที่ที่ต้องการในบอสเนีย วันที่ 14 กันยายน ภารกิจของ UNPROFOR ถูกขยายโดยข้อมติที่ 776 (ข้อมตินี้ไม่ได้มีการอ้างอิงถึงอำนาจตามหมวด 7) เพื่อให้การคุ้มครองการขนส่งของ UNHCR ซึ่งมักถูกโจมตีโดยฝ่ายต่าง ๆ ในสงคราม ในวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 1992 คณะมนตรีความมั่นคงมีมติที่ 781 ประกาศเขตห้ามบินเหนือน่านฟ้าของบอสเนีย ในช่วงต้นปี ค.ศ. 1993 UNPROFOR มีกองกำลังของ NATO ภายใต้การบังคับบัญชาของสหประชาชาติเพียง 8,723 นายเท่านั้น ความไม่สอดคล้องระหว่างการปฏิบัติการที่ได้รับอนุมัติโดยข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงกับความเป็นจริงมันเห็นได้ชัด การบีบบังคับนี้จะต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญจาก NATO ประมาณ 100,000 คน จากสหรัฐอเมริกาประมาณ 60,000 คนและอีก 120,000 คนจะต้องคอยให้การคุ้มกันความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม และอีก 70,000 คนเพื่อที่จะสร้างและบังคับให้เกิดสันติภาพ เห็นได้ชัดว่าการดำเนินบทบาทของสหประชาชาติยังไม่เพียงพอ

การตีความภารกิจระหว่างสหประชาชาติกับ NATO ก็ยังไม่สอดคล้องกัน เพราะแม้ว่า UNPROFOR ต้องดำเนินการภายใต้หมวด 7 แต่กองกำลังก็ยังคงเป็นแบบดั้งเดิม คือ ติดอาวุธไว้

เพื่อป้องกันตนเองมิใช่เพื่อการให้ความคุ้มครองแก่ประชาชน ทหารของสหประชาชาติที่อยู่ในแนวหน้าก็ติดอาวุธไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติการกิจ

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1992 กองกำลังของสหประชาชาติที่เป็นชาวฝรั่งเศสถูกโจมตีโดยชาวเซิร์ป เหตุการณ์นี้ได้แสดงให้เห็นถึงการขาดความเข้มแข็งของกองกำลังภาคสนามของ UNPROFOR

การเข้าร่วมของ NATO

มาตรการบีบบังคับแรก ๆ ของสหประชาชาติ คือการระงับการซื้อขายอาวุธแก่ยูโกสลาเวีย และการคว่ำบาตรอย่างเต็มที่ต่อเซอร์เบียโดยการงดส่งสินค้าทุกชนิดที่ไม่ใช่ด้านมนุษยธรรม การตัดสินใจครั้งนี้ของคณะมนตรีความมั่นคงได้รับการสนับสนุนจากการปฏิบัติการบีบบังคับที่มีประสิทธิภาพ โดยในตอนแรก NATO และ Western European Union (WEU) เสนอการบีบบังคับทางทะเลเพื่อให้เป็นไปตามข้อมติของสหประชาชาติ โดยเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 ได้จัดตั้ง Operation Maritime Guard และ Operation Sharp Fence ต่อมาภารกิจทั้ง 2 ถูกรวมเป็น Operation Sharp Guard และยังได้เพิ่มมาตรการบีบบังคับโดยได้อนุญาตให้มีการตรวจค้นการขึ้น - ลงเรือ และค้นเรือทุกลำเพื่อทำให้การคว่ำบาตรเข้มแข็งขึ้น

มาตรการคว่ำบาตรและการห้ามค้าอาวุธเป็นอุปสรรคสำคัญต่อรัฐบาล Bosnian - Muslim ที่ไม่มีทางออกทะเลและไม่มีอาวุธที่ดี ซึ่งกองกำลังของชาวเซิร์ปและโครแอทมีอาวุธที่ดีกว่า โดยพวกเซิร์ปและโครแอทสามารถหาอาวุธที่ผิดกฎหมายได้มากกว่า เนื่องจากมีสภาพภูมิประเทศที่ดีกว่า จะเห็นได้ว่า Bosnian - Muslim นอกจากจะมีจำนวนน้อยกว่าแล้วยังมีอาวุธที่ด้อยกว่าอีกด้วย ดังนั้นการคว่ำบาตรและการห้ามค้าอาวุธนับเป็นการแทรกแซงจากภายนอกที่ส่งผลให้เซอร์เบียได้เปรียบ

การห้ามค้าอาวุธของนานาชาติไม่ได้รวมถึงการห้ามการขนส่งอาวุธภายในยูโกสลาเวีย โดย Croatian Army (HVO) ได้ให้การสนับสนุนแก่ Bosnian Croats ในขณะที่ JNA ให้การสนับสนุนแก่ Bosnian Serbs ภารกิจของ UNPROFOR ได้รับการขยายโดยข้อมติที่ 787 ที่ออกมาเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 ซึ่งรวมถึงการเคลื่อนกำลังผู้สังเกตการณ์ไปยังบริเวณชายแดนบอสเนีย - เฮอร์เซโกวีนาเพื่อคอยยึดสินค้าต้องห้ามและส่งกลับบุคคล

ผลกระทบจากข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงที่คว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อเซอร์เบีย ทำให้ประชาชนต้องทนทุกข์ทรมานมากขึ้นและมีความยุ่งยากในการบรรเทาทุกข์เพิ่มขึ้นด้วย ผู้อพยพส่วนใหญ่ที่อยู่ในเซอร์เบียและมอนเตเนโกรเป็นชาว Bosnian และ Croat Serbs ซึ่งหนีภัยสงครามมา ผู้อพยพกว่า 96.9% หรือ 572,000 คนอาศัยอยู่กับครอบครัวอุปถัมภ์และอีก 3% อาศัยอยู่รวมกันในค่ายที่สร้างโดยกาชาดยูโกสลาเวีย ผู้อพยพที่อาศัยอยู่กับครอบครัวซึ่งต้องพึ่งพาระบบเศรษฐกิจของเซอร์เบีย ดังนั้นจากการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจของสหประชาชาติจึงส่งผลให้มาตรฐานการดำรงชีวิตและความสามารถของหน่วยงานให้ความช่วยเหลือจากภายนอกถูกขัดขวางหรือทำให้แย่ลง จะเห็นได้ว่าการคว่ำบาตรนี้ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ประชาชน

Federal Republic of Yugoslavia (FRY) ได้แก่เซอร์เบียและมอนเตเนโกรได้รับการทศอดอาวุธประมาณ 85% จาก JNA ดังนั้นกองกำลังชาวเซอร์ปในบอสเนียจึงได้รับผลประโยชน์จากกองกำลังทางอากาศของ FRY ซึ่งกองทัพของโครเอเชียและ Croat Bosnia มีขีดจำกัดในด้านนี้อยู่ ในขณะที่กองทัพบอสเนียไม่มีกองกำลังทางอากาศ มีการประกาศเขตห้ามบินเหนือ่านฟ้าของบอสเนียโดยข้อมติที่ 781 ของคณะมนตรีความมั่นคงที่ออกมาเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 1992 เพื่อจำกัดขอบเขตของการสู้รบ แต่เที่ยวบินของสหประชาชาติและเที่ยวบินเพื่อมนุษยธรรมได้รับการยกเว้น ช่วงเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1992 – มีนาคม ค.ศ. 1993 มีรายงานการละเมิดเขตห้ามบิน 465 ครั้งและมีการทิ้งระเบิดใน 2 หมู่บ้าน คณะมนตรีความมั่นคงจึงได้มีข้อมติที่ 816 ออกมาเมื่อวันที่ 31 มีนาคม โดยข้อมตินี้ได้มอบอำนาจให้ NATO เข้าควบคุมพื้นที่ควบคุม (enforce areas) มาตรการบีบบังคับขั้นแรกของ NATO คือการโจมตีทางอากาศโดยมีอาสาสมัครจากสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส ตุรกี อังกฤษ และเนเธอร์แลนด์เข้าร่วม การโจมตีทางอากาศนี้ต้องการกดดันให้ฝ่ายต่าง ๆ หันเข้าสู่โต๊ะเจรจา แต่จากการขาดความเห็นร่วมกันของสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสส่งผลให้บทบาทของ NATO ถูกมองอย่างน่าสงสัยและยังส่งผลให้การปฏิบัติการทางอากาศด้อยประสิทธิภาพลง ในช่วงระยะเวลาปฏิบัติการกิจ 3 ปี คือ ระหว่างเดือนตุลาคม ค.ศ. 1992 – ธันวาคม ค.ศ. 1995 มีรายงานการละเมิดเขตห้ามบินมากกว่า 7,552 ครั้ง

NATO ไม่ได้ดำเนินการทางทหารอย่างจริงจังในยูโกสลาเวีย จนกระทั่งเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1995 ความเฉยเมยนี้ส่งผลให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ในยูโกสลาเวียขาดความไว้วางใจต่อสหประชาชาติและไม่เชื่อถือในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ เนื่องจากข้อผูกมัดของการเข้าปฏิบัติการ (rules of engagement : ROEs) คือยิงเพื่อป้องกันตนเองเท่านั้น กองทัพของสหประชาชาติจึงไม่เคยต่อสู้กับฝ่ายใด ๆ ในบอสเนียซึ่งคอยดักรุมโจมตีการขนส่งสิ่งของบรรเทาทุกข์อยู่เนื่อง ๆ ดังนั้น

การปฏิบัติการกิจของสหประชาชาติจึงเป็นเหมือนการคอยควบคุมความสงบของกองกำลังท้องถิ่นมากกว่าที่จะเข้าไปเพื่อดำเนินมาตรการตามภารกิจที่ได้รับมอบหมายมา

ผู้ปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในโครเอเชียไม่สามารถปฏิบัติการกิจของตนได้ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้รับความร่วมมือจากชาวโครแอทหรือชาวเซิร์ปในครายินาและในบอสเนีย กองกำลังของสหประชาชาติปฏิบัติการกิจภายใต้หมวด 7 แห่งกฎบัตรฯ แต่กลับขาดความสามารถในการใช้กำลังบีบบังคับและเมื่อไม่สามารถสร้างเงื่อนไขให้ประสบความสำเร็จได้ UNPROFOR จึงขาดความน่าเชื่อถือ

รัฐบาลเซอร์เบียได้กระทำการกดขี่อย่างรุนแรงต่อชาวมุสลิมและชาวโครแอท ปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในความขัดแย้งในบอสเนีย คือ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การใช้การข่มขืนเป็นอาวุธหนึ่งในสงคราม และนโยบายชาตินิยม อาชญากรรมทางเพศโดยเฉพาะอย่างยิ่งการข่มขืนถูกใช้มากที่สุดโดยกองกำลังชาวเซิร์ปและ Bosnian Serbs

การที่จะจัดการกับปัญหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ส่งผลให้เกิดทางเลือกอันเจ็บปวดแก่หน่วยงานด้านมนุษยธรรม ทางหนึ่ง คือ พยายามปกป้องประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่ถูกคุกคาม ซึ่งถ้าทำอย่างนั้นก็เท่ากับเป็นการเพิ่มความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือเสียชีวิต หากมาตรการดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จ หรือช่วยเคลื่อนย้ายพวกเขาออกมาซึ่งถ้าทำอย่างนั้นก็เหมือนเป็นการสนับสนุนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ในตอนแรกยุทธวิธีที่สหประชาชาติใช้ คือ การให้ความคุ้มครองเชิงป้องกัน (preventive protection) โดยให้ความช่วยเหลือและป้องกันประชาชนที่ไม่ได้ทิ้งบ้านเรือนเพื่อหนีไปเพื่อคุ้มครองไม่ให้พวกเขากลายเป็นพวกไร้ที่อยู่อาศัยหรือผู้พลพอย่างใดก็ดียุทธวิธีนี้ต้องการเจ้าหน้าที่จำนวนมากเพื่อที่จะได้กระจายไปยังส่วนต่าง ๆ ได้บวกกับต้องมีทรัพยากรทางการเงินและความแข็งแกร่งของทหารด้วย

ความพยายามให้ความคุ้มครองของสหประชาชาติเป็นไปอย่างพอประมาณ เห็นได้จากเมื่อสิ้นปี ค.ศ. 1993 UNHCR มีเจ้าหน้าที่เพียง 25 คน ซึ่งมีขีดความสามารถในการให้ความคุ้มครองเฉพาะบริเวณอดีตประเทศยูโกสลาเวีย ศูนย์สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติได้ส่งผู้สังเกตการณ์ไปแต่มีจำนวนและทรัพยากรที่จำกัด

แม้จะขาดกำลังคนในการให้ความคุ้มครองแก่ประชาชน แต่ UNHCR ก็สามารถช่วยประชาชนหลายพันที่ติดอยู่ในบริเวณดังกล่าว ดำเนินการเจรจาหยุดยิง ช่วยเหลือและปกป้องประชาชน

หรืออพยพพวกเขาไปยังที่อื่น การปรากฏตัวของกองกำลังนานาชาติไม่ว่าจะเป็นทหารหรือพลเรือนไม่ได้ช่วยลดความรุนแรงที่เกิดขึ้นในบริเวณที่กองกำลังประจำการอยู่ เนื่องจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณที่ไม่มีกองกำลังนานาชาติตั้งอยู่ ซึ่งคิดเป็นพื้นที่ 70% ของบอสเนีย เนื่องจาก UNPROFOR ไม่ได้เคลื่อนกำลังพลเข้าไปในบริเวณที่อยู่ในการครอบครองของเซิร์ป และเมื่อผู้สังเกตการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนตกเป็นเป้าหมายของการถูกโจมตีการปรากฏตัวและการเคลื่อนไหวของพวกเขาจึงถูกจำกัด นอกจากนี้การรายงานสถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนยังไปเพิ่มความเป็นศัตรูกันระหว่างเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายด้วย ซึ่งตามมาด้วยการกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่นานาชาตินั้นเลือกปฏิบัติหรือบางครั้งก็หยุดให้ความช่วยเหลือ

ความช่วยเหลือส่วนใหญ่จะมาในรูปแบบของความช่วยเหลือด้านอาหาร ซึ่ง UNHCR จะเป็นผู้จัดการให้การช่วยเหลือในลำดับต้น ๆ ส่วน World Food Programme (WFP) และ UNICEF เริ่มเข้ามาปฏิบัติการในช่วงปลายปี ค.ศ. 1992 ส่วน WHO เข้ามาดำเนินงานในช่วงฤดูร้อนปี ค.ศ. 1993 WFP มีหน้าที่ในการแจกจ่ายอาหารและจัดหาอาหาร 320,000 ตันคิดเป็นมูลค่า 225.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐในระหว่างช่วงเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1992 – กรกฎาคม ค.ศ. 1993 UNICEF จัดหาความช่วยเหลือด้านอาหารแก่ผู้หญิงและเด็กกว่า 1 ล้าน 5 แสนคนในปี ค.ศ. 1993 นอกจากนี้ยังมีเด็กอีก 70,000 คนมาลงทะเบียนในโปรแกรมการเลี้ยงดูในซาราเยโว

การโจมตีของกองทัพชาวเซิร์ปต่อพื้นที่ที่ชาวมุสลิมอาศัยอยู่นั้นได้ก่อให้เกิดความโดดเดี่ยวและเพิ่มผู้ที่ไร้ที่อยู่อาศัยในระหว่างชาวมุสลิมด้วยกัน เช่นในปี ค.ศ. 1993 จำนวนประชากรของเมือง Serbrenica ได้เพิ่มขึ้นจาก 7,000 คนเป็น 30,000 คน หลังการโจมตีของฝ่ายเซิร์ป ประชาชนในพื้นที่หนึ่งก็จะหลบหนีไปยังบริเวณที่ปลอดภัยกว่า ทำให้บริเวณดังกล่าวมีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งได้สร้างผลกระทบต่อพื้นที่อยู่อาศัย สาธารณสุขและอาหาร เมื่อพื้นที่นี้เริ่มอ่อนแอ กองทัพเซิร์ปก็จะทำการโจมตีอีกครั้ง วงจรนี้ก็จะเริ่มต้นใหม่

ในปี ค.ศ. 1993 จำนวนผู้ไร้ที่อยู่อาศัยและผู้ต้องการความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมได้เพิ่มปริมาณมากขึ้นอย่างน่ากลัว ในช่วง 6 เดือนแรกของปี ค.ศ. 1993 จำนวนผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากนานาชาติทั่วยูโกสลาเวียเพิ่มขึ้นเป็น 4,269,000 คน ซึ่งแยกเป็นผู้อพยพ 847,000 คน ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย 1,634,000 คน และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม 1,788,000 คน ส่วนในบอสเนีย จำนวนผู้ไร้ที่อยู่อาศัยได้เพิ่มเป็น 2,228,000 คน ซึ่งคิดเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของจำนวนประชากรก่อนสงคราม (4 ล้านคน) เพียงทีเดียว ซึ่งในระยะเวลาดังกล่าวได้มีการประมาณว่าประชาชนกว่า 230,000 คนเสียชีวิตหรือหายสาบสูญ ในขณะที่อีกกว่า 60,000 คนได้รับบาดเจ็บสาหัส

ในตอนแรกหน่วยงานด้านมนุษยธรรมไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือได้อย่างเพียงพอ ระหว่างเดือนมิถุนายน - กันยายน ค.ศ. 1993 มีอาหารเพียง 52.4% จากความต้องการอาหารทั้งหมดเท่านั้นที่สามารถส่งถึงผู้คนที่ต้องการใน Zepa 42.9% สำหรับคนใน Srebrenica และอีก 26.4% สำหรับ Gorazde แต่จากการขนส่งทางอากาศของ NATO ทำให้บริเวณเหล่านั้นได้รับอาหารเพิ่มขึ้น แต่เนื่องจากความไม่มั่นคงที่ยังดำเนินต่อไปทำให้สหประชาชาติสามารถจัดส่งอาหารได้เพียง 57% จากจำนวนอาหารที่ต้องการทั้งหมดในปีค.ศ. 1993

ยิ่งกว่านั้นอาหารที่จำเป็นไม่ได้ตกถึงมือผู้ที่ต้องการมากที่สุด หน่วยงานด้านมนุษยธรรมมักจะถูกบีบให้แจกจ่ายอาหารและความช่วยเหลือแก่ประชาชนที่ต้องการมันน้อยกว่า UNHCR ถูกกล่าวหาโดยชาวเซิร์ปว่าไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างเพียงพอต่อผู้อพยพที่อาศัยอยู่ในเซอร์เบีย ในขณะเดียวกัน UNHCR ก็ถูกประณามจากคนเชื้อชาติอื่น ๆ เนื่องจากการให้ความช่วยเหลือแก่ชาว Bosnian Serbs มากเกินไป และแม้จะใช้รัฐบาลบอสเนียในการช่วยแจกจ่ายอาหารแก่ประชาชน ปัญหาก็คืออาหารจำนวนมากกลับตกไปอยู่ในตลาดมืด ผลก็คือประชาชนในซาราเยโว ได้รับอาหารน้อยกว่า 100 กรัมต่อวัน ส่วนเซอร์เบียเป็นประเทศที่ได้รับความช่วยเหลือน้อยที่สุด ซึ่งนี้ได้ไปตอกย้ำความเชื่อในบริเวณที่มีชาวเซิร์ปอยู่หนาแน่นที่ว่าสมาชิกของสังคมนานาชาตินั้นล้วนเป็นพวกต่อต้านชาวเซิร์ป

การจัดตั้งเขตปลอดภัยและเขตปลอดภัย

การเจรจากันระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ในสงครามเมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1993 นำมาสู่แผนการ Vance – Owen (ตั้งชื่อตามผู้แทนพิเศษของสหประชาชาติและประชาคมยุโรปตามลำดับ) แผนการ Vance - Owen ได้แบ่งบอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนาออกเป็น 10 เขต โดยแต่ละเชื้อชาติจะได้ครอบครองเชื้อชาติละ 3 เขต โดย Sarajevo จะเป็นบริเวณที่มีเชื้อชาติอยู่รวมกัน แต่แผนการนี้ได้รับการปฏิเสธจากเซิร์ป เนื่องจากเซิร์ปเห็นว่าตนสามารถคุมพื้นที่ได้มากกว่า 2 ใน 3 ของบริเวณพื้นที่ทั้งหมดและยังสามารถเพิ่มพื้นที่ควบคุมได้อีกโดยการขยายการทำสงครามออกไป

หลังจากที่ Cyrus Vance ออกจากตำแหน่ง Thorvald Stoltenberg ก็เข้ามารับหน้าที่แทน และได้ร่วมกับ Lord Owen ในการเจรจาฉบับใหม่เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1993 ได้ออกมาเป็นแผนการ Owen - Stoltenberg แผนการนี้แทนที่จะรักษาความเป็นหนึ่งเดียวของบอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนาไว้ กลับแบ่งบอสเนียออกเป็น 3 รัฐเชื้อชาติ โดยให้มีสมาชิกแห่งสหพันธรัฐร่วมกัน การกำหนดเขตดังกล่าวไม่ได้นำจำนวนประชากรของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติมาตัดสินแต่การกำหนดเขตนี้

ได้ใช้การแบ่งแยกดินแดนที่เซิร์ปและโครแอทได้ทำร่วมกันในช่วงสงคราม โดยสหประชาชาติจะเป็นผู้ปกครองซาราเยโวและบริเวณรอบ ๆ เอง แผนการนี้ได้รับการปฏิเสธโดยรัฐบาลของ Bosnian – Muslim

แม้ว่าจะมีการห้ามค้าอาวุธแต่ Bosnian – Muslim ก็ทำให้ทุกคนประหลาดใจเมื่อมีอาวุธเพิ่มขึ้นซึ่งมาจากการขโมยและอาวุธเก่า ๆ และจากประเทศอิสลามอื่น ๆ ซึ่งเป็นการละเมิดต่อคำสั่งห้ามค้าอาวุธ นอกจากนี้ก็ยังมีไปซื้อมาจากแหล่งอาวุธเดียวกับโครแอทและเซอร์เบีย นอกจากนี้กองกำลังของ Bosnian Croats ที่รู้จักกันในนามของ Croat Defense Council ได้รับการสนับสนุนจาก Croatian Army (HVO) ได้เคลื่อนพลประมาณ 3,000 ถึง 50,000 คนมายังบอสเนียในบริเวณที่โครแอทครอบครองอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณที่ติดต่อกับชายแดนด้านโครเอเชีย

เมื่อวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 1993 สหประชาชาติได้ออกแนวทางใหม่เพื่อช่วยคณะมนตรีความมั่นคงในการจัดตั้งเขตปลอดภัยขึ้นในเมือง Srebrenica ภายใต้หมวด 7 ซึ่งมาตรการดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากเสียงเรียกร้องของประชาชนที่ได้เห็นภาพความโหดร้ายผ่านทางโทรทัศน์ สหประชาชาติมีคำสั่งให้กองกำลังของสหประชาชาติอยู่ตริ่งพื้นที่ไว้จนกว่าจะได้รับการประกาศว่า “ปลอดภัย ”

หลังจากนั้น 1 เดือนการประกาศเขตปลอดภัย (safe area) ได้ขยายไปสู่ซาราเยโว Gorazde Zepa Tuzla และ Bihac ตามข้อมติที่ 824 (6 มกราคม ค.ศ. 1993) การขยายภารกิจดังกล่าวนี้ไม่ได้รวมถึงการเพิ่มขนาดของกองทัพอาวุธของ UNPROFOR บูโทรส - กาลีเลขาธิการสหประชาชาติในขณะนั้นได้ประมาณว่าจะต้องมีทหารเพิ่มขึ้นอีก 34,000 นายสำหรับภารกิจที่เพิ่มขึ้นนี้ แต่จำนวนดังกล่าวก็ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะมีทหารเพียง 2,000 คนจาก 7,600 คนเท่านั้นที่ได้เคลื่อนกำลังพลเข้าไปยังบอสเนีย ผลก็คือบริเวณที่ได้รับการประกาศว่าปลอดภัยกลับไม่ปลอดภัย การคุ้มกันได้ขยายไปสู่อาหารแต่ไม่ได้รวมถึงประชาชน ดังนั้นวงจรอุบาทว์ของสงครามในคาบสมุทรบอลข่านจึงดำเนินต่อไปโดยไม่มีใครสามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้

เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ฝ่ายรัฐบาลบอสเนีย และ Bosnian – Croats ได้ทำข้อตกลงหยุดยิงและสัญญาว่าจะหันมาฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างกัน หลังจากนั้นจึงมีข้อตกลงที่จะจัดตั้งสหพันธ์ Bosnian – Croat (Bosnian – Croat Federation) ขึ้นในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1994 อันจะนำไปสู่ข้อตกลง Dayton (Dayton Accords) ในปีถัดไป (ค.ศ. 1995) NATO สหประชาชาติ

และรัฐบาลสหรัฐอเมริกาจึงหวังว่าท่าทีทางทหารที่อ่อนลงจะนำไปสู่การยุติการยึดครองกรุง Sarajevo และเอื้ออำนวยต่อการแก้ปัญหาทางการทูต แต่เซอร์เบียกลับเริ่มปฏิบัติการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อีกครั้งใน Prijedor และ Banja Luka และยังโจมตีเขตปลอดภัยใน Gorazde อีกด้วย โดยกองทัพเซอร์เบียได้มุ่งการโจมตีไปที่ประชาชนพลเรือนทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

เครื่องบิน F – 16s ของสหรัฐอเมริกา 2 ลำ ได้ออกปฏิบัติการในนามของ NATO ในช่วงวันที่ 10 – 11 เมษายน ค.ศ. 1994 ในการทิ้งระเบิดถล่มฐานที่มั่นของเซอร์เบียนอกเมือง Gorazde แม้ว่าจุดประสงค์ของการโจมตีครั้งนี้คือการคุ้มกันเจ้าหน้าที่สังเกตการณ์และผู้ทำงานด้านบรรเทาทุกข์จำนวนหนึ่งของสหประชาชาติ แต่เป้าหมายของการโจมตีที่แท้จริงคือกองทัพเซอร์เบีย การโจมตีครั้งนี้ของ NATO ได้สร้างความโกรธแค้นอย่างมากต่อ Bosnian – serbs และตอบโต้ด้วยการส่งหารถทหารอังกฤษ ยิงเครื่องบิน Harrier ของอังกฤษตก กักตัวเจ้าหน้าที่สหประชาชาติ 200 คน และเข้ายึด Gorazde พันธมิตรตะวันตกจึงได้ปรับยุทธวิธีโดยไม่โจมตีโดยตรงต่อการรุกรานของเซอร์เบีย ด้วยเกรงว่าจะต้องเผชิญหน้ากับการทำสงครามเต็มรูปแบบจากกองทัพเซอร์เบียที่แข็งแกร่ง ถึงแม้ว่าสหประชาชาติจะมีกำลังพลมากกว่าก็ตาม

การยื่นคำขาดของ NATO ในวันที่ 22 เมษายน ได้กำหนดให้บริเวณรอบ ๆ 20 กิโลเมตรของเมือง Tuzla เป็นเขตปลอดภัย และ 3 กิโลเมตรเป็นเขตปลอดภัย และเซอร์เบียต้องถอนกำลังออกไป เซอร์เบียยินยอมปฏิบัติตาม แต่กองกำลัง Bosnian – Serbs ยังคงอยู่ในบริเวณดังกล่าว โดยแต่งตัวเหมือนพลเรือนหรือตำรวจ ส่งผลให้ความช่วยเหลือยุ่งยากมากขึ้น NATO ได้มอบหมายให้ผู้บัญชาการของสหประชาชาติในบอสเนียจัดตั้งเขตปลอดภัยอีกใน 3 เขตปลอดภัย (Zepa Srebrenica และ Bihac)

เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1994 ‘ Contact Group ’ อันประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมนี อังกฤษ และรัสเซีย ได้เสนอแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในบอสเนียว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธเรื่องการแบ่งพื้นที่ ซึ่งนี่เป็นการใช้ทั้ง Carrots (การลดระดับการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อรัฐบาลเซอร์เบีย) และ Sticks (การใช้กองกำลัง NATO เข้าชู่และการงดค้าอาวุธกับ Bosnian Muslim) ต่อฝ่ายเซอร์เบีย (ทั้งที่อยู่ในบอสเนีย โครเอเชียและเซอร์เบีย) ว่าจะยอมรับดินแดนบอสเนีย 49% แทนที่จะเป็น 70% ตามที่เซอร์เบียครอบครองอยู่หรือไม่ รัฐบาลบอสเนียยอมรับแผนการของ Contact group โดยไม่มีเงื่อนไข แต่ Bosnian Serbs มีการตั้งเงื่อนไขมากมายจนถึงระดับที่เรียกได้ว่าเหมือนเป็นการตอบปฏิเสธ หลังจากนั้น 1 เดือนได้มีการทำประชาติจารณ์โดย Bosnian Serbs 96% ไม่ยอมรับแผนการดังกล่าว

ในการปรับกลยุทธ์ Contact group ได้หันมาใช้ข้อเสนอของรัสเซียที่ให้ลดระดับการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อรัฐบาลเซอร์เบีย รัฐบาลเซอร์เบียจึงยอมตกลงให้มีการเคลื่อนเจ้าหน้าที่พลเรือนสังเกตการณ์ 135 คนมายังบริเวณชายแดนระหว่างยูโกสลาเวีย (เซอร์เบีย) กับบอสเนีย ภายใต้การดูแลของนาย พลBo Pellnas (ทหารเกษียณอายุจากสวีเดน) เพื่อคอยสังเกตการณ์ รัฐบาลเซอร์เบียยังได้ประกาศระงับการส่งความช่วยเหลือแก่ Bosnian Serbs เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน Contact group จึงตัดสินใจมอบรางวัลให้แก่รัฐบาลเซอร์เบียของประธานาธิบดี Milosevic เป็นการลดระดับการคว่ำบาตรชั่วคราวเป็นเวลา 100 วันเพื่อการค้าและการเข้าร่วมในงานกีฬาและวัฒนธรรมนานาชาติ ในขณะเดียวกัน Contact Group ก็ปฏิเสธที่จะให้คำมั่นว่าจะยกเลิกการระงับการค้าอาวุธกับ Bosnian - Muslim ซึ่งจะทำให้ Bosnian - Muslim ติดอาวุธได้มากขึ้น

ช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1994 หลังจากชัยชนะอย่างต่อเนื่องเหนือความคาดหมายของ Bosnian Army ที่ Bihac กลุ่มชาตินิยมชาวเซิร์ปได้ตอบโต้ด้วยปืนใหญ่ รถถังและการทิ้งระเบิดทางอากาศ (ตั้งแต่ ค.ศ. 1992 Bihac ก็กลายเป็นจุดความขัดแย้งภายในระหว่างผู้สนับสนุนการแบ่งแยกดินแดนชาวมุสลิมกับ Bosnian - Croat Federation) การโจมตีทางอากาศได้อาศัยสนามบิน Udbina ที่อยู่ในเขตปกครองของเซิร์ปในครายินาซึ่งรวมถึงการทิ้งระเบิดนาปาล์ม และระเบิดลูพรม การละเมิดเขตห้ามบินอย่างชัดเจนนี้ทำให้สหประชาชาติได้รับความอับอาย ยิ่งไปกว่านั้นทหารเซอร์เบียก็ยังคงได้รับการสนับสนุนด้านอาวุธจากรัฐบาลเซอร์เบียอย่างสม่ำเสมออันเป็นการละเมิดข้อตกลงที่ Belgrade ได้ทำไว้กับ Contact Group เพื่อเป็นการตอบโต้คณะมนตรีความมั่นคงได้อนุญาตให้ NATO โจมตีเป้าหมายทางภาคพื้นดินของเซอร์เบีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องบินของเซอร์เบียที่บินผ่านน่านฟ้าของบอสเนีย การโจมตีของ NATO ทำให้สนามบิน Udbina และปืนต่อสู้อากาศยานได้รับความเสียหาย หลังจากนั้นเครื่องบิน NATO 50 ลำก็ได้โจมตีฐานยิงขีปนาวุธของเซอร์เบีย 3 แห่งเพื่อเป็นการตอบโต้ภายหลังที่เครื่องบินลาดตระเวน 2 ลำของอังกฤษถูกยิงตก

สหประชาชาติเกรงว่าหากยังดำเนินการโจมตีต่อไปอาจมีการแก้แค้นจากเซิร์ปต่อกองกำลังของสหประชาชาติและเจ้าหน้าที่นานาชาติได้ สหประชาชาติจึงเรียกร้องให้ยุติการโจมตี กระนั้นเซอร์เบียก็ยังคงส่งอาวุธไปให้กองกำลังชาวเซิร์ปโดยผ่านทางครายินา ยิ่งไปกว่านั้นยังมีขีปนาวุธยิงจากพื้นสู่อากาศตั้งอยู่ในครายินาและบริเวณที่เซอร์เบียครอบครองอยู่ซึ่งเป็นภัยคุกคามอย่างยิ่งต่อเครื่องบินของ NATO และเป็นการเปิดโอกาสให้เซิร์ปเดินหน้าเอาดินแดนที่เสียไปกลับคืนมา

เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกโจมตี กองทัพเซิร์ปจึงจับเจ้าหน้าที่ด้านมนุษยธรรมรวมถึงทหารใน UNPROFOR 400 คนเป็นตัวประกัน นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่ากองกำลังของสหประชาชาติไม่สามารถแม้แต่จะปกป้องตนเองได้ พลเรือนชาวมุสลิมจึงต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว

กองทัพเซิร์ปใช้ตัวประกันเพื่อเป็นหลักประกันว่าพวกเขาจะไม่ถูกโจมตีด้วยการทิ้งระเบิด บูโทรส - กาลิสส์ให้สหประชาชาติถอนกำลังกลับ แล้วจัดส่งนาวิกโยธินของสหรัฐอเมริกา 2,000 นายเข้าสู่ทะเลอาเดรียติก (Adriatic Sea) ในกรณีที่ต้องอพยพเจ้าหน้าที่ออกจากพื้นที่

แม้ว่าจะยังไม่มี การยืนยันจากกองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพว่าจะยุติภารกิจประธานาธิบดีคลินตันก็ได้ประกาศว่าสหรัฐอเมริกาจะส่งทหาร 25,000 นายเข้าไปเพื่อช่วยอพยพเจ้าหน้าที่สหประชาชาติจำนวน 24,000 นาย ออกจากบอสเนีย

เดือนธันวาคม ค.ศ. 1994 เซอร์เบียได้โจมตีเขตปลอดภัยทางตอนเหนือของบอสเนียส่งผลให้ประชาชนที่มีเชื้อชาติเซิร์ป 10,000 คนถูกขับไล่ออกจากพื้นที่ดังกล่าวภายใน 3 เดือนเพื่อให้พื้นที่ที่ Bosnian – Serbs ครอบครองอยู่ซึ่งได้รับการชำระล้างให้บริสุทธิ์ ในไม่ช้าสหรัฐอเมริกาพร้อมกับอังกฤษและฝรั่งเศสในการโจมตีเซอร์เบีย ต่อมาเครื่องบินของ NATO ที่บินอยู่เหนือน่านฟ้าบอสเนียถูกระงับการบินเพื่อที่เซิร์ปจะได้ปล่อยตัวประกันที่เป็นเจ้าหน้าที่สหประชาชาติและเพื่อให้เซิร์ปยอมรับแผนการสันติภาพครั้งใหม่ ในช่วงกลางเดือนธันวาคม อดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา นายจิมมี คาร์เตอร์ (Jimmy Carter) ก็เดินทางถึงบอสเนียเพื่อมาเจรจาไกล่เกลี่ย ซึ่งผลที่ได้คือ การรวบรวมพื้นที่ส่วนที่เซอร์เบียยึดครองได้เพื่อแลกกับข้อตกลงหยุดยิงเป็นเวลา 4 เดือน และข้อตกลงการยุติความเป็นศัตรูกันซึ่งจะเป็นการยินยอมให้ UNPROFOR สามารถเข้าไปวางกำลังเพื่อแทรกกระหว่างฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์กัน ข้อตกลงได้เริ่มต้นในช่วงปลายปี และฝ่ายต่าง ๆ ในสงครามก็เริ่มการเจรจาขึ้นอีกครั้ง และข้อตกลงหยุดยิงมีผลเมื่อวันที่ใหม่

ถึงสิ้นปี ค.ศ. 1994 จำนวนผู้อพยพ หลบหนีจากสงครามและผู้ไร้ที่อยู่อาศัยก็ยังคงที่อยู่ 2.74 ล้านคน ซึ่งนับเป็นจำนวนประชากรกว่าครึ่งเมื่อครั้งก่อนเกิดสงคราม มีการประมาณว่ามีประชาชนถูกสังหารประมาณ 250,000 คน ต้นปีค.ศ. 1995 เชื่อว่ามีผู้หายสาบสูญประมาณ 26,000 คน และอีก 50,000 คนต้องทนทุกข์ทรมาน และเนื่องจากความอับอาย ความยากที่จะเข้าถึงและความไม่เต็มใจของผู้หญิงที่จะยอมรับว่าตนตกเป็นเหยื่อส่งผลให้ตัวเลขประมาณการของหญิงที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอยู่ที่ระหว่าง 20,000 – 50,000 คน

ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1994 ประธานาธิบดีของโครเอเชีย คือ นายฟรันโย ทูจมัน (Franjo Tudjman) ประกาศว่าจะไม่อนุญาตให้ UNPROFOR อยู่ต่อในครายินา เมื่อภารกิจของ UNPROFOR จะครบวาระในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1995 แม้ว่าปัญหาจะยังไม่สงบแต่ก็ดูเหมือนจะยิ่งชัดเจนขึ้นว่าเซิร์ปจะไม่ยอมละทิ้งพื้นที่ที่กว่า 1 ใน 4 ของโครเอเชียที่เซิร์ปยึดครองอยู่ แม้ว่าจะมีกองกำลังของสหประชาชาติคุ้มกันบริเวณดังกล่าวอยู่ ฝ่ายตะวันตกได้คัดค้านคำประกาศของประธานาธิบดีโครเอเชีย เพราะเชื่อว่าหากถอนกำลังออกไปแล้วก็เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้สงคราม Serbo – Croatian ครั้งใหม่ระเบิดขึ้น

ช่วงกลางเดือนมีนาคม ค.ศ. 1995 ทูจมันได้ถอนคำพูดโดยเขาได้เน้นให้เห็นถึงอันตรายของการแบ่งแยกโครเอเชียอย่างถาวร ส่งผลให้มีการลดจำนวนกองกำลังของสหประชาชาติลง (จาก 14,000 คน เหลือ 8,750 คน) กองกำลังที่ยังคงอยู่ในโครเอเชียนอกจากจะมีหน้าที่ในการเฝ้าระวังบริเวณเส้นหยุดยิงในครายินาแล้ว ยังมีหน้าที่คอยเฝ้าระวังในบริเวณชายแดนที่ติดกับเซอร์เบียด้วย นอกจากนี้ UNPROFOR ยังได้รับการเปลี่ยนชื่อเป็น UN Confidence Restoration Operation (UNCRO) โดยจุดมุ่งหมายของ UNCRO คือ

1. เพื่อประกาศให้เซิร์ปรู้ว่าบริเวณเมืองครายินาในส่วนของเซิร์ปยึดครองอยู่ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของโครเอเชีย
2. เพื่อขัดขวางการส่งอาวุธจากเซอร์เบียไปให้กองกำลังเซิร์ป (Serb Rebels)
3. เพื่อให้กองกำลังสหประชาชาติยังคงสามารถปฏิบัติภารกิจในแผ่นดินของโครเอเชียได้

ศูนย์บัญชาการของสหประชาชาติใน Zagreb (โครเอเชีย) กลายมาเป็นศูนย์บัญชาการและสั่งการของ UNCRO โดยมีกองกำลังอีก 2 ชุด คือ กองกำลัง UNPROFOR ในบอสเนีย และ UN Preventive Deployment Force ในมาเซโดเนีย

ภายหลังจากการที่ไม่สามารถแก้ปัญหาเรื่องข้อตกลงหยุดยิงได้ สหประชาชาติจึงร้องขอให้ NATO ส่งเครื่องบินทิ้งระเบิดมาปฏิบัติภารกิจในช่วงปลายเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1995 จากการสนับสนุนของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา นายพล Rupert Smith ผู้บัญชาการของสหประชาชาติตกลงที่จะโจมตีคลังอาวุธของเซอร์เบียในเมือง Pale ซึ่งเป็นเมืองหลวงของ Bosnian Serb เซิร์ปได้ทำการตอบโต้การโจมตีดังกล่าวด้วยการจับเจ้าหน้าที่สหประชาชาติ 300 คนเป็นตัวประกันและใช้เป็นโล่

มนุษย์ในการปกป้องสถานการณ์ที่อาจตกเป็นเป้าโจมตีของสหประชาชาติ นอกจากนี้ยังยึดอาวุธจากฐานที่มั่นของสหประชาชาติไปด้วยและระดมยิงใส่บริเวณพื้นที่ปลอดภัยใน Tuzla

ต่อมาเจ้าหน้าที่สหประชาชาติได้รับการปล่อยตัว เนื่องจากเป็นการตอบแทนที่สหประชาชาติจะหันกลับไปใช้การรักษาสันติภาพแบบดั้งเดิมและจะไม่มีภารกิจจาก NATO อีก ซึ่งข้อเสนอนี้มาจากนายพลฝ่าย Bosnian Serbs คือ นายพล Ratko Mladic และประธานาธิบดี Radovan Karadzic ผู้ซึ่งต่อมาถูกดำเนินคดีในฐานะอาชญากรสงคราม

สถานการณ์ในปี ค.ศ. 1995 ยังคงเลวร้ายลงเรื่อย ๆ ในเดือนมิถุนายน UNHCR สามารถส่งสิ่งของบรรเทาทุกข์ให้แก่ประชาชนได้เพียง 20% ใน 6 เขตปลอดภัย และ 8% ใน Sarajevo เดือนกรกฎาคม เซอร์ปได้บุกรุกเข้าไปในบริเวณเขตปลอดภัยทางตะวันออกของบอสเนีย เมื่อผู้ปฏิบัติการรักษาสันติภาพชาวดัตช์ (Dutch) ถอนกำลังออกไปและเกิดการฆ่าหมู่ชาวมุสลิมขึ้น เขตปลอดภัยแห่งแรกที่ถูกกำจัดคือที่ Srebrenica ซึ่งเป็นบริเวณแรกที่ได้ประกาศเป็นเขตปลอดภัยในช่วงเดือน มีนาคม – เมษายน ค.ศ. 1993

Srebrenica เป็นจุดศูนย์รวมของผู้ที่ไว้ที่อยู่อาศัยจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของเซอร์ป ส่งผลให้ภายในเมืองมีประชาชนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จุดตรวจของ UNPROFOR ที่ Srebrenica ถูกฝ่ายเซอร์เบียยึดเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1995 และประชาชนถูกบังคับให้ออกจากเมืองภายใน 48 ชั่วโมง แต่มีประชาชนบางส่วนไม่ปฏิบัติตาม การต่อสู้จึงเกิดขึ้นโดยทหารเซอร์ปได้ระดมยิงใส่ฝูงชนทำที่ที่สุดเซอร์ปได้จับกุมพลเรือน 25,000 คน หลังจากนั้นก็สังหารชายหนุ่ม 6,000 คนหลังจากยึด Srebrenica ได้ กองกำลังเซอร์ปก็มุ่งไปที่เป้าหมายต่อไป คือที่ Potocari จึงได้มีการอพยพประชาชนจำนวน 23,000 คนโดยกาชาดสากลไปอยู่ที่เมือง Tuzla เป้าหมายในการโจมตีครั้งต่อไปของ Bosnian Serbs คือเมือง Zepa และเมืองนี้ถูกยึดเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม เนื่องจากกองกำลังรักษาสันติภาพชาวยูเครนไม่สามารถต้านทานการรุกรานของเซอร์เบียได้ และเป้าหมายต่อไปก็คือ เมือง Gorazde เนื่องจากเซอร์เบียต้องการชำระล้างบริเวณบอสเนียตะวันออกทั้งหมดซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีบริเวณชายแดนติดกับเซอร์เบียให้บริสุทธิ์

ภายหลังจากที่ Srebrenica และ Zepa ถูกยึด NATO ได้ประกาศใช้กำลังทางอากาศเพื่อป้องกันการโจมตีครั้งต่อไปของเซอร์ป อย่างไรก็ตามผลกระทบที่สำคัญที่สุดของการประกาศของ NATO คือคำประกาศดังกล่าวได้ไปกระตุ้นให้โครเอเชีย (ซึ่งกองทัพเซอร์ปได้ยึดครองก่อนหน้านี้) ระดมทหารเพื่อยึดเมืองครายินาและดินแดนส่วนอื่น ๆ ในแถบบอสเนียตะวันตกคืนมาจากเซอร์ป

แม้ว่าจะถูกห้ามค้าอาวุธแต่เนื่องจากโครเอเชียมีชายฝั่งที่ยาวและมีความร่วมมือกับฮังการี จึงเปิดโอกาสให้รัฐบาลโครเอเชียสามารถจัดหาอาวุธหนักสำหรับทหาร 100,000 คนและกำลังพลสำรองอีก 180,000 คนได้ HVO ยังได้รับความช่วยเหลือทางเทคนิคและการฝึกจากหลายที่ หนึ่งในนั้นมาจาก Military Professional Resources, Inc. ซึ่งเป็นบริษัทของเจ้าหน้าที่เกษียณชาวสหรัฐอเมริกา

กองทัพโครเอเชียสามารถยึดเมือง Knin ได้ ไม่กี่วันหลังจากนั้นก็สามารยึดเมืองครายินา ได้เกือบทั้งหมด หลังจากตกไปอยู่กับเซอร์เบียเป็นเวลา 4 ปี การรุกรานของโครเอเชียส่งผลให้มีผู้พลยพประมาณ 125,000 ถึง 150,000 คนและทหาร 50,000 นายที่เป็นชาวเซอร์เบีย พวกเขาได้หนีเข้าไปในเซอร์เบียและบริเวณยึดครองของเซอร์เบียในบอสเนีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เมือง Banja Luka สหประชาชาติได้เร่งการถอนกำลังของตนและ UN Protected Areas (UNPAs) ก็ได้รับการคุ้มครองโดยกองทัพโครเอเชียมากกว่าที่จะเป็นกองกำลังของสหประชาชาติ

เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ. 1995 ได้มีการประกาศหยุดยิงทั่วประเทศโดยทุกฝ่ายในสงครามกองกำลัง Bosnian – Croat ได้รับชัยชนะต่อกลุ่มที่ก่อการกบฏที่ Bihac ส่งผลให้เกิดผู้ไร้ที่อยู่อาศัย 25,000 คนในโครเอเชีย นอกจากนี้กองกำลัง Bosnian – Croat ยังได้ละเมิดสิทธิมนุษยชนทั้งระหว่างและหลังการรุกราน นอกจากนี้การอพยพของชาว Bosnian – Serbs 50,000 คนไปที่เมือง Banja Luka นำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในเมืองด้านหน้าของเซอร์เบียแห่งนี้ โดยเป็นการแก้แค้นของชาวมุสลิมและโครแอตต่อชาวเซิร์ป

ช่วงปลายเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1995 เซอร์เบียได้ระดมยิงใส่ประชาชนในตลาดที่เมืองซาราเยโวส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 38 คน ชาติตะวันตกจึงตอบโต้ด้วยการเปิดสงครามทางอากาศโดยอาศัย Rapid Reaction Force และ NATO ในการปฏิบัติการดังกล่าว เหตุผลของการปฏิบัติการทางอากาศครั้งใหญ่ที่สุดตั้งแต่ก่อตั้ง NATO ในปี ค.ศ. 1949 มี 2 ประการ คือ

- 1) เซิร์ปกำลังอ่อนแอและผู้นำของพวกเขากำลังสับสนหลังจากพ่ายแพ้ต่อโครเอเชียที่ครายินา
- 2) สหประชาชาติได้ถอนกำลังทั้งหมดออกจากบริเวณบอสเนียตะวันตกซึ่งเป็นบริเวณที่อาจถูกโจมตีได้

การปฏิบัติการใช้เวลา 2 อาทิตย์เพื่อโจมตีเป้าหมายของเซิร์บ โดยเน้นไปที่การป้องกันทางอากาศของ Bosnian – Serbs การสื่อสาร ศูนย์บัญชาการและควบคุม และคลังอาวุธ

ในตอนแรกเซิร์บยังไม่ยอมเข้าร่วมการเจรจาแต่ปฏิบัติการของ NATO และความอาจหาญของกองทัพ Muslim – Croat Federation ได้กดดันให้เซิร์บยอมมาร่วมเจรจาด้วย นอกจากนี้ยังใช้การข่มขู่อื่น ๆ อีก เช่นการโจมตีทางอากาศ การห้ามค้าอาวุธสำหรับรัฐบาลบอสเนีย และการส่งกองทัพจากประเทศมุสลิมมาช่วย การเจรจามีหลักการ 4 ข้อ

- 1) การก่อตั้งและรักษาอธิปไตยของบอสเนียภายใต้เขตแดนดั้งเดิมของสาธารณรัฐ
- 2) การจัดตั้งพื้นที่กึ่งอิสระ 2 แห่ง คือ The Federation และ Republica Srpska ภายในบอสเนีย
- 3) การแบ่งดินแดนออกเป็น 51 / 49
- 4) สิทธิของทั้ง 2 ประเทศที่จะดำเนินการโดยอิสระ และสามารถตกลงกับประเทศเพื่อนบ้านได้

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1995 ฝ่ายต่าง ๆ ได้แก่

- 1) Federal Republic of Yugoslavia
- 2) Republic of Croatia
- 3) Republic of Bosnia and Herzegovina
- 4) Federation of Bosnia and Herzegovina
- 5) Republic Srpska

ได้ไปพบกันที่เมือง Dayton รัฐโอไฮโอ สหรัฐอเมริกาเพื่อมาตกลงกันว่าสัญญาสันติภาพควรจะเป็นอย่างไร ข้อตกลงนี้ได้ไปไกลเกินกว่าการแบ่งแยกดินแดนและขนาดของเขตต่าง ๆ ข้อตกลงยังระบุถึงการเตรียมการสำหรับการจัดทำรัฐธรรมนูญใหม่ การจัดตั้งศาลอาชญากรรมสงครามระหว่างประเทศ การเข้ามาตรวจสอบของหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชน การเลือกตั้งอย่างเสรีและยุติธรรม การส่งผู้อพยพและผู้ไร้ที่อยู่อาศัยกลับสู่ถิ่นฐานเดิม การควบคุมอาวุธและการเคลื่อนกำลังพลของ NATO Implementation Force

การปฏิบัติการของ UNPROFOR ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992 – กันยายน ค.ศ. 1995 มีค่าใช้จ่ายอยู่ประมาณ 2.82 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศผู้บริจาค

สูงสุด คือ 786 ล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็น 32% ของการปฏิบัติการซึ่งเป็นไปตามสูตร (และต่อมาถูกลดโดยสภาkongเกรสเหลือ 25%)

ตั้งแต่เดือนธันวาคม ค.ศ. 1991 – ตุลาคม ค.ศ. 1993 สหประชาชาติส่งคณะผู้ทำงานด้านมนุษยธรรมไป 7 คณะ ใช้งบประมาณไป 1.675 พันล้านเหรียญสหรัฐและสามารถช่วยเหลือประชาชนได้ 4.259 ล้านคน

เมื่อถึงสิ้นปี ค.ศ. 1993 การปฏิบัติการกิจของ UNHCR มีเจ้าหน้าที่เพิ่มจาก 19 คนเป็น 700 คนในสำนักงาน 29 แห่ง ใช้งบประมาณไป 295 ล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเวลาต่อมาได้เพิ่มขึ้นเป็น 500 ล้านเหรียญสหรัฐ จนกระทั่งผู้อำนวยการ UNHCR ในขณะนั้น คือ Mrs. Sadako Ogata กล่าวว่บางครั้งเธอก็รู้สึกว่เธอเป็นโต๊ะที่ทำงานให้กับอดีตประเทศยูโกสลาเวีย เนื่องจากงบประมาณกว่าครึ่งของ UNHCR ถูกนำไปใช้เพื่อช่วยเหลือประเทศในบอลข่านและค่าใช้จ่ายของ UNHCR ก็ยังคงอยู่ในระดับนี้ไปจนถึงปี ค.ศ. 1995

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของสหรัฐอเมริกาในการปฏิบัติการที่อดีตประเทศยูโกสลาเวียระหว่างปี ค.ศ. 1992 – 1995 อยู่ที่ 2.186 พันล้านเหรียญสหรัฐ

ระหว่างปี ค.ศ. 1992 – 1994 เจ้าหน้าที่รักษาสันติภาพเสียชีวิต 90 คนและ 900 คนได้รับบาดเจ็บ ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1995 จำนวนเจ้าหน้าที่สหประชาชาติที่เสียชีวิตเพิ่มขึ้นเป็น 167 คน (ผู้สังเกตการณ์ทางทหาร 3 คน ทหาร 159 คน ตำรวจ 1 คน เจ้าหน้าที่พลเรือนนานาชาติ 2 คน และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น 2 คน) จำนวนเจ้าหน้าที่สหประชาชาติที่เสียชีวิตทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่บอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนา

ช่วงต้นปี ค.ศ. 1996 สหประชาชาติจัดกำลัง 27,000 นายร่วมกับ IFOR (Implementation Force in the former Yugoslavia) ซึ่งส่วนใหญ่ถูกส่งไปยังบอสเนีย

จากประชาชน 4 ล้านคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากนานาชาติในขณะเกิดสงคราม หนึ่งปีหลังข้อตกลงที่ Dayton และการปรากฏตัวของ IFOR และ SFOR (Stabilization Force in the former Yugoslavia) ประชาชน 1.3 ล้านคนยังคงเป็นผู้ที่ไร้ที่อยู่อาศัย อีก 1.4 ล้านคนเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากสงคราม และมีเพียงจำนวนเล็กน้อย (30,000 คน) ที่ได้กลับไปยังถิ่นฐานเดิมของตนที่ซึ่งพวกเขาเป็นชนกลุ่มน้อย อีก 80,000 คนอาศัยอยู่ในสาธารณรัฐต่าง ๆ ของอดีตประเทศยู

โกสลาเวีย (184,000 คนในโครเอเชีย 250,000 คนในเซอร์เบีย : Federal Republic of Yugoslavia 24,000 คนในสโลวีเนีย และ 7,000 คนในมาเซโดเนีย)

จะเห็นได้ว่าทั้ง 3 กรณีที่ยกมาเป็นตัวอย่างเพื่อศึกษาดูว่าการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติหลังยุคสงครามเย็นนั้นมีลักษณะแตกต่างจากก่อนหน้านี้อย่างไรนั้น หลังจากการเผชิญหน้ากันระหว่างฝ่ายตะวันตกและตะวันออกในคณะมนตรีความมั่นคงหมดไป ภายหลังจากการล่มสลายของระบอบคอมมิวนิสต์ในสหภาพโซเวียตเมื่อปี ค.ศ. 1991¹⁸ คณะมนตรีความมั่นคงก็ได้เริ่มปฏิบัติการกิจของตนในการดำรงรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ กรณีแรกก็คือวิกฤตการณ์ในอิรักซึ่งได้ทำให้เห็นว่าการประสานงานและระบบการสั่งการของสหประชาชาตินั้นมีปัญหา เนื่องจากการขาดการทำความเข้าใจกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัย ไม่ว่าจะเป็หน่วยงานของสหประชาชาติเองหรือองค์กรเอกชนต่าง ๆ ส่งผลให้การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัยไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนมาตรการด้านความมั่นคงนั้นสหประชาชาติได้มอบหมายให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำในการปฏิบัติการภายใต้หมวด 7 แห่งกฎบัตร ฯ ครั้งนี้จึงทำให้การปฏิบัติการมีความเป็นเอกภาพและมีความเข้มแข็งจึงส่งผลให้การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในครั้งนี้ประสบผลสำเร็จได้ด้วยดี แต่สิ่งหนึ่งที่จะมองข้ามไม่ได้ก็คือการตอบสนองที่รวดเร็วต่อปัญหาที่เกิดขึ้นของบรรดาประเทศมหาอำนาจในคณะมนตรีความมั่นคง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผลประโยชน์ในภูมิภาคตะวันออกกลางนี้มีผลกระทบโดยตรงและรุนแรงต่อประเทศมหาอำนาจ นั่นก็คือ น้ำมัน ซึ่งเป็นยุทธปัจจัยที่สำคัญนั่นเอง

ส่วนในกรณีของโซมาเลียนั้นแม้ปัญหาจะมีความรุนแรงของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เข้มข้นไม่น้อยกว่าในกรณีอิรักแต่การตอบสนองของประเทศมหาอำนาจกลับเป็นไปอย่างเชื่องช้า อาจเนื่องมาจากประการแรกในช่วงขณะเดียวกันนั้นได้เกิดวิกฤตการณ์ขึ้นในอีกที่หนึ่ง คือที่ประเทศยูโกสลาเวีย ซึ่งสหประชาชาติไม่มีขีดความสามารถพอที่จะดำเนินการปฏิบัติการทั้ง 2 แห่งพร้อมกันได้¹⁹ และอีกประการหนึ่งก็คือ การที่โซมาเลียมีผลประโยชน์ที่ไม่เด่นชัดต่อมหาอำนาจในคณะมนตรีความมั่นคง จึงดูเหมือนว่าเกิดการเลือกปฏิบัติของคณะมนตรีความมั่นคงต่อวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้น โดยคณะมนตรีความมั่นคงเลือกที่จะเน้นการปฏิบัติการไปที่วิกฤตการณ์ในคาบสมุทรบอลข่าน ซึ่งวิกฤตการณ์นี้จะส่งผลกระทบโดยตรงและอย่างรุนแรงต่อผลประโยชน์ของประเทศในแถบยุโรป ดัง

¹⁸ สมพงษ์ ชูมาก , ' นโยบายต่างประเทศของไทย (ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศยุคปัจจุบัน) ' , เอกสารประกอบการบรรยายโครงการ Global Competence Project , หน้า 3.

¹⁹ Thomas G. Weiss , *Military – Civilian Interactions : Intervening in Humanitarian Crises* , p. 69.

นั่นผลที่ออกมาจากการปฏิบัติการรักษาสันติภาพจึงแตกต่างกัน คือ กรณีโซมาเลียนั้น สหประชาชาติต้องถอนกำลังออกมาก่อนที่จะสามารถคลี่คลายสถานการณ์ได้ ส่วนในกรณีของยูโกสลาเวีย นั้น สหประชาชาติสามารถทำข้อตกลงร่วมกับฝ่ายต่าง ๆ ได้

สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่อาจเป็นเงื่อนไขของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติหลังยุคสงครามเย็นว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่ คือ ความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาค ต้องยอมรับกันว่าสหประชาชาติมีขีดความสามารถในระดับหนึ่งเท่านั้นในการเข้าจัดการกับวิกฤติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบโลก ด้วยข้อจำกัดด้านการเงิน บุคลากร และอุปกรณ์ ดังนั้นความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาคจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาสันติภาพและลดภาระของสหประชาชาติลง

นอกจากนี้การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในช่วงหลังนี้ได้มีลักษณะของการใช้กำลังเพิ่มมากขึ้น ส่วนหนึ่งอาจเพราะสถานการณ์ที่สหประชาชาติเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยนั้นมีความรุนแรงมากกว่าในครั้งอดีต เป็นสถานการณ์ที่ละเอียดอ่อนซึ่งเมื่อระเบิดขึ้นมาแล้วก็อาจยากที่จะควบคุม ดังนั้นผู้ปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติจึงจำเป็นต้องตอบโต้บ้างในบางครั้ง การใช้กำลังและความรุนแรงของสถานการณ์นี้สามารถเห็นได้จากจำนวนผู้ปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติที่เสียชีวิตขณะปฏิบัติการ อีกประการหนึ่งคือภารกิจในช่วงหลังของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพนั้นจะเน้นไปที่การให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนพลเรือนผู้ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งสหประชาชาติได้นำมาใช้เป็นข้ออ้างบ่อยครั้งในการตัดสินใจเข้าไปปฏิบัติการยังบริเวณที่มีสถานการณ์เกิดขึ้น ในด้านหนึ่งก็เป็นเรื่องดีเพราะเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ต้องตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง แต่ในอีกด้านหนึ่งก็ได้ก่อให้เกิดความสงสัยต่อสังคมนานาชาติว่าความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรมควรจำกัดขอบเขตอยู่ ณ จุดใด เนื่องจากในระยะหลังมานี้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมได้ถูกนำมารวมกับการแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรมจึงทำให้เกิดความสับสนในการตีความภารกิจของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (peace – keeping operation) กับการดำเนินการบีบบังคับ (peace enforcement)

บทที่ 4

การปรับบทบาทของสหประชาชาติด้านการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็น

สภาวะสงครามเย็น คือ สภาพการแข่งขันกันระหว่างมหาอำนาจทางการเมืองซึ่งแต่ละประเทศต่างก็มีผลประโยชน์ทางความมั่นคง และจุดมุ่งหมายแห่งชาติของตนเอง การแข่งขันกันของมหาอำนาจอยู่ในรูปของการครอบครองผลประโยชน์ทางความมั่นคงและสันติภาพอันมีที่มาจากการแข่งขันนี้ สภาพเช่นนี้จึงทำให้ต่างฝ่ายต่างก็ไม่มั่นใจในแรงจูงใจและความตั้งใจของฝ่ายตรงข้ามที่จะสร้างความเป็นไปได้ที่จะร่วมมือกัน¹ จากสภาพดังกล่าวนี้ได้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของคณะมนตรีความมั่นคงในการทำหน้าที่หลักของตนในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศตามที่ได้รับมอบหมายจากกฎบัตร ฯ เนื่องจากมหาอำนาจต่างใช้สิทธิยับยั้ง (veto) ต่อบัญญัติที่อาจส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของมหาอำนาจทั้ง 5 ในคณะมนตรีความมั่นคง โดยการยับยั้ง (veto) ภายใต้มาตรา 27(3) ของกฎบัตร ฯ ของสมาชิกถาวร 5 ชาติของคณะมนตรีความมั่นคงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 – 1985 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 279 ครั้ง โดยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 – 1970 สหภาพโซเวียตเป็นผู้ใช้สิทธิยับยั้ง (veto) นี้มากที่สุด² โดยสหภาพโซเวียตจะยับยั้งทุกข้อเสนอที่มาจากฝ่ายตะวันตกที่สหภาพโซเวียตเห็นว่าขัดกับผลประโยชน์แห่งชาติตนเอง บทบาทของคณะมนตรีความมั่นคงในช่วงสงครามเย็นนี้จึงประสบภาวะชะงักงัน อันเป็นผลมาจากการที่คณะมนตรีความมั่นคงถูกใช้เป็นเวทีที่จะเข้าไปจัดการกับปัญหาสงครามเย็นแทนที่จะใช้เป็นที่เพื่อจุดประสงค์ด้านความร่วมมือ จึงทำให้เกิดแรงกดดันในการที่จะโอนย้ายหน้าที่ด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศจากคณะมนตรีความมั่นคงไปสู่สมัชชา³ (โดยในช่วงสงครามเย็นนี้คณะมนตรีความมั่นคงสามารถมีมติเกี่ยวกับปัญหาด้านความมั่นคงได้เพียงแค่ 6 ครั้งเท่านั้น คือ ข้อมติเกี่ยวกับเกาหลี ปาเลสไตน์ โรดีเซีย แอฟริกาใต้ หมู่เกาะพอล์กแลนด์ และอิรัก – อิหร่าน)⁴

¹ LeeLand M. Goodrich , ' The UN Security Council ' , in *The United Nations : Past , Present , and Future* , ed. James Barros (New York : The Free Press , 1972) , p. 28.

² Christine Gray , *International Law and the Use of Force* (Oxford : Oxford University Press , 2000) , p.145.

³ James Barros , editor , *The United Nations : Past , Present , and Future* , p. 28.

⁴ สมบัติ คุณยศยิ่ง , *55 ปี สหประชาชาติ : จากสงครามเย็นสู่สหประชาชาติใหม่* , หน้า 24.

เรื่องใดก็ตามที่เกี่ยวกับสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศที่คณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถดำเนินการบีบบังคับภายใต้หมวด 7 ของกฎบัตร ฯ สามารถโอนให้สมาชิกพิจารณาแทนได้ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเรื่องการเกิดมติของสมัชชาที่ 377 (1950) ว่าด้วยการรวมกันเพื่อสันติภาพ (uniting for peace) เนื่องจากสมัชชามีอำนาจเพียงการให้คำแนะนำมิใช่อำนาจในการสั่งการจึงทำให้สมัชชาสามารถใช้อำนาจภายใต้หมวด 7 ซึ่งเป็นหน้าที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของคณะมนตรีความมั่นคงเท่านั้น การปฏิบัติการรักษาสันติภาพที่ใช้กำลังขนาดใหญ่มีต้นแบบมาจาก UN Emergency Force (UNEF) ที่เกิดขึ้นในช่วงวิกฤตการณ์คลองสุเอซในอียิปต์เมื่อปี ค.ศ. 1956 ซึ่ง UNEF นี้ได้รับการจัดตั้งโดยสมัชชาภายใต้อำนาจตามข้อมติแห่ง ‘ การรวมกันเพื่อสันติภาพ ‘ โดยได้รับโอนมาจากคณะมนตรีความมั่นคงเพราะคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถตกลงกันได้ โดยเรื่องคลองสุเอซนี้มีผลประโยชน์ของมหาอำนาจในคณะมนตรีความมั่นคงเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยคือฝรั่งเศสกับอังกฤษ ทำให้ทั้ง 2 ชาตินี้ใช้สิทธิยับยั้ง (veto) ต่อการตัดสินใจใด ๆ ต่อปัญหาดังกล่าว⁵

หลักการดั้งเดิมของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (rules of engagement) คือ ความเป็นกลาง ติดอาวุธเบา ไม่มีการใช้กำลังยกเว้นเพื่อการป้องกันตนเอง การปฏิบัติการจึงต้องได้รับความยินยอมจากประเทศเจ้าบ้านและไม่ควรมีกองกำลังของชาติสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง หรือชาติที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับประเทศเจ้าบ้านหรือปัญหาดังกล่าวเข้าร่วม⁶ และที่สำคัญคือ ก่อนการส่งกองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพเข้าไปจะต้องมีข้อตกลงหยุดยิงระหว่างคู่กรณีหรือฝ่ายต่าง ๆ ในความขัดแย้งนั้นเสียก่อน นอกจากนั้นสิทธิในการป้องกันตนเองของกองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพนี้ยังหมายถึงการต่อต้านความพยายามที่จะขัดขวางโดยใช้กำลังเพื่อมิให้กองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพสามารถปฏิบัติการกิจของตนตามที่ได้รับมอบหมาย⁷

ปฏิบัติการในช่วงสงครามเย็นส่วนใหญ่ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อคอยให้ความคุ้มครองกันระหว่างประเทศ มีส่วนน้อยที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นมาเพื่อเข้าไปจัดการกับปัญหาความขัดแย้งภายในรัฐเองหรือสงครามกลางเมือง⁸ โดยกองกำลังรักษาสันติภาพมีภารกิจหลัก คือ

- เป็นกองกำลังแยกปะทะระหว่างคู่กรณีทั้ง 2 ฝ่าย

⁵ John M. Halderman , The Political Role of the United Nations : Advancing the World Community (New York : Preager Publishers , 1981) , p.72.

⁶ Christine Gray , International Law and the Use of Force , p.165.

⁷ Ibid. , p.178.

⁸ Ibid. , p.151.

- เข้าควบคุมแนวเส้นสงบศึก เพื่อคอยเฝ้าระวังเกี่ยวกับข้อตกลงหยุดยิง
- คอยเฝ้าสังเกตการณ์ความเป็นไปของคู่อริทั้ง 2 ฝ่าย

และเนื่องจากการจัดตั้งการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงสงครามเย็นนี้ไม่ได้เป็นไปในลักษณะเชิงรุก จึงทำให้กองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพมีบทบาทที่จำกัดในการเข้าไปจัดการกับปัญหาความขัดแย้งอีกทั้งสหประชาชาติยังต้องคำนึงถึงหลักการอธิปไตยและการไม่แทรกแซงกิจการภายใน จึงทำให้ปัญหาบางอย่างสหประชาชาติก็ไม่สามารถเข้าไปจัดการได้

ต่อมาเมื่อสงครามเย็นได้ยุติลงพร้อม ๆ กับการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี ค.ศ. 1991 จากสภาวะดังกล่าวนี้ได้ส่งผลให้สังคมโลกต้องเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหาใหม่ ที่เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศ ซึ่งบางปัญหาก็สามารถส่งผลกระทบต่ออย่างลึกซึ้ง และกว้างขวางมากกว่าปัญหาในช่วงสงครามเย็นเสียอีก เช่น ปัญหาความรุนแรงทางเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ปัญหาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเสื่อมโทรม ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันด้านเศรษฐกิจ ปัญหาโรคระบาด ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ ปัญหายาเสพติด ฯลฯ ประกอบกับกระแสโลกาภิวัตน์ที่มีความรุนแรงได้ส่งผลให้เส้นเขตแดนและอธิปไตยของรัฐได้รับผลกระทบทำให้ดูเหมือนว่าทั้งเส้นเขตแดนและอธิปไตยของชาติเรือนกลางลง จากปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้สหประชาชาติจึงต้องเผชิญหน้ากับปัญหาความขัดแย้งที่มาในรูปแบบของการเรียกร้องสิทธิในการปกครองตนเองของชนกลุ่มน้อยจนนำไปสู่การแบ่งแยกดินแดน การต่อสู้เพื่อแย่งชิงทรัพยากรและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การเรียกร้องให้ประชาคมโลกช่วยกันฟื้นฟูสภาพแวดล้อม ฯลฯ สหประชาชาติยังพบว่าปัญหาส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นภายในประเทศต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสงครามกลางเมืองมากกว่าที่จะเป็นความขัดแย้งระหว่างรัฐ ทำให้กองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังที่ไม่มีรูปแบบ (irregular forces) มากกว่ากองทัพปกติ (regular armies) สงครามกลางเมืองได้ก่อให้เกิดผู้พลัดถิ่นและความฉุฉุนกันด้านมนุษยธรรมและการพังทลายของสถาบันรัฐและประชาชนกลายเป็นเหยื่อของความขัดแย้ง จากปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ได้แสดงให้เห็นว่าการแทรกแซงโดยนานาชาติต้องไปไกลกว่าการแทรกแซงทางทหารและการปฏิบัติการด้านมนุษยธรรม ซึ่งจะก่อให้เกิดความปรองดองขึ้นภายในชาติและการจัดตั้งรัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ การปฏิบัติการรักษาสันติภาพนี้จะมีความซับซ้อนมากขึ้น มีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น และการปฏิบัติการก็จะเป็นมากกว่าการตรวจสอบการหยุดยิงหรือการเข้าควบคุมเขตกันชน⁹ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการปฏิบัติการ

⁹ Ibid. , pp.158 - 159.

รักษาสันติภาพของสหประชาชาติในยุคหลังสงครามเย็นได้ขยายตัวออกไปครอบคลุมบทบาทใหม่ ๆ เช่น

- การเฝ้าตรวจกิจกรรมทางการทหาร เช่น การลดอาวุธ การทำลายอาวุธ หรือการตรวจสอบอาวุธ
- การจัดการและควบคุมการเลือกตั้ง
- การจัดส่งผู้อพยพ และผู้หนีสงครามกลับสู่ถิ่นฐานเดิม
- การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแจกจ่ายอาหาร และ ความช่วยเหลืออื่น ๆ
- การช่วยเหลือในการฟื้นฟูบูรณะประเทศ และการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน
- การกู้กับระเบิด
- การใช้กำลังทหารเข้าแทรกแซงตามมติของคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อยุติวิกฤตการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น¹⁰

ในยุคหลังสงครามเย็น การปฏิบัติการรักษาสันติภาพได้รับมอบหมายภารกิจที่ไปไกลเกินกว่าการปฏิบัติการรักษาสันติภาพแบบดั้งเดิม เช่น การอนุญาตให้ใช้กำลังเพื่อให้การคุ้มกันแก่การขนส่งความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม ซึ่งสิ่งนี้ทำให้ธรรมชาติของกองกำลังรักษาสันติภาพเปลี่ยนแปลงไปและทำให้เสี่ยงต่อการเข้าไปพัวพันกับความขัดแย้งดังกล่าว นอกจากนี้ในทั้งกรณีของอดีตประเทศยูโกสลาเวียและโซมาเลีย กองกำลังสหประชาชาติเข้าไปปฏิบัติการทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีข้อตกลงหยุดยิงระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ในความขัดแย้งและยังไม่ได้รับการยินยอมจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นเมื่อสหประชาชาติเข้าไปก็เหมือนเข้าไปเป็นอีกฝ่ายหนึ่งในสงคราม¹¹ อีกทั้งในกรณีทั้ง 2 สหประชาชาติยังได้มีการจัดตั้งทั้งกองกำลังรักษาสันติภาพและกองกำลังเพื่อบีบบังคับใช้กำลังเข้าไปปฏิบัติงานพร้อม ๆ กัน จึงส่งผลให้หน้าที่และความแตกต่างระหว่าง 2 กองกำลังขาดความชัดเจน โดยกองกำลังรักษาสันติภาพจะสวมหมวกสีฟ้า (Blue Helmet) ติดปลอกแขนสหประชาชาติ มีผ้าพันคอสีฟ้าและบัตรประจำตัวของสหประชาชาติ ยานพาหนะและที่ตั้งหน่วยก็มีการติดเครื่องหมายของสหประชาชาติอย่างชัดเจน¹²

¹⁰ สุรชาติ บำรุงสุข , กองทัพในยามสันติ : ปฏิบัติการนอกเหนือจากการสงครามและปฏิบัติการรักษาสันติภาพ (กรุงเทพฯ : บริษัทสแควร์ 93 จำกัด , 2543) , หน้า 38.

¹¹ Christine Gray , *International Law and the Use of Force* , pp.165-169.

¹² สมบัติ คุณยศยิ่ง , 55 ปี สหประชาชาติ : จากสงครามเย็นสู่สหประชาชาติใหม่ , หน้า 43.

ในขณะที่กองกำลังเพื่อการใช้กำลังบีบบังคับนั้นไม่ใช่กองกำลังหมวดสี่ฟ้า ประเทศที่ส่งกำลังเข้าร่วมจะต้องออกค่าใช้จ่ายเองหรือได้รับบริจาคจากประเทศอื่น ๆ ที่มีงบประมาณของสหประชาชาติ การแต่งกายของกองกำลังนานาชาติจะแต่งกายตามเครื่องแบบของชาติตน เพียงแต่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การควบคุมของสหประชาชาติ โดยกองกำลังลักษณะนี้ไม่จำเป็นต้องได้รับการยินยอมจากฝ่ายที่เกี่ยวข้องแต่ต้องได้รับการยินยอมจากสหประชาชาติ ดังนั้นการใช้กำลังบีบบังคับจึงเป็นการเสี่ยงอย่างยิ่งต่อการลุกลามของความขัดแย้ง โดยมีสหประชาชาติเข้าไปพัวพันด้วย อันจะส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของกองกำลังสหประชาชาติในที่สุด¹³

จากกรณีอดีตประเทศยูโกสลาเวียและโซมาเลียได้รับการพิสูจน์แล้วว่ากองกำลังทั้ง 2 อย่างนั้นไม่สามารถปฏิบัติภารกิจไปพร้อม ๆ กันได้ นอกจากนี้การปฏิบัติการรักษาสันติภาพยังต้องตกอยู่ในอันตรายอันเนื่องมาจากการแทรกแซงโดยการใช้กำลังอีกด้วย จนในท้ายที่สุดประเทศที่ได้รับอนุมัติจากสหประชาชาติให้ใช้กำลังก็ต้องยุติการปฏิบัติการและถอนกำลังออกไปจากพื้นที่ดังกล่าว เช่น ในกรณีของอดีตประเทศยูโกสลาเวียที่กองกำลังรักษาสันติภาพถูกจับเป็นตัวประกันและล้มเหลว ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาอีก เช่น ปัญหาในการส่งการและควบคุม คือ ใครจะเป็นผู้บังคับบัญชาการปฏิบัติการ ส่งผลให้เกิดการขาดการประสานงานกันระหว่าง 2 กองกำลัง¹⁴

นอกจากนี้การเพิ่มภารกิจด้านปฏิบัติการบีบบังคับให้กับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพยังส่งผลกระทบต่อความเป็นกลางของกองกำลังอีกด้วย และหากกองกำลังรักษาสันติภาพต้องดำเนินการเกี่ยวกับการใช้กำลังบีบบังคับตามหมวด 7 แล้ว กองกำลังรักษาสันติภาพจะต้องมีการจัดกำลังที่มากพอ มีอุปกรณ์ที่เพียงพอและมีการสนับสนุนด้านการขนส่งและการเคลื่อนกำลังพลและเงื่อนไขพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพก็คือ การมีภารกิจที่แน่ชัด มีกรอบเวลาที่แน่นอน มีโครงสร้างการสั่งการที่มีประสิทธิภาพและมีการเงินที่มั่นคง¹⁵

ต่อมาสหประชาชาติได้เรียกการใช้กำลังบีบบังคับเพื่อให้เกิดสันติภาพ (peace enforcement) นี้ว่า การแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรม (humanitarian intervention) เพื่อสร้างความรู้สึกรุนแรงโดยการอ้างความชอบธรรมตามหลักมนุษยธรรมขึ้นมาใช้ในการสนับสนุนการปฏิบัติการดังกล่าวแต่ก็ได้ก่อให้เกิดความเคลือบแคลงต่อเจตนารมณ์ของมหาอำนาจในการดำเนินการ

¹³ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

¹⁴ Christine Gray , *International Law and the Use of Force* , pp.173-174.

¹⁵ Ibid. , p.174.

ดังกล่าว เช่นในกรณีของโซมาเลียได้ชี้ให้เห็นว่าอะไรก็ตามที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านมนุษยธรรมอย่างรุนแรงมักจะถูกตีความว่าเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ซึ่งสมาชิกถาวร 5 ชาติของคณะมนตรีความมั่นคงได้มีความเห็นร่วมกันว่าความทุกข์ทรมานของมนุษยชาติจะก่อให้เกิดภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ซึ่งพฤติกรรมของมหาอำนาจนี้ได้ชี้ให้เห็นความพยายามที่จะเชื่อมโยงการแทรกแซงเพื่อมนุษยธรรมเข้ากับหมวด 7 แห่งกฎบัตรฯ¹⁶

จากการที่สหประชาชาติได้ขยายภารกิจของตนออกไปอย่างกว้างขวางนี้ส่งผลให้สหประชาชาติต้องเผชิญหน้ากับปัญหาข้อจำกัดด้านองค์กรของตนเองหลายประการ

1. ปัญหากำลังพล ภารกิจที่เพิ่มขึ้นนี้ต้องการบุคลากรที่เข้ามาเกี่ยวข้องเพิ่มขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น ปัญหาที่ตามมาคือเรื่องการฝึกอบรมให้บุคลากรเหล่านี้มีความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และบุคลากรเหล่านี้ต้องอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของสหประชาชาติมิใช่ประเทศที่ตนสังกัดอยู่ อีกปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกันก็คือปัญหาความพร้อมของอุปกรณ์ เมื่อคนเพิ่มอุปกรณ์ทุกอย่างก็ต้องเพิ่มด้วย แต่สหประชาชาติเป็นองค์การระหว่างประเทศที่อยู่ได้ด้วยเงินบริจาค ฉะนั้นการเพิ่มค่าใช้จ่ายในด้านใดด้านหนึ่งจึงไม่ใช่เรื่องง่าย

2. ปัญหาเรื่องงบประมาณ จากภารกิจที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมานี้ส่งผลให้ประเทศผู้บริจาคโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นผู้บริจากรายใหญ่ไม่พอใจ โดยสหรัฐอเมริกาต้องการให้สหประชาชาติลดจำนวนเจ้าหน้าที่ลงและเรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนาที่เริ่มมีฐานะทางเศรษฐกิจมาช่วยร่วมรับผิดชอบงบประมาณของสหประชาชาติให้เพิ่มมากขึ้น

3. ปัญหาเรื่องความเต็มใจของประเทศสมาชิกที่จะให้คนของตนไปเสี่ยงชีวิตกับสหประชาชาติ เนื่องจากภารกิจของกองกำลังรักษาสันติภาพที่เพิ่มขึ้นนี้ส่วนใหญ่จะเป็นไปในเชิงรุกคือ มีการใช้กำลังเพิ่มมากขึ้นและในหลาย ๆ กรณีก็มีการจับตัวเจ้าหน้าที่ของสหประชาชาติไปเป็นตัวประกันหรือเกิดการสังหารเจ้าหน้าที่ของสหประชาชาติให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง จึงทำให้เกิดความกังวลในหมู่ประเทศสมาชิกที่จะส่งกองกำลังเข้าร่วมกับสหประชาชาติถึงความปลอดภัยของคนของตน

¹⁶ Tony Brems Knudsen , ' Humanitarian Intervention Revisited : Post Cold War Response to Classical Problems ' , in The UN , Peace and Force , ed. Michael Pugh (Portland : Orlando , 1998) , p.155.

4. ปัญหาการควบคุมกำลังที่หลากหลาย ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือเรื่องของภาษา ประเทศที่จะส่งเจ้าหน้าที่ของตนเข้าร่วมกับสหประชาชาติควรมีการฝึกอบรมทางภาษาให้กับเจ้าหน้าที่ของตนเอง ซึ่งภาษาที่เป็นสากลคือภาษาอังกฤษ แต่ปัญหาก็คืออาจมีได้ เช่น ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งค่อนข้างมีความเป็นชาตินิยมสูง หรือประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ที่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ภาษาจึงเป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งต่อความสำเร็จและความราบรื่นของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ

นอกจากนี้ยังมีการเสนอให้มีการปรับปรุงคณะกรรมการความมั่นคงโดยสมาชิกกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (Non – Aligned Movement : NAM) และองค์กรเอกชน (NGOs) ได้เป็นพลังหลักในการผลักดันแนวคิดนี้¹⁷ เนื่องจากปัจจุบันจำนวนสมาชิกของสหประชาชาติได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมาก โดยปัจจุบันสหประชาชาติมีสมาชิกทั้งหมด (ปีค.ศ. 2000) 189 ประเทศ¹⁸ จากจำนวนสมาชิกสหประชาชาติที่เพิ่มขึ้นนี้ NAM เห็นว่าจำนวนสมาชิกของคณะกรรมการความมั่นคงก็ควรเพิ่มสัดส่วนขึ้นเพื่อจะได้เป็นการแสดงให้เห็นถึงภูมิรัฐศาสตร์ที่แท้จริง ของสหประชาชาติและของโลก ในส่วนของสมาชิกถาวรนั้นบางประเทศก็มีบทบาทและอิทธิพลที่ลดลง เช่นฝรั่งเศส อังกฤษ¹⁹ และรัสเซีย ในขณะที่บางประเทศสามารถพัฒนาตนเองให้ขึ้นมาทัดเทียมหรืออาจเหนือกว่าสมาชิกถาวร 5 ชาติของคณะกรรมการความมั่นคงทั้งด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยีและความมั่นคง ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่นและเยอรมัน ซึ่งได้เพิ่มบทบาทของตนในด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น ดังนั้นทั้งญี่ปุ่นและเยอรมันจึงควรได้เข้าเป็นสมาชิกถาวรของคณะกรรมการความมั่นคงด้วย

สมาชิกถาวร 5 ชาติของคณะกรรมการความมั่นคงจ่ายงบประมาณให้กับสหประชาชาติคิดเป็นอัตราส่วน 43% ของงบประมาณสหประชาชาติทั้งหมด โดยสหรัฐอเมริกาจ่าย 25 % ฝรั่งเศสจ่าย 6.32 % รัสเซียจ่าย 5.68 % อังกฤษจ่าย 5.27 % ในขณะที่จีนจ่ายเพียง 0.27 % นอกจากนี้สมาชิกถาวรทั้ง 5 ชาติยังต้องจ่ายงบประมาณในการรักษาสันติภาพเพิ่มอีก 53% ของงบประมาณทั้งหมดในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ²⁰ ในขณะที่ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่จ่ายเงินให้กับสหประชาชาติมากเป็นอันดับ 2 รองจากสหรัฐอเมริกา โดยคิดเป็น 14 % ของงบประมาณปกติของสหประชา

¹⁷ สมบัติ คุณยศยิ่ง , 55 ปี สหประชาชาติ : จากสงครามเย็นสู่สหประชาชาติใหม่ , หน้า 26.

¹⁸ เรื่องเดียวกัน , หน้าเดียวกัน.

¹⁹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 28.

²⁰ เรื่องเดียวกัน , หน้า 29.

ชาติ และเยอรมนีจ่ายให้กับสหประชาชาติ คิดเป็น 8.95 %²¹ ปัญหาที่สหประชาชาติกำลังเผชิญอยู่ คือปัญหาเงินค้ำชำระของสมาชิกที่เพิ่มสูงขึ้น โดยเมื่อวันที่ 31 มกราคม ค. ศ. 1994 เงินค้ำชำระของประเทศสมาชิกมียอดรวมทั้งสิ้นมากกว่า 2.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยคิดเป็นงบประมาณปกติจำนวน 1.3 พันล้านเหรียญสหรัฐและอีก 1.4 พันล้านเหรียญสหรัฐสำหรับ งบประมาณด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ รายชื่อของลูกหนี้รายใหญ่มียู่ 2 ประเทศซึ่งเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงและเป็นประเทศผู้บริจาคอันดับต้น ๆ นั่นคือสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นหนี้สหประชาชาติสำหรับงบประมาณปกติประมาณ 530 ล้านดอลลาร์สหรัฐและอีก 288 ล้านดอลลาร์สหรัฐสำหรับงบประมาณด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ อีกประเทศหนึ่งคือรัสเซีย ซึ่งเป็นหนี้สหประชาชาติอยู่ 68 ล้านดอลลาร์สหรัฐสำหรับงบประมาณปกติและอีก 507 ล้านดอลลาร์สหรัฐสำหรับงบประมาณในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ²²

เห็นได้ว่าทั้งญี่ปุ่นและเยอรมนีจ่ายเงินงบประมาณปกติให้กับสหประชาชาติในเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่าอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซียและจีน และยังมีศักยภาพที่จะมาช่วยแบ่งเบางบประมาณด้านการรักษาสันติภาพจากทั้ง 5 ชาติอีกด้วย

อีกประเด็นหนึ่งที่ยังไม่สามารถตกลงกันได้ คือความชัดเจนที่ว่าจะมีการขยายการใช้สิทธิยับยั้ง (veto) ไปสู่สมาชิกถาวรใหม่ด้วยหรือไม่ หรือการใช้สิทธิยับยั้งควรกระทำโดยสมาชิกถาวรมากกว่าหนึ่งชาติหรือไม่ หรือสมาชิกถาวรแต่ละชาติควรมีสิทธิใช้อำนาจยับยั้งนี้ได้ต่อไป หรือควรยกเลิกการใช้สิทธิยับยั้งนี้เสีย²³

อุปสรรคของการปรับปรุงคณะมนตรีความมั่นคงคือ ต้องมีการแก้กฎบัตร ฯ เสียก่อนซึ่งมาตรา 108 ได้ระบุไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงกฎบัตร ฯ ต้องได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมของสมาชิกสมัชชาด้วยคะแนนเสียง 2 ใน 3 ของสมาชิกทั้งหมด รวมทั้ง 5 เสียงของสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงด้วย²⁴ เห็นได้ว่าการปรับปรุงใด ๆ เกี่ยวกับคณะมนตรีความมั่นคง หากต้องการเสียงในการเปลี่ยนแปลงจำนวนมาก และหากแม้มีเสียงคัดค้านเพียงเสียงเดียวจาก

²¹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 30.

²² Georgios Kostakos, "UN Reform : The Post – Cold War World Organization ", in Dimitris Bourantonis and Jarrod Weiner, eds. *The United Nations in the New World Order : The World Organization at Fifty*(New York : St.Martin Press,Inc , 1995), p. 68.

²³ Ibid. , p.67.

²⁴ เรื่องเดียวกัน , หน้า 33.

สมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง การปรับปรุงดังกล่าวก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ และโอกาสที่จะปรับปรุงคณะมนตรีความมั่นคงก็เป็นไปได้ยาก เพราะมหาอำนาจจะต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาสถานภาพเดิม (status quo) ของตนไว้ เพราะนั่นหมายถึงศักดิ์ศรีและควมมีอิทธิพลของมหาอำนาจในเชิงจิตวิทยาแม้ในทางปฏิบัติแล้วมหาอำนาจบางประเทศก็ได้สูญเสียทั้ง 2 อย่างนี้ไปแล้วก็ตาม แต่หากมีการแก้ไขกฎบัตร ฯ เพื่อเพิ่มจำนวนสมาชิกของคณะมนตรีความมั่นคงจริง นอกจากเยอรมนีและญี่ปุ่นแล้วก็ยังมีผู้แข่งขันจากประเทศโลกที่ 3 ที่จะเข้ามาร่วมด้วย คือ อินเดีย ไนจีเรียและบราซิล²⁵

จากสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไป และพลังต่างๆที่ได้ประทุขึ้นมาในช่วงยุคหลังสงครามเย็นส่งผลให้สหประชาชาติ ซึ่งเป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีหน้าที่หลักในการดูแลและปกป้องสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศจำเป็นที่จะต้องปรับบทบาทของตนเอง เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสของการเปลี่ยนแปลงและกิจกรรมด้านการรักษาสันติภาพของตอนที่เพิ่มขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น การปรับบทบาทของสหประชาชาติในการรักษาสันติภาพนี้ก็เพื่อที่จะคงสถานะของตนในฐานะที่เป็นองค์การระหว่างประเทศที่รับผิดชอบในเรื่องสันติภาพของโลก เพราะหากสหประชาชาติไม่สามารถดำเนินบทบาทของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว สหประชาชาติคงไม่ต่างอะไรกับสันนิบาตชาติ ซึ่งในท้ายที่สุด สหประชาชาติก็จะต้องถูกทดแทนโดยองค์การระหว่างประเทศองค์การใหม่เช่นเดียวกัน

เมื่อภารกิจเปลี่ยนไป บทบาทก็ได้เปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ คือคณะมนตรีความมั่นคงก็น่าจะได้รับการปรับปรุงด้วยเช่นเดียวกัน เพื่อให้วิธีการและการปฏิบัติการต่างๆ ของคณะมนตรีความมั่นคงมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปนั่นเอง นอกจากนี้สหประชาชาติเองก็ควรหาทางขจัดปัญหาข้อจำกัดของตนในด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ อันจะนำมาซึ่งประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้นของสหประชาชาติในการจัดการกับปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศที่อาจส่งผลกระทบต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

²⁵Georgios Kostakos, " UN Reform : The Post – Cold War World Organization ", in Dimitris Bourantonis and Jarrod Weiner, eds. *The United Nations in the New World Order : The World Organization at Fifty*(New York : St.Martin Press,Inc , 1995), p. 68.

บทที่ 5

สรุปและวิเคราะห์

ดังที่ได้กล่าวมาในบทก่อนจะเห็นได้ชัดว่าบทบาทของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพได้ปรับเปลี่ยนไปในช่วงยุคหลังสงครามเย็น โดยสามารถดูได้จากบทบาทและภารกิจที่เพิ่มขึ้นซึ่งได้ขยายออกไปยังงานด้านพลเรือนมากขึ้น เช่น การเข้าไปช่วยจัดตั้งรัฐบาล จัดการเลือกตั้ง คຸ້ມกันการขนส่งความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรม การกักขังระเบิด ทั้งนี้เนื่องจากสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปจึงส่งผลให้ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นมีลักษณะที่แตกต่างไปจากเมื่อครั้งสงครามเย็น โดยปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงหลังนี้มักมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทั้งในด้านเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม ซึ่งรากเหง้าของปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นภายในประเทศมิใช่ความขัดแย้งที่มาจากภายนอก ปัญหาจึงมีความซับซ้อนและลึกซึ้งเป็นอย่างมากและไม่สามารถนำวิธีการแบบเดิม ๆ คือการนำเอากองกำลังรักษาสันติภาพเข้าไปเพื่อแยกคู่กรณีออกจากกัน หรือเข้าไปเพื่อสังเกตการณ์เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงหยุดยิงมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาและนำมาซึ่งสันติภาพได้ ดังนั้นเมื่อสถานการณ์ระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป สหประชาชาติจึงต้องปรับบทบาทของตนให้สอดคล้องกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้กับการทำงานของตน

จุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งในการก่อตั้งสหประชาชาติ คือต้องการที่จะให้สหประชาชาติเป็นหน่วยงานหลักเพื่อการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในยุคหลังสงคราม แต่ภายหลังการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ไม่นานโลกก็ต้องเผชิญกับภาวะสงครามเย็น (cold war) ที่ระบอบระหว่างประเทศถูกแบ่งแยกออกเป็น 2 ขั้วอำนาจที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้สหประชาชาติไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่หลักของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพจนกระทั่งปี ค.ศ. 1990 เมื่อสหภาพโซเวียตล่มสลายซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นสุดสงครามเย็น สหประชาชาติจึงสามารถกลับมาทำหน้าที่ของตนในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศได้อย่างเต็มที่อีกครั้ง แต่อุปสรรคครั้งใหม่ที่เกิดขึ้นคือลักษณะของปัญหาความขัดแย้งที่ได้เปลี่ยนแปลงทำให้สหประชาชาติไม่สามารถใช้แนวทางแบบเดิมในการแก้ไขปัญหาได้ สหประชาชาติจึงต้องหันมาปรับบทบาทของตนเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศยุคหลังสงครามเย็นเพื่อที่สหประชาชาติจะจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไปได้ ซึ่งการปรับบทบาทของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็นนี้ก็เป็นประเด็นที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

การศึกษาในเรื่องการปรับบทบาทของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพยุคหลังสงครามเย็นนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยดูจากการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงหลังสงครามเย็นซึ่งผู้วิจัยได้ยกมาเป็นตัวอย่างไว้ 3 กรณี คือ กรณีอิรัก กรณีโซมาเลียและกรณียูโกสลาเวีย โดยวิธีการศึกษานั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากการปฏิบัติการกิจ หน้าที่ของกองกำลังปฏิบัติการรักษาสันติภาพที่ได้มีการขยายภารกิจออกไปให้กว้างขวางมากขึ้นและวิเคราะห์ข้อเสนอที่ได้รับการเสนอต่อที่ประชุมต่าง ๆ ของสหประชาชาติเพื่อศึกษาว่า **เหตุใดบทบาทด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในยุคหลังสงครามเย็นจึงได้ปรับเปลี่ยนไป**

องค์กรหลักที่รับผิดชอบด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศตามกฎหมายบัตร ฯ ได้แก่คณะมนตรีความมั่นคง แต่เนื่องจากสถานการณ์ระหว่างประเทศในขณะนั้นตกอยู่ภายใต้ความขัดแย้งระหว่าง 2 ั้วอำนาจ ได้แก่สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตซึ่งมีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน หรือที่เรียกกันว่า ‘ สงครามเย็น ’ (cold war) ได้ส่งผลให้คณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างเต็มที่เนื่องจากทั้งสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตต่างเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง ดังนั้นต่างฝ่ายต่างคอยหาจังหวะใช้สิทธิยับยั้งในประเด็นใด ๆ ก็ตามที่ขัดขวางต่อผลประโยชน์ของฝ่ายตน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีการเรียกร้องให้โอนเรื่องการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่สมัชชา สมัชชาจึงได้มีข้อมติแห่งการรวมกันเพื่อสันติภาพ (‘Uniting for Peace ‘ Resolution) เพื่อให้อำนาจแก่สมัชชาสามารถพิจารณาปัญหาที่อาจส่งผลกระทบต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศหากคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้

แต่สมัชชาเองก็ประสบปัญหาในการเข้ามารับผิดชอบหน้าที่ในการรักษาสันติภาพแทนคณะมนตรีความมั่นคง เนื่องจากสมัชชาขาดบุคลากรและทรัพยากรเกี่ยวกับงานในด้านการรักษาสันติภาพ อีกทั้งการจัดกำลังของสมัชชาเป็นไปในลักษณะของการให้คำแนะนำ (reccommendations) ซึ่งไม่มีผลผูกพันให้สมาชิกต้องปฏิบัติตาม ดังนั้นการตัดสินใจของสมัชชาจึงขาดความเด็ดขาดส่งผลให้การปฏิบัติการที่เกิดขึ้นขาดความเข้มแข็ง

ส่วนบทบาทของเลขาธิการในด้านการรักษาสันติภาพนั้นแม้กฎบัตร ฯ จะเปิดช่องให้แต่ก็ไม่สามารถดำเนินบทบาทของตนได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากการดำเนินกิจกรรมด้านการรักษาสันติภาพของเลขาธิการต้องได้รับการสนับสนุนจากสมัชชาและคณะมนตรีความมั่นคง และหากเลขาธิการพยายามที่จะเล่นบทบาทในด้านการรักษาสันติภาพล้ำเส้นเกินไปก็อาจส่งผลให้ไม่ได้รับการ

สนับสนุนจากคณะมนตรีความมั่นคงอันจะส่งผลกับการดำรงตำแหน่งของตนในวาระต่อไปได้ ดังนั้นเลขาธิการจึงไม่สามารถดำเนินบทบาทของตนในด้านการรักษาสันติภาพได้อย่างเต็มที่

เมื่อภาวะสงครามเย็นได้สิ้นสุดลงประเด็นปัญหาที่ได้รับการบดบังจากความขัดแย้งเชิงอุดมการณ์ก็ได้รับการเปิดเผยออกมา เช่นปัญหาชนกลุ่มน้อย ปัญหาความรุนแรงอันมีที่มาจากความขัดแย้งทางเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม ฯลฯ อันเป็นปัญหาที่ฝังรากลึกมาอย่างยาวนานในชุมชนหรือสังคมภายในประเทศ ซึ่งปัญหาเหล่านี้สามารถส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศได้อย่างลึกซึ้งกว่าปัญหาความขัดแย้งเชิงอุดมการณ์ในช่วงยุคสงครามเย็น

ความกังวลของประชาชนเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเองและความกินดีอยู่ดีของพวกเขาเป็นภัยคุกคามแบบใหม่ที่รัฐต้องเผชิญ

เมื่อสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศและประเด็นปัญหาระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป สหประชาชาติจึงต้องปรับตัวตาม ดังนั้นจากสภาพปัญหาที่มีความรุนแรงและความลึกซึ้งที่เพิ่มขึ้น การปฏิบัติการรักษาสันติภาพจึงมีลักษณะเชิงรุกมากขึ้น คือเป็นการปฏิบัติการทางทหารขนาดใหญ่และมีการใช้ความรุนแรง โดยมีคณะมนตรีความมั่นคงที่สามารถกลับมาทำหน้าที่รับผิดชอบหลักของตนได้อีกครั้งเป็นผู้มีบทบาทนำในการจัดตั้งกองกำลังรักษาสันติภาพ ดังนั้นกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติหลังยุคสงครามเย็นจึงสามารถใช้กำลังได้ เพราะกฎบัตร ฯ ได้สงวนไว้สำหรับคณะมนตรีความมั่นคง

แต่ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ตามมาคือภายหลังจากการล่มสลายของอดีตประเทศสหภาพโซเวียตส่งผลให้สหรัฐอเมริกาเป็นมหาอำนาจเพียงชาติเดียวที่สามารถขึ้นนำคณะมนตรีความมั่นคงได้ สังคมนานาชาติจึงวิตกกังวลว่าจะเกิดการครอบงำคณะมนตรีความมั่นคงส่งผลให้สหประชาชาติขาดความเป็นกลาง และการปฏิบัติการรักษาสันติภาพจะกลายเป็นเพียงการใช้กำลังเข้าไปเพื่อรักษาผลประโยชน์ของมหาอำนาจเองหรือลงโทษผู้ที่ขัดขวาง

จากการแพร่กระจายของกระแสโลกาภิวัตน์อันเป็นผลมาจากกระบวนการพัฒนาทางเทคโนโลยีสื่อสารและโทรคมนาคม ซึ่งส่งผลให้โลกของเราแคบลงเพราะสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างทันทีทันใดไม่ว่าคุณจะอยู่ ณ ส่วนใดของโลกได้ส่งผลให้ลักษณะของปัญหาระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นมีความพิเศษและเฉพาะตัว คือเมื่อเกิดขึ้นแล้วประเทศไม่สามารถแก้ไขได้โดยลำพังและความขัดแย้งดังกล่าวอาจแพร่กระจายไปยังส่วนอื่น ๆ ของโลก เช่น กระแสชาตินิยม การ

เรียกร้องของชนกลุ่มน้อยหรือแม้แต่วิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวของสถานการณ์โลกยุคหลังสงครามเย็นจึงมีข้อเสนอเพื่อให้สหประชาชาติปรับปรุงบทบาทและหน้าที่ของตน เพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

ระเบียบวาระเพื่อสันติภาพ (An Agenda for Peace) เป็นข้อเสนอของอดีตนายกรัฐมนตรีสหประชาชาติ คือ นายบูโทรส บูโทรส-กาลีได้เสนอไว้ในปี ค.ศ.1992 ซึ่งตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศและธรรมชาติของปัญหาระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นจึงได้เสนอแนวทางเพื่อให้เสริมสร้างประสิทธิภาพให้แก่การจัดการกับปัญหาที่เกี่ยวกับสันติภาพที่มีความซับซ้อนและหลากหลายมากขึ้น โดยบูโทรส-กาลีได้เสนอแนวทางดังต่อไปนี้ คือ

1. การทูตเชิงป้องกัน (preventive diplomacy) หมายถึง ความพยายามหาทางยุติข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ก่อนที่ความขัดแย้งนั้นจะลุกลามกลายเป็นความขัดแย้งที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยมาตรการต่าง ๆ เช่น มาตรการสร้างความไว้วางใจระหว่างกัน การสืบหาข้อเท็จจริง ฯลฯ

2. การทำความตกลงสันติภาพ (peacemaking) หมายถึงการชักนำให้ฝ่ายที่เป็นคู่ตู่กันสามารถทำข้อตกลงกันได้ โดยอาศัยสันติวิธีตามที่ได้ระบุไว้ในหมวด 6 แห่งกฎบัตร ฯ

3. การรักษาสันติภาพ (peace – keeping) หมายถึงการส่งกำลังพลของสหประชาชาติเข้าไปในสถานการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยอาศัยความยินยอมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องโดยกองกำลังของสหประชาชาติจะประกอบด้วยทหาร พลเรือนและตำรวจ การรักษาสันติภาพเป็นเทคนิคในการขยายความเป็นไปได้ทั้งการป้องกันความขัดแย้งและการทำให้เกิดสันติภาพ

4. การสร้างสันติภาพที่ยั่งยืนถาวร (peace – building) หมายถึงการดำเนินการในการให้ความสนับสนุนและระบุดังกล่าวสิ่งใดที่จะทำให้สันติภาพมีความเข้มแข็งและเป็นปึกแผ่นเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นมาอีก

โดยกระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องดำเนินการพร้อม ๆ กันไปตามขั้นตอนเพื่อนำไปสู่สันติภาพที่ถาวรและมั่นคง

ต่อมาในที่ประชุมใหญ่สมัชชาสหประชาชาติเมื่อปี ค.ศ. 1998 นายโคฟี อันนันเลขาธิการสหประชาชาติคนปัจจุบันได้เสนอแนวคิดที่ตอกย้ำให้เห็นถึงพลังของกระแสโลกาภิวัตน์และความสำคัญของประเด็นปัญหาระหว่างประเทศรูปแบบใหม่ และอีก 2 ปีต่อมา อันนันได้เสนอ Millenium Report ต่อที่ประชุมใหญ่สมัชชา ซึ่งรายงานฉบับนี้ได้เสนอแนวทางที่สหประชาชาติควรดำเนินบทบาทในสหประชาชาติใหม่เพื่อที่จะได้ทำให้โลกาภิวัตน์เป็นประโยชน์กับทุก ๆ คน

กรณีสหประชาชาติกับปัญหาอิรัก (ค.ศ. 1991 – 1996) สหประชาชาติได้มอบหมายให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้มีบทบาทนำในการปฏิบัติการเพื่อขับไล่อิรักออกจากคูเวตและปกป้องชนกลุ่มน้อยชาว Kurds และมุสลิมนิกายชีอะห์ การปฏิบัติการครั้งนี้ นับเป็นการปฏิบัติการบีบบังคับ (enforcement action) ครั้งที่ 2 ในประวัติศาสตร์สหประชาชาติหลังจากกรณีสงครามเกาหลี การปฏิบัติการในอิรักครั้งนี้ นับเป็นครั้งแรกหลังสงครามเย็นที่มีการใช้กำลังและความรุนแรงอย่างมากในการเข้าปราบปรามผู้ทำลายสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ จากความสำเร็จของการปฏิบัติการครั้งนี้ส่งผลให้ในกรณีโซมาเลีย (ค.ศ. 1992 – 1995) นั้นสหประชาชาติจึงใช้วิธีการแบบเดียวกัน คือมอบหมายให้ชาติใดชาติหนึ่งเป็นผู้มีบทบาทนำในการปฏิบัติการก่อนที่สหประชาชาติจะสามารถจัดตั้งกองกำลังผสมนานาชาติสำหรับการปฏิบัติการรักษาสันติภาพได้ แต่ปัญหาในครั้งนี้มีที่มาและสภาพปัญหาความขัดแย้งที่แตกต่างจากกรณีอิรัก สหประชาชาติจึงต้องพบกับความสูญเสียและไม่ประสบความสำเร็จในกรณีโซมาเลีย กรณีสุดท้ายที่ยกมาเป็นกรณีศึกษาคือกรณียูโกสลาเวีย (ค.ศ. 1992 – 1995) ในกรณีนี้สหประชาชาติก็ได้มอบหมายให้องค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organization : NATO) เข้ามาเป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติการเนื่องจากสหประชาชาติมีทรัพยากรและบุคลากรด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพที่ไม่เพียงพอ เนื่องจากวิกฤตการณ์ครั้งนี้ได้ขยายวงกว้างออกไป มีประชาชนได้รับความเดือดร้อนและล้มตายเป็นจำนวนมากรวมถึงเจ้าหน้าที่ของสหประชาชาติและกองกำลังนานาชาติด้วยเช่นกัน แม้สหประชาชาติจะประสบความสำเร็จในการจัดการกับปัญหาในอดีตประเทศยูโกสลาเวียได้ แต่ก็ต้องพบกับความสูญเสียอย่างมากเช่นเดียวกัน

จากประสบการณ์ช่วงหลังสงครามเย็นที่ผ่านมาทำให้สหประชาชาติได้ตระหนักถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ได้ขัดขวางการดำเนินงานของสหประชาชาติในด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ เช่น ปัญหาการใช้สิทธิยับยั้งของสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ปัญหาบุคลากร ปัญหางบประมาณ ปัญหาการเพิ่มจำนวนสมาชิกทั้งแบบถาวรและไม่ถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง

เห็นได้ว่าสหประชาชาติได้พยายามที่จะปรับปรุงการปฏิบัติการรักษาสันติภาพของตนเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ระหว่างประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไปเพื่อที่สหประชาชาติจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้สหประชาชาติจะไม่สามารถกำหนดวิธีการที่ชัดเจนในการปฏิบัติการรักษาสันติภาพในช่วงยุคหลังสงครามเย็น อันเนื่องมาจากธรรมชาติและจุดกำเนิดของปัญหาที่แตกต่างกันในแต่ละกรณีแล้วยังแตกต่างจากปัญหาในช่วงก่อนหน้านี้ด้วย ดังนั้นสหประชาชาติจึงไม่สามารถระบุได้ว่าจะใช้วิธีการแบบใดเพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นเพื่อที่จะสามารถนำสันติภาพกลับคืนมาได้ สิ่งที่สหประชาชาติทำคือการพยายามทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้เพื่อที่สหประชาชาติจะสามารถแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ไม่มีการใช้ความรุนแรงและไม่เกิดการสูญเสียพร้อม ๆ กันนั้นก็ยังมีผู้พยายามเสนอแนวทางต่าง ๆ ออกมาเพื่อที่สหประชาชาติจะสามารถคงสถานะของการเป็นองค์การระหว่างประเทศที่ดูแลด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศไว้ได้ต่อไป

จากการศึกษาการปรับบทบาทของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพยุคหลังสงครามเย็น ได้ชี้ให้เห็นตามสมมติฐานของผู้วิจัยที่ว่า “ระบบระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปได้ส่งผลทำให้สหประชาชาติต้องปรับบทบาทในด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพ ทั้งนี้ก็เพื่อให้จะให้ระบอบของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ” กล่าวคือ จากการที่ระบบระหว่างประเทศในยุคหลังสงครามเย็นได้เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้สถานการณ์และประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีลักษณะที่แตกต่างจากปัญหาในอดีตที่เน้นไปที่ปัญหาความมั่นคง และภัยคุกคามจากภายนอกประเทศแต่ปัญหาในยุคหลังสงครามเย็นส่วนใหญ่จะมีที่มาจากความขัดแย้งภายในประเทศ ซึ่งมีลักษณะของความขัดแย้งทางเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยซึ่งปัญหาเหล่านี้สามารถส่งผลกระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชนมากกว่าปัญหาในอดีต จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปสหประชาชาติจึงไม่สามารถใช้วิธีการเดิม ๆ ในการแก้ไขปัญหาได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นสหประชาชาติซึ่งเป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศจึงต้องปรับบทบาทของตัวเองให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไปเพื่อที่สหประชาชาติจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในกรณีการปรับบทบาทของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็น เมื่อนำแนวคิดของ Stephen D. Krasner เกี่ยวกับเรื่องการเปลี่ยนแปลงของ regime กับทฤษฎีของ Oran R. Young และ Arthur Stein เกี่ยวกับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงของ regime มาวิเคราะห์แล้วพบว่า การปรับ

บทบาทของสหประชาชาติด้านการปฏิบัติการรักษาสันติภาพหลังสงครามเย็นนี้ไม่ใช่การปรับโดยสิ้นเชิง เป็นการปรับแต่เพียงวิธีการปฏิบัติเท่านั้นแต่กฎเกณฑ์และหลักการพื้นฐานยังคงเหมือนเดิม หลักการพื้นฐานของการปฏิบัติการรักษาสันติภาพยังคงได้รับการยอมรับ เนื่องจากเป็นการป้องกันไม่ให้สหประชาชาติต้องเข้าไปพัวพันกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น แต่วิธีการดำเนินการหรือการปฏิบัติ นั้นเปลี่ยนไป กล่าวคือ การปฏิบัติการรักษาสันติภาพมีลักษณะของการใช้ความรุนแรงมากขึ้น มีการขยายภารกิจออกไป เช่น การให้ความคุ้มครองขบวนขนส่งความช่วยเหลือเพื่อมนุษยธรรม การให้ความคุ้มครองแก่ประชาชน การช่วยจัดตั้งรัฐบาล เป็นต้น เหล่านี้ก็เพื่อให้วิธีการปฏิบัติที่มีความสอดคล้องกับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่ได้เปลี่ยนแปลงไปเพื่อที่สหประชาชาติจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่การปฏิบัติการของตนได้ มิเช่นนั้นแล้วสหประชาชาติอาจมีชะตากรรมเช่นเดียวกับสันนิบาตชาติที่ไม่สามารถยุติปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นได้จนนำไปสู่การสิ้นสุดของสันนิบาตชาติในที่สุด

แม้ประเด็นปัญหาและสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศจะเปลี่ยนแปลงไปแต่หลักการในการที่จะดำรงไว้หรือนำกลับมาซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศอันเป็นผลประโยชน์ร่วมกันของสังคมนานาชาติยังคงได้รับการสืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง จากองค์กรหนึ่งไปสู่อีกองค์กรหนึ่ง อาจมีการปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินการและการปฏิบัติบ้างก็เพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่หน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องดังกล่าวนี้ นั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กิติมา อมรทัต. บอสเนีย – เฮอร์เซโกวีนาแดนมิคส์ัญญ์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อิสลามิคอะเคเดมี , 2537.

ธีระ นุชเปี่ยม. การเมืองโลกหลังสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร : บริษัทศิลป์สยามบรรจภัณฑ์และการพิมพ์จำกัด , 2541.

ณัฐนิภา นุราชพัฒน์. สหประชาชาติกับการฟื้นฟูสันติภาพและการจัดตั้งรัฐบาลในกัมพูชา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2537.

ไพฑูรย์ จรรจบโชค. กฎบัตรสหประชาชาติกับปัญหาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2538.

สมชาติ ธรรมศิริ. บทบาทของสหประชาชาติในการแก้ไขวิกฤตการณ์อิรัก – คูเวตตามกฎบัตรสหประชาชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2535.

สมบัติ คุณยศยิ่ง. 55 ปีสหประชาชาติ : จากสงครามเย็นสู่สหประชาชาติใหม่.

สมพงศ์ ชูมาก. องค์การระหว่างประเทศ : สันนิบาตชาติ สหประชาชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราสมาคมสตรีแห่งประเทศไทย , 2535.

สมพงศ์ ชูมาก. การปฏิบัติการรักษาสันติภาพของสหประชาชาติในอดีตและปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539.

ภาษาอังกฤษ

Annan , K. A. We the People ; the Role of the United Nations in the 21st Century. In United Nations Secretary – General Report , fifty – forth session , pp. 1 – 57. New York , United States of America , 27 March 2000.

Annan , K. A. The Partnership for Peace. In Annual Report on the Work of the Organization , pp. 1 – 85. New York , United States of America , 1998.

Barros , J. , ed. The United Nations , Past , Present , and Future. New York , The Free Press , 1972.

Bennett , A. L. International Organization : Principals and Issues. 5th ed. New Jersey : Prentice – Hall International, Inc., 1991.

Boutros – Ghali , B. An Agenda for Peace. In United Nations Secretary – General Report , pp. 1 – 48. New York , United States of America , 31 January 1992.

Diehl , F. P. International Peacekeeping. Baltimore : the Johns Hopkins University Press , 1994.

Kennedy , P. , and Bruce Russett. Reforming the UN. in Foreign Affairs 74 (September – October 1995) : 56 – 71.

Weiss , T. G. , David P. Forsythe and Roer A. Coate. The United Nations and Changing World Politics. 2nd ed. Colorado : Westview Press, 1997.

Weiss , T. G. Military – Civilian Interventions : Intervening in Humanitarian Crises. Maryland : Rowman & Littlefield Publishers , Inc , 1999.

White , N. D. Keeping the Peace. Manchester : Manchester University Press , 1993.

Woodhouse T. , and O. Rambotham , ed. Peacekeeping and Conflict Resolution.

Oregon : Frank Cass Publishers , 2000.

Redefining Security : The Human Dimention. Current History 94 (May 1995) : 229 – 236.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

United Nations Charter¹

PREAMBLE

WE THE PEOPLES OF THE UNITED NATIONS DETERMINED

to save succeeding generations from the scourge of war, which twice in our lifetime has brought untold sorrow to mankind, and

to reaffirm faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person, in the equal rights of men and women and of nations large and small, and

to establish conditions under which justice and respect for the obligations arising from treaties and other sources of international law can be maintained, and

to promote social progress and better standards of life in larger freedom,

AND FOR THESE ENDS

to practice tolerance and live together in peace with one another as good neighbours, and

to unite our strength to maintain international peace and security, and

to ensure, by the acceptance of principles and the institution of methods, that armed force shall not be used, save in the common interest, and

to employ international machinery for the promotion of the economic and social advancement of all peoples,

¹ <http://www.un.org/aboutun/charter/index.html>

HAVE RESOLVED TO COMBINE OUR EFFORTS TO ACCOMPLISH THESE AIMS

Accordingly, our respective Governments, through representatives assembled in the city of San Francisco, who have exhibited their full powers found to be in good and due form, have agreed to the present Charter of the United Nations and do hereby establish an international organization to be known as the United Nations.

CHAPTER I**PURPOSES AND PRINCIPLES****Article 1****The Purposes of the United Nations are:**

1. To maintain international peace and security, and to that end: to take effective collective measures for the prevention and removal of threats to the peace, and for the suppression of acts of aggression or other breaches of the peace, and to bring about by peaceful means, and in conformity with the principles of justice and international law, adjustment or settlement of international disputes or situations which might lead to a breach of the peace;
2. To develop friendly relations among nations based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples, and to take other appropriate measures to strengthen universal peace;
3. To achieve international co-operation in solving international problems of an economic, social, cultural, or humanitarian character, and in promoting and encouraging respect for human rights and for fundamental freedoms for all without distinction as to race, sex, language, or religion; and
4. To be a centre for harmonizing the actions of nations in the attainment of these common ends.

Article 2

The Organization and its Members, in pursuit of the Purposes stated in Article 1, shall act in accordance with the following Principles.

1. The Organization is based on the principle of the sovereign equality of all its Members.
2. All Members, in order to ensure to all of them the rights and benefits resulting from membership, shall fulfill in good faith the obligations assumed by them in accordance with the present Charter.
3. All Members shall settle their international disputes by peaceful means in such a manner that international peace and security, and justice, are not endangered.
4. All Members shall refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any state, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations.
5. All Members shall give the United Nations every assistance in any action it takes in accordance with the present Charter, and shall refrain from giving assistance to any state against which the United Nations is taking preventive or enforcement action.
6. The Organization shall ensure that states which are not Members of the United Nations act in accordance with these Principles so far as may be necessary for the maintenance of international peace and security.
7. Nothing contained in the present Charter shall authorize the United Nations to intervene in matters which are essentially within the domestic jurisdiction of any state or shall require the Members to submit such matters to settlement under the present Charter; but this principle shall not prejudice the application of enforcement measures under Chapter VII.

CHAPTER II

MEMBERSHIP

Article 3

The original Members of the United Nations shall be the states which, having participated in the United Nations Conference on International Organization at San Francisco, or having previously signed the Declaration by United Nations of 1 January 1942, sign the present Charter and ratify it in accordance with Article 110.

Article 4

1. Membership in the United Nations is open to all other peace-loving states which accept the obligations contained in the present Charter and, in the judgment of the Organization, are able and willing to carry out these obligations.
2. The admission of any such state to membership in the United Nations will be effected by a decision of the General Assembly upon the recommendation of the Security Council.

Article 5

A Member of the United Nations against which preventive or enforcement action has been taken by the Security Council may be suspended from the exercise of the rights and privileges of membership by the General Assembly upon the recommendation of the Security Council. The exercise of these rights and privileges may be restored by the Security Council.

Article 6

A Member of the United Nations which has persistently violated the Principles contained in the present Charter may be expelled from the Organization by the General Assembly upon the recommendation of the Security Council.

CHAPTER III

ORGANS

Article 7

1. There are established as the principal organs of the United Nations:
 - a General Assembly
 - a Security Council
 - an Economic and Social Council
 - a Trusteeship Council
 - an International Court of Justice

and a Secretariat.

2. Such subsidiary organs as may be found necessary may be established in accordance with the present Charter.

Article 8

The United Nations shall place no restrictions on the eligibility of men and women to participate in any capacity and under conditions of equality in its principal and subsidiary organs.

CHAPTER IV

THE GENERAL ASSEMBLY

COMPOSITION

Article 9

1. The General Assembly shall consist of all the Members of the United Nations.
2. Each Member shall have not more than five representatives in the General Assembly.

FUNCTIONS and POWERS

Article 10

The General Assembly may discuss any questions or any matters within the scope of the present Charter or relating to the powers and functions of any organs provided for in the present Charter, and, except as provided in Article 12, may make recommendations to the Members of the United Nations or to the Security Council or to both on any such questions or matters.

Article 11

1. The General Assembly may consider the general principles of co-operation in the maintenance of international peace and security, including the principles governing disarmament and the regulation of armaments, and may make recommendations with regard to such principles to the Members or to the Security Council or to both.
2. The General Assembly may discuss any questions relating to the maintenance of international peace and security brought before it by any Member of the United Nations, or by the Security Council, or by a state which is not a Member of the United Nations in accordance with Article 35, paragraph 2, and, except as provided in Article 12, may make recommendations with regard to any such questions to the state or states concerned or to the Security Council or to both. Any such question on which action is necessary shall be referred to the Security Council by the General Assembly either before or after discussion.
3. The General Assembly may call the attention of the Security Council to situations which are likely to endanger international peace and security.
4. The powers of the General Assembly set forth in this Article shall not limit the general scope of Article 10.

Article 12

1. While the Security Council is exercising in respect of any dispute or situation the functions assigned to it in the present Charter, the General Assembly shall not make any recommendation with regard to that dispute or situation unless the Security Council so requests.
2. The Secretary-General, with the consent of the Security Council, shall notify the General Assembly at each session of any matters relative to the maintenance of international peace and security which are being dealt with by the Security Council and shall similarly notify the General Assembly, or the Members of the United Nations if the General Assembly is not in session, immediately the Security Council ceases to deal with such matters.

Article 13

1. The General Assembly shall initiate studies and make recommendations for the purpose of:
 - a. promoting international co-operation in the political field and encouraging the progressive development of international law and its codification;
 - b. promoting international co-operation in the economic, social, cultural, educational, and health fields, and assisting in the realization of human rights and fundamental freedoms for all without distinction as to race, sex, language, or religion.
2. The further responsibilities, functions and powers of the General Assembly with respect to matters mentioned in paragraph 1 (b) above are set forth in Chapters IX and X.

Article 14

Subject to the provisions of Article 12, the General Assembly may recommend measures for the peaceful adjustment of any situation, regardless of origin, which it deems likely to impair the general welfare or friendly relations among nations, including situations resulting from a violation of the provisions of the present Charter setting forth the Purposes and Principles of the United Nations.

Article 15

1. The General Assembly shall receive and consider annual and special reports from the Security Council; these reports shall include an account of the measures that the Security Council has decided upon or taken to maintain international peace and security.
2. The General Assembly shall receive and consider reports from the other organs of the United Nations.

Article 16

The General Assembly shall perform such functions with respect to the international trusteeship system as are assigned to it under Chapters XII and XIII, including the approval of the trusteeship agreements for areas not designated as strategic.

Article 17

1. The General Assembly shall consider and approve the budget of the Organization.
2. The expenses of the Organization shall be borne by the Members as apportioned by the General Assembly.
3. The General Assembly shall consider and approve any financial and budgetary arrangements with specialized agencies referred to in Article 57 and shall examine the administrative budgets of such specialized agencies with a view to making recommendations to the agencies concerned.

VOTING

Article 18

1. Each member of the General Assembly shall have one vote.
2. Decisions of the General Assembly on important questions shall be made by a two-thirds majority of the members present and voting. These questions shall include: recommendations with respect to the maintenance of international peace and security, the election of the non-permanent members of the Security Council, the election of the members of the Economic and Social Council, the election of members of the Trusteeship Council in accordance with paragraph 1 (c) of Article 86, the admission of new Members to the United Nations, the suspension of the rights and privileges of membership, the expulsion of Members, questions relating to the operation of the trusteeship system, and budgetary questions.

3. Decisions on other questions, including the determination of additional categories of questions to be decided by a two-thirds majority, shall be made by a majority of the members present and voting.

Article 19

A Member of the United Nations which is in arrears in the payment of its financial contributions to the Organization shall have no vote in the General Assembly if the amount of its arrears equals or exceeds the amount of the contributions due from it for the preceding two full years. The General Assembly may, nevertheless, permit such a Member to vote if it is satisfied that the failure to pay is due to conditions beyond the control of the Member.

PROCEDURE

Article 20

The General Assembly shall meet in regular annual sessions and in such special sessions as occasion may require. Special sessions shall be convoked by the Secretary-General at the request of the Security Council or of a majority of the Members of the United Nations.

Article 21

The General Assembly shall adopt its own rules of procedure. It shall elect its President for each session.

Article 22

The General Assembly may establish such subsidiary organs as it deems necessary for the performance of its functions.

CHAPTER V
THE SECURITY COUNCIL
COMPOSITION

Article 23

1. The Security Council shall consist of fifteen Members of the United Nations. The Republic of China, France, the Union of Soviet Socialist Republics, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, and the United States of America shall be permanent members of the Security Council. The General Assembly shall elect ten other Members of the United Nations to be non-permanent members of the Security Council, due regard being specially paid, in the first instance to the contribution of Members of the United Nations to the maintenance of international peace and security and to the other purposes of the Organization, and also to equitable geographical distribution.
2. The non-permanent members of the Security Council shall be elected for a term of two years. In the first election of the non-permanent members after the increase of the membership of the Security Council from eleven to fifteen, two of the four additional members shall be chosen for a term of one year. A retiring member shall not be eligible for immediate re-election.
3. Each member of the Security Council shall have one representative.

FUNCTIONS and POWERS

Article 24

1. In order to ensure prompt and effective action by the United Nations, its Members confer on the Security Council primary responsibility for the maintenance of international peace and security, and agree that in carrying out its duties under this responsibility the Security Council acts on their behalf.
2. In discharging these duties the Security Council shall act in accordance with the Purposes and Principles of the United Nations. The specific powers granted to

the Security Council for the discharge of these duties are laid down in Chapters VI, VII, VIII, and XII.

3. The Security Council shall submit annual and, when necessary, special reports to the General Assembly for its consideration.

Article 25

The Members of the United Nations agree to accept and carry out the decisions of the Security Council in accordance with the present Charter.

Article 26

In order to promote the establishment and maintenance of international peace and security with the least diversion for armaments of the world's human and economic resources, the Security Council shall be responsible for formulating, with the assistance of the Military Staff Committee referred to in Article 47, plans to be submitted to the Members of the United Nations for the establishment of a system for the regulation of armaments.

VOTING

Article 27

1. Each member of the Security Council shall have one vote.
2. Decisions of the Security Council on procedural matters shall be made by an affirmative vote of nine members.
3. Decisions of the Security Council on all other matters shall be made by an affirmative vote of nine members including the concurring votes of the permanent members; provided that, in decisions under Chapter VI, and under paragraph 3 of Article 52, a party to a dispute shall abstain from voting.

PROCEDURE

Article 28

1. The Security Council shall be so organized as to be able to function continuously. Each member of the Security Council shall for this purpose be represented at all times at the seat of the Organization.
2. The Security Council shall hold periodic meetings at which each of its members may, if it so desires, be represented by a member of the government or by some other specially designated representative.
3. The Security Council may hold meetings at such places other than the seat of the Organization as in its judgment will best facilitate its work.

Article 29

The Security Council may establish such subsidiary organs as it deems necessary for the performance of its functions.

Article 30

The Security Council shall adopt its own rules of procedure, including the method of selecting its President.

Article 31

Any Member of the United Nations which is not a member of the Security Council may participate, without vote, in the discussion of any question brought before the Security Council whenever the latter considers that the interests of that Member are specially affected.

Article 32

Any Member of the United Nations which is not a member of the Security Council or any state which is not a Member of the United Nations, if it is a party to a dispute under consideration by the Security Council, shall be invited to participate, without vote, in the

discussion relating to the dispute. The Security Council shall lay down such conditions as it deems just for the participation of a state which is not a Member of the United Nations.

CHAPTER VI

PACIFIC SETTLEMENT OF DISPUTES

Article 33

1. The parties to any dispute, the continuance of which is likely to endanger the maintenance of international peace and security, shall, first of all, seek a solution by negotiation, enquiry, mediation, conciliation, arbitration, judicial settlement, resort to regional agencies or arrangements, or other peaceful means of their own choice.
2. The Security Council shall, when it deems necessary, call upon the parties to settle their dispute by such means.

Article 34

The Security Council may investigate any dispute, or any situation which might lead to international friction or give rise to a dispute, in order to determine whether the continuance of the dispute or situation is likely to endanger the maintenance of international peace and security.

Article 35

1. Any Member of the United Nations may bring any dispute, or any situation of the nature referred to in Article 34, to the attention of the Security Council or of the General Assembly.
2. A state which is not a Member of the United Nations may bring to the attention of the Security Council or of the General Assembly any dispute to which it is a party if it accepts in advance, for the purposes of the dispute, the obligations of pacific settlement provided in the present Charter.

3. The proceedings of the General Assembly in respect of matters brought to its attention under this Article will be subject to the provisions of Articles 11 and 12.

Article 36

1. The Security Council may, at any stage of a dispute of the nature referred to in Article 33 or of a situation of like nature, recommend appropriate procedures or methods of adjustment.
2. The Security Council should take into consideration any procedures for the settlement of the dispute which have already been adopted by the parties.
3. In making recommendations under this Article the Security Council should also take into consideration that legal disputes should as a general rule be referred by the parties to the International Court of Justice in accordance with the provisions of the Statute of the Court.

Article 37

1. Should the parties to a dispute of the nature referred to in Article 33 fail to settle it by the means indicated in that Article, they shall refer it to the Security Council.
2. If the Security Council deems that the continuance of the dispute is in fact likely to endanger the maintenance of international peace and security, it shall decide whether to take action under Article 36 or to recommend such terms of settlement as it may consider appropriate.

Article 38

Without prejudice to the provisions of Articles 33 to 37, the Security Council may, if all the parties to any dispute so request, make recommendations to the parties with a view to a pacific settlement of the dispute.

CHAPTER VII**ACTION WITH RESPECT TO THREATS TO THE PEACE, BREACHES OF THE PEACE, AND ACTS OF AGGRESSION****Article 39**

The Security Council shall determine the existence of any threat to the peace, breach of the peace, or act of aggression and shall make recommendations, or decide what measures shall be taken in accordance with Articles 41 and 42, to maintain or restore international peace and security.

Article 40

In order to prevent an aggravation of the situation, the Security Council may, before making the recommendations or deciding upon the measures provided for in Article 39, call upon the parties concerned to comply with such provisional measures as it deems necessary or desirable. Such provisional measures shall be without prejudice to the rights, claims, or position of the parties concerned. The Security Council shall duly take account of failure to comply with such provisional measures.

Article 41

The Security Council may decide what measures not involving the use of armed force are to be employed to give effect to its decisions, and it may call upon the Members of the United Nations to apply such measures. These may include complete or partial interruption of economic relations and of rail, sea, air, postal, telegraphic, radio, and other means of communication, and the severance of diplomatic relations.

Article 42

Should the Security Council consider that measures provided for in Article 41 would be inadequate or have proved to be inadequate, it may take such action by air, sea, or land forces as may be necessary to maintain or restore international peace and security.

Such action may include demonstrations, blockade, and other operations by air, sea, or land forces of Members of the United Nations.

Article 43

1. All Members of the United Nations, in order to contribute to the maintenance of international peace and security, undertake to make available to the Security Council, on its call and in accordance with a special agreement or agreements, armed forces, assistance, and facilities, including rights of passage, necessary for the purpose of maintaining international peace and security.
2. Such agreement or agreements shall govern the numbers and types of forces, their degree of readiness and general location, and the nature of the facilities and assistance to be provided.
3. The agreement or agreements shall be negotiated as soon as possible on the initiative of the Security Council. They shall be concluded between the Security Council and Members or between the Security Council and groups of Members and shall be subject to ratification by the signatory states in accordance with their respective constitutional processes.

Article 44

When the Security Council has decided to use force it shall, before calling upon a Member not represented on it to provide armed forces in fulfilment of the obligations assumed under Article 43, invite that Member, if the Member so desires, to participate in the decisions of the Security Council concerning the employment of contingents of that Member's armed forces.

Article 45

In order to enable the United Nations to take urgent military measures, Members shall hold immediately available national air-force contingents for combined international enforcement action. The strength and degree of readiness of these contingents and plans for their combined action shall be determined within the limits laid down in the

special agreement or agreements referred to in Article 43, by the Security Council with the assistance of the Military Staff Committee.

Article 46

Plans for the application of armed force shall be made by the Security Council with the assistance of the Military Staff Committee.

Article 47

1. There shall be established a Military Staff Committee to advise and assist the Security Council on all questions relating to the Security Council's military requirements for the maintenance of international peace and security, the employment and command of forces placed at its disposal, the regulation of armaments, and possible disarmament.
2. The Military Staff Committee shall consist of the Chiefs of Staff of the permanent members of the Security Council or their representatives. Any Member of the United Nations not permanently represented on the Committee shall be invited by the Committee to be associated with it when the efficient discharge of the Committee's responsibilities requires the participation of that Member in its work.
3. The Military Staff Committee shall be responsible under the Security Council for the strategic direction of any armed forces placed at the disposal of the Security Council. Questions relating to the command of such forces shall be worked out subsequently.
4. The Military Staff Committee, with the authorization of the Security Council and after consultation with appropriate regional agencies, may establish regional sub-committees.

Article 48

1. The action required to carry out the decisions of the Security Council for the maintenance of international peace and security shall be taken by all the

Members of the United Nations or by some of them, as the Security Council may determine.

2. Such decisions shall be carried out by the Members of the United Nations directly and through their action in the appropriate international agencies of which they remembers.

Article 49

The Members of the United Nations shall join in affording mutual assistance in carrying out the measures decided upon by the Security Council.

Article 50

If preventive or enforcement measures against any state are taken by the Security Council, any other state, whether a Member of the United Nations or not, which finds itself confronted with special economic problems arising from the carrying out of those measures shall have the right to consult the Security Council with regard to a solution of those problems.

Article 51

Nothing in the present Charter shall impair the inherent right of individual or collective self-defence if an armed attack occurs against a Member of the United Nations, until the Security Council has taken measures necessary to maintain international peace and security. Measures taken by Members in the exercise of this right of self-defence shall be immediately reported to the Security Council and shall not in any way affect the authority and responsibility of the Security Council under the present Charter to take at any time such action as it deems necessary in order to maintain or restore international peace and security.

CHAPTER VIII

REGIONAL ARRANGEMENTS

Article 52

1. Nothing in the present Charter precludes the existence of regional arrangements or agencies for dealing with such matters relating to the maintenance of international peace and security as are appropriate for regional action provided that such arrangements or agencies and their activities are consistent with the Purposes and Principles of the United Nations.
2. The Members of the United Nations entering into such arrangements or constituting such agencies shall make every effort to achieve pacific settlement of local disputes through such regional arrangements or by such regional agencies before referring them to the Security Council.
3. The Security Council shall encourage the development of pacific settlement of local disputes through such regional arrangements or by such regional agencies either on the initiative of the states concerned or by reference from the Security Council.
4. This Article in no way impairs the application of Articles 34 and 35.

Article 53

1. The Security Council shall, where appropriate, utilize such regional arrangements or agencies for enforcement action under its authority. But no enforcement action shall be taken under regional arrangements or by regional agencies without the authorization of the Security Council, with the exception of measures against any enemy state, as defined in paragraph 2 of this Article, provided for pursuant to Article 107 or in regional arrangements directed against renewal of aggressive policy on the part of any such state, until such time as the Organization may, on request of the Governments concerned, be charged with the responsibility for preventing further aggression by such a state.

2. The term enemy state as used in paragraph 1 of this Article applies to any state which during the Second World War has been an enemy of any signatory of the present Charter.

Article 54

The Security Council shall at all times be kept fully informed of activities undertaken or in contemplation under regional arrangements or by regional agencies for the maintenance of international peace and security.

CHAPTER IX

INTERNATIONAL ECONOMIC AND SOCIAL CO-OPERATION

Article 55

With a view to the creation of conditions of stability and well-being which are necessary for peaceful and friendly relations among nations based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples, the United Nations shall promote:

- a. higher standards of living, full employment, and conditions of economic and social progress and development;
- b. solutions of international economic, social, health, and related problems; and international cultural and educational cooperation; and
- c. universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms for all without distinction as to race, sex, language, or religion.

Article 56

All Members pledge themselves to take joint and separate action in co-operation with the Organization for the achievement of the purposes set forth in Article 55.

Article 57

1. The various specialized agencies, established by intergovernmental agreement and having wide international responsibilities, as defined in their basic

instruments, in economic, social, cultural, educational, health, and related fields, shall be brought into relationship with the United Nations in accordance with the provisions of Article 63.

2. Such agencies thus brought into relationship with the United Nations are hereinafter referred to as specialized agencies.

Article 58

The Organization shall make recommendations for the co-ordination of the policies and activities of the specialized agencies.

Article 59

The Organization shall, where appropriate, initiate negotiations among the states concerned for the creation of any new specialized agencies required for the accomplishment of the purposes set forth in Article 55.

Article 60

Responsibility for the discharge of the functions of the Organization set forth in this Chapter shall be vested in the General Assembly and, under the authority of the General Assembly, in the Economic and Social Council, which shall have for this purpose the powers set forth in Chapter X.

CHAPTER X

THE ECONOMIC AND SOCIAL COUNCIL

COMPOSITION

Article 61

1. The Economic and Social Council shall consist of fifty-four Members of the United Nations elected by the General Assembly.

2. Subject to the provisions of paragraph 3, eighteen members of the Economic and Social Council shall be elected each year for a term of three years. A retiring member shall be eligible for immediate re-election.
3. At the first election after the increase in the membership of the Economic and Social Council from twenty-seven to fifty-four members, in addition to the members elected in place of the nine members whose term of office expires at the end of that year, twenty-seven additional members shall be elected. Of these twenty-seven additional members, the term of office of nine members so elected shall expire at the end of one year, and of nine other members at the end of two years, in accordance with arrangements made by the General Assembly.
4. Each member of the Economic and Social Council shall have one representative.

FUNCTIONS and POWERS

Article 62

1. The Economic and Social Council may make or initiate studies and reports with respect to international economic, social, cultural, educational, health, and related matters and may make recommendations with respect to any such matters to the General Assembly to the Members of the United Nations, and to the specialized agencies concerned.
2. It may make recommendations for the purpose of promoting respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms for all.
3. It may prepare draft conventions for submission to the General Assembly, with respect to matters falling within its competence.
4. It may call, in accordance with the rules prescribed by the United Nations, international conferences on matters falling within its competence.

Article 63

1. The Economic and Social Council may enter into agreements with any of the agencies referred to in Article 57, defining the terms on which the agency

concerned shall be brought into relationship with the United Nations. Such agreements shall be subject to approval by the General Assembly.

2. It may co-ordinate the activities of the specialized agencies through consultation with and recommendations to such agencies and through recommendations to the General Assembly and to the Members of the United Nations.

Article 64

1. The Economic and Social Council may take appropriate steps to obtain regular reports from the specialized agencies. It may make arrangements with the Members of the United Nations and with the specialized agencies to obtain reports on the steps taken to give effect to its own recommendations and to recommendations on matters falling within its competence made by the General Assembly.
2. It may communicate its observations on these reports to the General Assembly.

Article 65

The Economic and Social Council may furnish information to the Security Council and shall assist the Security Council upon its request.

Article 66

1. The Economic and Social Council shall perform such functions as fall within its competence in connexion with the carrying out of the recommendations of the General Assembly.
2. It may, with the approval of the General Assembly, perform services at the request of Members of the United Nations and at the request of specialized agencies.
3. It shall perform such other functions as are specified elsewhere in the present Charter or as may be assigned to it by the General Assembly.

VOTING

Article 67

1. Each member of the Economic and Social Council shall have one vote.
2. Decisions of the Economic and Social Council shall be made by a majority of the members present and voting.

PROCEDURE

Article 68

The Economic and Social Council shall set up commissions in economic and social fields and for the promotion of human rights, and such other commissions as may be required for the performance of its functions.

Article 69

The Economic and Social Council shall invite any Member of the United Nations to participate, without vote, in its deliberations on any matter of particular concern to that Member.

Article 70

The Economic and Social Council may make arrangements for representatives of the specialized agencies to participate, without vote, in its deliberations and in those of the commissions established by it, and for its representatives to participate in the deliberations of the specialized agencies.

Article 71

The Economic and Social Council may make suitable arrangements for consultation with non-governmental organizations which are concerned with matters within its competence. Such arrangements may be made with international organizations and, where appropriate, with national organizations after consultation with the Member of the United Nations concerned.

Article 72

1. The Economic and Social Council shall adopt its own rules of procedure, including the method of selecting its President.
2. The Economic and Social Council shall meet as required in accordance with its rules, which shall include provision for the convening of meetings on the request of a majority of its members.

CHAPTER XI**DECLARATION REGARDING NON-SELF-GOVERNING TERRITORIES****Article 73**

Members of the United Nations which have or assume responsibilities for the administration of territories whose peoples have not yet attained a full measure of self-government recognize the principle that the interests of the inhabitants of these territories are paramount, and accept as a sacred trust the obligation to promote to the utmost, within the system of international peace and security established by the present Charter, the well-being of the inhabitants of these territories, and, to this end:

- a. to ensure, with due respect for the culture of the peoples concerned, their political, economic, social, and educational advancement, their just treatment, and their protection against abuses;
- b. to develop self-government, to take due account of the political aspirations of the peoples, and to assist them in the progressive development of their free political institutions, according to the particular circumstances of each territory and its peoples and their varying stages of advancement;
- c. to further international peace and security;
- d. to promote constructive measures of development, to encourage research, and to cooperate with one another and, when and where appropriate, with specialized international bodies with a view to the practical achievement of the social, economic, and scientific purposes set forth in this Article; and
- e. to transmit regularly to the Secretary-General for information purposes, subject to such limitation as security and constitutional considerations may require, statistical

and other information of a technical nature relating to economic, social, and educational conditions in the territories for which they are respectively responsible other than those territories to which Chapters XII and XIII apply.

Article 74

Members of the United Nations also agree that their policy in respect of the territories to which this Chapter applies, no less than in respect of their metropolitan areas, must be based on the general principle of good-neighbourliness, due account being taken of the interests and well-being of the rest of the world, in social, economic, and commercial matters.

CHAPTER XII

INTERNATIONAL TRUSTEESHIP SYSTEM

Article 75

The United Nations shall establish under its authority an international trusteeship system for the administration and supervision of such territories as may be placed thereunder by subsequent individual agreements. These territories are hereinafter referred to as trust territories.

Article 76

The basic objectives of the trusteeship system, in accordance with the Purposes of the United Nations laid down in Article 1 of the present Charter, shall be:

- a. to further international peace and security;
- b. to promote the political, economic, social, and educational advancement of the inhabitants of the trust territories, and their progressive development towards self-government or independence as may be appropriate to the particular circumstances of each territory and its peoples and the freely expressed wishes of the peoples concerned, and as may be provided by the terms of each trusteeship agreement;

- c. to encourage respect for human rights and for fundamental freedoms for all without distinction as to race, sex, language, or religion, and to encourage recognition of the interdependence of the peoples of the world; and
- d. to ensure equal treatment in social, economic, and commercial matters for all Members of the United Nations and their nationals, and also equal treatment for the latter in the administration of justice, without prejudice to the attainment of the foregoing objectives and subject to the provisions of Article 80.

Article 77

1. The trusteeship system shall apply to such territories in the following categories as may be placed thereunder by means of trusteeship agreements:
 - a. territories now held under mandate;
 - b. territories which may be detached from enemy states as a result of the Second World War; and
 - c. territories voluntarily placed under the system by states responsible for their administration.
2. It will be a matter for subsequent agreement as to which territories in the foregoing categories will be brought under the trusteeship system and upon what terms.

Article 78

The trusteeship system shall not apply to territories which have become Members of the United Nations, relationship among which shall be based on respect for the principle of sovereign equality.

Article 79

The terms of trusteeship for each territory to be placed under the trusteeship system, including any alteration or amendment, shall be agreed upon by the states directly concerned, including the mandatory power in the case of territories held under mandate

by a Member of the United Nations, and shall be approved as provided for in Articles 83 and 85.

Article 80

1. Except as may be agreed upon in individual trusteeship agreements, made under Articles 77, 79, and 81, placing each territory under the trusteeship system, and until such agreements have been concluded, nothing in this Chapter shall be construed in or of itself to alter in any manner the rights whatsoever of any states or any peoples or the terms of existing international instruments to which Members of the United Nations may respectively be parties.
2. Paragraph 1 of this Article shall not be interpreted as giving grounds for delay or postponement of the negotiation and conclusion of agreements for placing mandated and other territories under the trusteeship system as provided for in Article 77.

Article 81

The trusteeship agreement shall in each case include the terms under which the trust territory will be administered and designate the authority which will exercise the administration of the trust territory. Such authority, hereinafter called the administering authority, may be one or more states or the Organization itself.

Article 82

There may be designated, in any trusteeship agreement, a strategic area or areas which may include part or all of the trust territory to which the agreement applies, without prejudice to any special agreement or agreements made under Article 43.

Article 83

1. All functions of the United Nations relating to strategic areas, including the approval of the terms of the trusteeship agreements and of their alteration or amendment shall be exercised by the Security Council.
2. The basic objectives set forth in Article 76 shall be applicable to the people of each strategic area.
3. The Security Council shall, subject to the provisions of the trusteeship agreements and without prejudice to security considerations, avail itself of the assistance of the Trusteeship Council to perform those functions of the United Nations under the trusteeship system relating to political, economic, social, and educational matters in the strategic areas.

Article 84

It shall be the duty of the administering authority to ensure that the trust territory shall play its part in the maintenance of international peace and security. To this end the administering authority may make use of volunteer forces, facilities, and assistance from the trust territory in carrying out the obligations towards the Security Council undertaken in this regard by the administering authority, as well as for local defence and the maintenance of law and order within the trust territory.

Article 85

4. The functions of the United Nations with regard to trusteeship agreements for all areas not designated as strategic, including the approval of the terms of the trusteeship agreements and of their alteration or amendment, shall be exercised by the General Assembly.
5. The Trusteeship Council, operating under the authority of the General Assembly shall assist the General Assembly in carrying out these functions.

CHAPTER XIII**THE TRUSTEESHIP COUNCIL****COMPOSITION****Article 86**

1. The Trusteeship Council shall consist of the following Members of the United Nations:
 - a. those Members administering trust territories;
 - b. such of those Members mentioned by name in Article 23 as are not administering trust territories; and
 - c. as many other Members elected for three-year terms by the General Assembly as may be necessary to ensure that the total number of members of the Trusteeship Council is equally divided between those Members of the United Nations which administer trust territories and those which do not.
2. Each member of the Trusteeship Council shall designate one specially qualified person to represent it therein.

FUNCTIONS and POWERS**Article 87**

The General Assembly and, under its authority, the Trusteeship Council, in carrying out their functions, may:

- a. consider reports submitted by the administering authority;
- b. accept petitions and examine them in consultation with the administering authority;
- c. provide for periodic visits to the respective trust territories at times agreed upon with the administering authority; and
- d. take these and other actions in conformity with the terms of the trusteeship agreements.

Article 88

The Trusteeship Council shall formulate a questionnaire on the political, economic, social, and educational advancement of the inhabitants of each trust territory, and the administering authority for each trust territory within the competence of the General Assembly shall make an annual report to the General Assembly upon the basis of such questionnaire.

VOTING**Article 89**

1. Each member of the Trusteeship Council shall have one vote.
2. Decisions of the Trusteeship Council shall be made by a majority of the members present and voting.

PROCEDURE**Article 90**

1. The Trusteeship Council shall adopt its own rules of procedure, including the method of selecting its President.
2. The Trusteeship Council shall meet as required in accordance with its rules, which shall include provision for the convening of meetings on the request of a majority of its members.

Article 91

The Trusteeship Council shall, when appropriate, avail itself of the assistance of the Economic and Social Council and of the specialized agencies in regard to matters with which they are respectively concerned.

CHAPTER XIV

THE INTERNATIONAL COURT OF JUSTICE

Article 92

The International Court of Justice shall be the principal judicial organ of the United Nations. It shall function in accordance with the annexed Statute, which is based upon the Statute of the Permanent Court of International Justice and forms an integral part of the present Charter.

Article 93

1. All Members of the United Nations are *ipso facto* parties to the Statute of the International Court of Justice.
2. A state which is not a Member of the United Nations may become a party to the Statute of the International Court of Justice on conditions to be determined in each case by the General Assembly upon the recommendation of the Security Council.

Article 94

1. Each Member of the United Nations undertakes to comply with the decision of the International Court of Justice in any case to which it is a party.
2. If any party to a case fails to perform the obligations incumbent upon it under a judgment rendered by the Court, the other party may have recourse to the Security Council, which may, if it deems necessary, make recommendations or decide upon measures to be taken to give effect to the judgment.

Article 95

Nothing in the present Charter shall prevent Members of the United Nations from entrusting the solution of their differences to other tribunals by virtue of agreements already in existence or which may be concluded in the future.

Article 96

1. The General Assembly or the Security Council may request the International Court of Justice to give an advisory opinion on any legal question.
2. Other organs of the United Nations and specialized agencies, which may at any time be so authorized by the General Assembly, may also request advisory opinions of the Court on legal questions arising within the scope of their activities.

CHAPTER XV**THE SECRETARIAT****Article 97**

The Secretariat shall comprise a Secretary-General and such staff as the Organization may require. The Secretary-General shall be appointed by the General Assembly upon the recommendation of the Security Council. He shall be the chief administrative officer of the Organization.

Article 98

The Secretary-General shall act in that capacity in all meetings of the General Assembly, of the Security Council, of the Economic and Social Council, and of the Trusteeship Council, and shall perform such other functions as are entrusted to him by these organs. The Secretary-General shall make an annual report to the General Assembly on the work of the Organization.

Article 99

The Secretary-General may bring to the attention of the Security Council any matter which in his opinion may threaten the maintenance of international peace and security.

Article 100

1. In the performance of their duties the Secretary-General and the staff shall not seek or receive instructions from any government or from any other authority

external to the Organization. They shall refrain from any action which might reflect on their position as international officials responsible only to the Organization.

2. Each Member of the United Nations undertakes to respect the exclusively international character of the responsibilities of the Secretary-General and the staff and not to seek to influence them in the discharge of their responsibilities.

Article 101

1. The staff shall be appointed by the Secretary-General under regulations established by the General Assembly.
2. Appropriate staffs shall be permanently assigned to the Economic and Social Council, the Trusteeship Council, and, as required, to other organs of the United Nations. These staffs shall form a part of the Secretariat.
3. The paramount consideration in the employment of the staff and in the determination of the conditions of service shall be the necessity of securing the highest standards of efficiency, competence, and integrity. Due regard shall be paid to the importance of recruiting the staff on as wide a geographical basis as possible.

CHAPTER XVI

MISCELLANEOUS PROVISIONS

Article 102

1. Every treaty and every international agreement entered into by any Member of the United Nations after the present Charter comes into force shall as soon as possible be registered with the Secretariat and published by it.
2. No party to any such treaty or international agreement which has not been registered in accordance with the provisions of paragraph 1 of this Article may invoke that treaty or agreement before any organ of the United Nations.

Article 103

In the event of a conflict between the obligations of the Members of the United Nations under the present Charter and their obligations under any other international agreement, their obligations under the present Charter shall prevail.

Article 104

The Organization shall enjoy in the territory of each of its Members such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions and the fulfilment of its purposes.

Article 105

1. The Organization shall enjoy in the territory of each of its Members such privileges and immunities as are necessary for the fulfilment of its purposes.
2. Representatives of the Members of the United Nations and officials of the Organization shall similarly enjoy such privileges and immunities as are necessary for the independent exercise of their functions in connexion with the Organization.
3. The General Assembly may make recommendations with a view to determining the details of the application of paragraphs 1 and 2 of this Article or may propose conventions to the Members of the United Nations for this purpose.

CHAPTER XVII

TRANSITIONAL SECURITY ARRANGEMENTS

Article 106

Pending the coming into force of such special agreements referred to in Article 43 as in the opinion of the Security Council enable it to begin the exercise of its responsibilities under Article 42, the parties to the Four-Nation Declaration, signed at Moscow, 30 October 1943, and France, shall, in accordance with the provisions of paragraph 5 of that Declaration, consult with one another and as occasion requires with other Members

of the United Nations with a view to such joint action on behalf of the Organization as may be necessary for the purpose of maintaining international peace and security.

Article 107

Nothing in the present Charter shall invalidate or preclude action, in relation to any state which during the Second World War has been an enemy of any signatory to the present Charter, taken or authorized as a result of that war by the Governments having responsibility for such action.

CHAPTER XVIII

AMENDMENTS

Article 108

Amendments to the present Charter shall come into force for all Members of the United Nations when they have been adopted by a vote of two thirds of the members of the General Assembly and ratified in accordance with their respective constitutional processes by two thirds of the Members of the United Nations, including all the permanent members of the Security Council.

Article 109

1. A General Conference of the Members of the United Nations for the purpose of reviewing the present Charter may be held at a date and place to be fixed by a two-thirds vote of the members of the General Assembly and by a vote of any nine members of the Security Council. Each Member of the United Nations shall have one vote in the conference.
2. Any alteration of the present Charter recommended by a two-thirds vote of the conference shall take effect when ratified in accordance with their respective constitutional processes by two thirds of the Members of the United Nations including all the permanent members of the Security Council.

3. If such a conference has not been held before the tenth annual session of the General Assembly following the coming into force of the present Charter, the proposal to call such a conference shall be placed on the agenda of that session of the General Assembly, and the conference shall be held if so decided by a majority vote of the members of the General Assembly and by a vote of any seven members of the Security Council.

CHAPTER XIX

RATIFICATION AND SIGNATURE

Article 110

1. The present Charter shall be ratified by the signatory states in accordance with their respective constitutional processes.
2. The ratifications shall be deposited with the Government of the United States of America, which shall notify all the signatory states of each deposit as well as the Secretary-General of the Organization when he has been appointed.
3. The present Charter shall come into force upon the deposit of ratifications by the Republic of China, France, the Union of Soviet Socialist Republics, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, and the United States of America, and by a majority of the other signatory states. A protocol of the ratifications deposited shall thereupon be drawn up by the Government of the United States of America which shall communicate copies thereof to all the signatory states.
4. The states signatory to the present Charter which ratify it after it has come into force will become original Members of the United Nations on the date of the deposit of their respective ratifications.

Article 111

The present Charter, of which the Chinese, French, Russian, English, and Spanish texts are equally authentic, shall remain deposited in the archives of the Government of the

United States of America. Duly certified copies thereof shall be transmitted by that Government to the Governments of the other signatory states.

IN FAITH WHEREOF the representatives of the Governments of the United Nations have signed the present Charter.

DONE at the city of San Francisco the twenty-sixth day of June, one thousand nine hundred and forty-five.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

United Nations Peacekeeping 1948 — 2001

UNTSO

June 1948 — Present

UN Truce Supervision Organization

Security Council calls for halt in Arab-Israeli war and establishes first UN peacekeeping operation. UNTSO military observers remain in region to monitor cease-fires, supervise armistice agreements, prevent isolated incidents from escalating and assist subsequent peacekeeping operations.

UNMOGIP

Jan 1949 — Present

UN Military Observer Group in India and Pakistan

Fighting between India and Pakistan over State of Jammu and Kashmir. Security Council sets up Commission and sends military observers to supervise agreed ceasefire line. Since renewed hostilities in 1971, UNMOGIP monitors ceasefire called for by Security Council.

UNEF I

Nov 1956 — June 1967

First UN Emergency Force

Egypt nationalizes Suez Canal. Israel, France and United Kingdom intervene, Vetoes by France and United Kingdom prevent Security Council action. Emergency General Assembly session establishes UNEF I, first armed UN peacekeeping force, to supervise withdrawal of invading forces and act as buffer between Egyptians and Israelis. In May 1967, Egypt compels UNEF I to withdraw.

UNOGIL

June 1958 — Dec 1958

UN Observation Group in Lebanon

Violent conflict in Lebanon over proposed constitutional changes. Syria accused of interfering. Security Council sets up UNOGIL to ensure that personnel, arms and materiel are not infiltrated across Lebanon borders. After conflict is settled, tensions ease and UNOGIL is withdrawn.

ONUC

July 1960 — June 1964

UN Operation in the Congo

Newly independent Congo faces mutiny by armed forces, Belgian military intervention and increasing disorder. Government requests UN military assistance. Security Council establishes ONUC. Province of Katanga secedes and ONUC faces task of maintaining the country's territorial integrity and political independence, preventing civil war and removal of foreign military element. At peak ONUC numbers over 19,000 troops.

UNSF

Oct 1962 — April 1963

UN Security Force in West New Guinea (west Irian)

Dispute between Indonesia and Netherlands over West Irian. Agreement on UN Temporary Executive Authority (UNTEA) to assume administrative responsibility for territory, pending transfer to Indonesia. UNTEA/UNSF established by General Assembly. UNTEA is assisted by UNSF, which monitors ceasefire and helps ensure law and order during transition.

UNYOM

July 1963 — Sept 1964

UN Yemen Observation Mission

Egypt and Saudi Arabia support opposing forces in Yemen's civil war, threatening wider conflict. Secretary-General's initiative leads to disengagement agreement. Security Council establishes UNYOM to observe agreement's implementations.

UNFICYP

March 1964 — Present

UN Peacekeeping Force in Cyprus

Security Council sets up UNFICYP in 1964 to prevent further fighting between Greek Cypriot and Turkish Cypriot communities and to contribute to maintenance of law and order and a return to normal conditions. Turkish military intervention on heels of 1974 coup by members of Greek Cypriot National Guard leaves island divided. UNFICYP remains to supervise ceasefire lines, maintain buffer zone and undertake humanitarian activities.

DOMREP

May 1965 — Oct 1966

Mission of the Representative of the 5-G in the Dominican Republic

Violence erupts as rival governments emerge in Dominican Republic. Organization of American States dispatches Inter American Peace Force (IAPF). At request of Security Council, Secretary-General sends Special Representative assisted by military observers to report on situation. Agreement is reached on new Government. IAPF is withdrawn, followed by DOMREP.

UNIPOM

Sept 1965 — March 1966

UN India-Pakistan Observation Mission

After fighting between India and Pakistan, Security Council establishes UNIPOM to consolidate ceasefire along international border and to supervise withdrawal of forces (UNMOGIP performs these functions along ceasefire line in Kashmir.)

UNEF II

Oct 1973 — July 1979

Second UN Emergency Force

Egyptian and Syrian forces attack Israeli Positions. As Fighting between Egypt and Israel reaches critical stage, Scurity Council demands ceasefire, sets up Second Emergency Force. UNEF II stabilizes situation in Canal sector and Sinai, supervise disengagement of forces and forms buffer between them.

UNDOF

June 1974 — Present

UN Disengagement Observer Force

Uneasy truce on the Golan Heights after 1973 war is replaced by agreed disengagement of Israeli and Syrian forces. Security Council establishes UNDOF to supervise implementation of agreement and maintain ceasefire.

UNIFIL

March 1978 — Present

UN Interim Force in Lebanon

Israel invades southern Lebanon in retaliation for Palestine Liberation Organization (PLO) raid launched from Lebanese territory. Security Council creates UNIFIL to confirm Israeli withdrawal from Lebanon, restore international peace and security and help lebanese Government restore its effective authority in area.

UNGOMAP

May 1988 — March 1990

UN Good offices Mission in afghanistan and Pakistan

Soviet military intervention in Afghanistan in 1979. After inconclusive Security Council debate, efforts by Secretary General and his Personal Representative result in 1988 Geneva Accords, committing Afghanistan and Pakistan to mutual non-interference and

voluntary return of refugees and calling for Soviet withdrawal. Security Council authorizes UNGOMAP to monitor agreement's implementation.

UNIIMOG

Aug 1988 — Feb 1991

UN Iran-Iraq Military Observer Group

After almost eight years of war and following diplomacy led by Secretary-General, Iran and Iraq agree to ceasefire and direct talks. UNIIMOG monitors implementation of ceasefire. UN observers conclude mission in 1991 after confirming withdrawal of both sides' forces to internationally recognized boundaries.

UNAVEM I

Jan 1989 — June 1991

UN Angola Verification Mission I

Negotiations lead to agreement on phased withdrawal of Cuban troops from Angola, verified by UN military observers, as step towards implementing UN plan for Namibia's independence. UN observers report withdrawal of last Cuban troops from Angola in May 1991.

UNTAG

April 1989 — March 1990

UN Transition Assistance Group

In 1978 Security Council adopts detailed plan for Namibia's transition to independence through free and fair elections under UN supervision. Further negotiations spanning almost ten years are needed to overcome resistance to plan. In 1989 UN fields UNTAG with 8,000 military and civilian personnel of 120 nationalities. UNTAG's mission accomplished, Namibia joins UN in April 1990.

ONUCA

Nov 1989 — Jan 1992

UN Observer Group in Central America

As part of Central American peace process, in 1989 Security Council establishes ONUCA to verify compliance by five Central American Governments with security commitments. Under Esquipas II Agreements, ONUCA later assists in monitoring ceasefire and separation of forces between opposing parties in Nicaragua and in demobilizing Nicaraguan resistance.

UNIKOM

April 1991 — Present

UN Iraq-Kuwait Observation Mission

After suspension of hostilities undertaken by coalition of UN Member States to reverse Iraq's invasion of Kuwait and restore peace and security in region, Security Council establishes UNIKOM in 1991 to monitor demilitarized zone along Iraq-Kuwait border, deter border violations and report on any hostile action.

UNAVEM II

June 1991 — Feb 1995

UN Angola Verification

UNAVEM II deploys military and civilian police personnel to help Angolan Government and Uniao Nacional para Independencia Total de Angola (UNITA) carry out peace agreements ending 16 years of civil war. UN also observes and verifies elections, but UNITA contests results. After renewed fighting, UNAVEM II help two sides bring about ceasefires and agreements on completing peace process. Government and UNITA subsequently sign Lusaka Protocol. UNAVEM II verifies initial stages of peace agreement.

ONUSAL

July 1991 — April 1995

UN Observer Mission in El Salvador

An integrated operation, ONUSAL verifies agreements between Government of El Salvador and Frente Farabundo Marti para la Liberacion. National to end decadelong civil war. Agreements cover ceasefire, reform and reduction of armed forces, creation of new police force, reform of judicial and electoral systems, human rights, land tenure, other economic and social issues. ONUSAL also verifies elections in March and April 1993.

MINURSO

April 1991 — Present

UN Mission for the Referendum in Western Sahara

In 1988, Morocco's Government and Frente Popular para la Liberacion de Saguia el — Hamra y de Rio de Ore (POLISARIO) agree on plan leading to referendum allowing people of Western Sahara to decide territory's political future. MINURSO deploys to implement ceasefire and organize and conduct referendum. Differences over key elements delay plan's full implementation; ceasefire remains in effect.

UNAMIC

Oct 1991 — March 1992

UN Advance Mission in Cambodia

An advance mission, UNAMIC paves way for UN Transitional Authority in Cambodia (UNTAC).

UNPROFOR

Feb 1992 — Dec 1995

UN Protection force

UNPROFOR is first set up in Croatia to ensure demilitarization of designated areas. Mandate is then extended to Bosnia and Herzegovina to support delivery of humanitarian relief, monitor “no fly” zone and “safe areas”. Later, UNPROFOR deploys to former Yugoslav Republic of Macedonia (FYROM) for preventive monitoring

in border areas. In March 1995, UNPROFOR is restructured as UNCRO (Croatia)
UNPROFOR (Bosnia and Herzegovina) and UNPREDEP (FYROM)

UNTAC

March 1992 — Sept 1993

UN Transitional Authority in Cambodia

Cambodia's four factions sign Paris Agreements in October 1991. UNTAC disarms and demobilizes armed forces, supervises police, controls administrative structures, promotes human rights, repatriates refugees, conducts elections, and begins country's rehabilitation. Party of Democratic Kampuchea does not participate in elections, but elections are successfully held in May 1993. UNTAC withdraws after promulgation of Constitution.

UNOSOM I

April 1992 — March 1993

UN Operation in Somalia I

In 1991, factional fighting leads to famine and collapse of government services. UNOSOM I monitors 1992 ceasefire, coordinates humanitarian assistance and ensures security of relief supplies. When situation deteriorates, Security Council authorizes Member States to form Unified Task Force (UNITAF) to ensure safe delivery of humanitarian assistance.

ONUMOZ

Dec 1992 — Dec 1994

UN Operation in Mozambique

Mozambique's Government and Resistencia Nacional Mocambicana agree in October 1992 to end 14 years of civil war. ONUMOZ monitors peace agreement, verifies ceasefire, demobilization of forces, police neutrality and elections, and provides humanitarian assistance, including mine clearance. New government is installed in December 1994.

UNOSOM II

March 1993 — March 1995

UN Operation in Somalia II

UNOSOM II takes over from UNITAF. Its mandate is to establish, including through enforcement measures, secure environment for humanitarian assistance by monitoring ceasefires, seizing unauthorized arms, maintaining security at ports, mine clearing, and assisting refugee repatriation. UNOSOM also works to reestablish police and political structures. In 1994, after Security Council excludes coercive methods from mandate, UNOSOM II promotes negotiations and supports humanitarian efforts.

UNOMUR

June 1993 — Sept 1994

UN Observer Mission Uganda-Rwanda

Despite series of ceasefires, fighting resumes in 1993 between Rwanda's Government and Rwandese Patriotic Front across border with Uganda. Following new ceasefires, Security Council deploys UNOMUR in Uganda to verify that no military assistance is provided across the border.

UNOMIG

Aug 1993 — Present

UN Observer Mission in Georgia

Abkhaz separatists attempt to secede from Georgia. Fighting erupts in 1992 as Government troops try to secure rail and communications links. UNOMIG is set up to verify 1993 ceasefire, but suspends deployment when ceasefire breaks down. In May 1994, Commonwealth of Independent States deploys peacekeeping force. Expanded operation of CIS force and implementation of ceasefire.

UNOMIL

Sept 1993 – Sept 1997

UN Observer Mission in Liberia

Civil war breaks out in 1990. Economic Community of West African States (ECOWAS) dispatches peacekeeping force (ECOMOG) and mediates series of agreements. UNOMIL works with ECOMOG, monitors compliance with ceasefire and arms embargo, and demobilization. UNOMIL also investigates human rights violations. Despite serious setbacks and fighting, parties agree to ECOWAS timetable in 1997. UNOMIL observes elections in consultation with ECOWAS and Organization of African Unity.

UNMIH

Sept 1993 – June 1996

UN Mission in Haiti*UNSMIH*

July 1996 – July 1997

UN Support Mission in Haiti*MIPONUH*

Dec 1997 – March 2000

UN Civilian Police Mission in Haiti

In September 1991, first democratically elected President is overthrown. Following agreement to restore constitutional Government, UNMIH created to help modernize army and set up new police. Coup leaders prevent UNMIH's deployment, and advance team withdraws. In 1994, multinational force restores legitimate Government. UNMIH takes over to sustain secure environment, help set up new police and create conditions for free and fair elections. Follow on operations continue to support the professionalization of the national police.

UNAMIR

Oct 1993 — Mar 1996

UN Assistance Mission for Rwanda

UNAMIR helps implement Government Rwandese Patriotic Front agreement by monitoring ceasefire and security in transition period. Anti Tutsi genocide breaks out in April 1994. Its mandate reduced, UNAMIR works to secure ceasefire. Situation deteriorates further, and Security Council enlarges UNAMIR to protect relief operations to degree possible, but buildup is slow. After RPF Government is installed, UNAMIR supports reconciliation efforts and humanitarian assistance and contributes to security of human rights and International Tribunal personnel. After December 1995, UNAMIR focuses on facilitating safe return of refugees.

UNASOG

May 1994 — June 1994

UN Aouzou Strip Observer Group

Chad and Libya refer territorial dispute to International Court of Justice in September 1990. In accordance withdraws from Aouzou Strip in April and May 1994. Security Council deploys UNASOG to monitor withdrawal. Mission concludes after both sides declare withdrawal complete.

UNMOT

Dec 1994 — May 2000

UN Mission of Observers in Tajikistan

Tajikistan is destabilized by civil war. From 1992, UN pursues good offices between Government and United Tajik Opposition. Commonwealth of Independent States deploys peacekeeping force. UNMOT monitors ceasefire and maintains liaison with CIS force. Parties sign general peace agreement in June 1997 and UNMOT is expanded to help monitor implementation.

UNAVEM III

Feb 1995 — June 1997

UN Angola Verification Mission III

MONUA

July 1997 — Feb 1999

UN Observer Mission in Angola

UNAVEM III helps Government and UNITA in restoring peace and achieving national reconciliation on basis of Peace Accords and Lusaka Protocol, including by monitoring ceasefire and disarmament and supporting humanitarian activities and mine clearance.

Despite comprehensive timetable, parties do not complete all tasks before mandate ends. Follow-on mission, MONUA, continues to assist parties in consolidating peace and national reconciliation.

UNCRO

Mar 1995 — Jan 1996

UN Confidence Restoration Operation in Croatia

UNCRO helps implement ceasefire agreement and, in Prevlaka peninsula, monitors demilitarization. Croatia reintegrates by force Western Slavonia and krajina in May/August 1995, and UN withdraws from those areas. After agreement between Government and Croatian Serb leaders providing for peaceful integration of Eastern Slavonia into Croatia, Security Council establishes new operations for region and mandate of UNCRO is terminated.

UNPREDEP

Mar 1995 — Feb 1999

UN Preventive Deployment Force

UNPREDEP replaces UNPROFOR in former Yugoslav Republic of Macedonia. Monitors developments in areas along borders with Federal Republic of Yugoslavia and Albania

which could undermine country's stability, and promotes inter-ethnic dialogue within country.

UNMIBH

Dec 1995 — Present

UN Mission in Bosnia and Herzegovina

IN December 1995, General Framework Agreement is signed, UNPROFOR withdraws and NATO-led force (IFOR) is deployed. UNMIBH helps Implement Agreement by coordinating UN activities related to humanitarian relief, demining, human rights, elections and rehabilitation of infrastructure. UNMIBH cooperates with IFOR and its successor SFOR. UNMIBH's Police Task Force monitors law enforcement.

UNTAES

Jan 1996 — Jan 1998

UN Transitional Administration for Eastern Slavonia, Baranja and Western Sirmium

Basic Agreement of November 1995 provides for peaceful integration of region into Croatia and requests UN to set up administration to govern region during transition and authorize international force to maintain law and order. UNTAES supervises demilitarization, monitors voluntary return of refugees, conducts and certifies April 1997 elections and undertakes other activities relevant to Basic Agreement.

UNMOP

Jan 1996 — Present

UN Mission of Observers in Prevlaka

UNMOP continues monitoring demilitarization of Prevlaka peninsula, a strategic area in southern Croatia bordering Federal Republic of Yugoslavia. This task was begun by UNPROFOR in October 1992 and carried on by UNCRO from 1995 to 1996.

MINUGUA

Jan 1997 — May 1997

UN Verification Mission in Guatemala

In December 1996, Government and Unidad Revolucionaria Nacional Guatemalteca (URNG) sign peace agreement ending 36 years of conflict. Security Council attaches military component to MINUGUA, established in 1994 by General Assembly to verify human rights agreement. Military component verifies ceasefire agreement, separation of forces, and demobilization of URNG combatants.

UN CIVILIAN POLICE SUPPORT GROUP

Jan 1998 — Oct 1998

After withdrawal of UNTAES, Security Council deploys Group to continue monitoring performance of Croatian police in Danube region, particularly with respect to return of displaced persons.

MINURCA

April 1998 — Feb 2000

UN Mission in the Central African Republic

In 1996, Central African Republic is shaken by mutinies in army. In January 1997, after four African Presidents mediate truce, parties sign Bangui Agreements, and inter-African force (MISAB) deploys to monitor implementation. MINURCA takes over from MISAB to assist in maintaining security and stability, monitor final disposition of weapons retrieved in disarmament exercise and provide advice on restructuring national police and on election plans.

UNOMSIL

July 1998 — Oct 1999

UN Observer Mission in Sierra Leone

Continuing unrest culminates in May 1997 Military coup overthrowing democratically elected government. Subsequent intervention by Economic Community of West African States and its peacekeeping force restores elected government in March 1998.

UNOMSIL is set up to monitor the country's military and security situation and disarmament and demobilization in secured areas.

UNMIK

June 1999 — Present

UN Interim Administration Mission in Kosovo

In June 1999, Security Council authorizes a NATO-led security presence (KFOR) to demilitarize Kosovo and maintain law and order, and UNMIK, a UN peacekeeping operation, to exercise administrative and executive authority, including administration of justice, rehabilitate the territory and prepare it for elections and eventual autonomy within Federal Republic of Yugoslavia.

UNAMSIL

Oct 1999 — Present

UN Mission in Sierra Leone

Security Council sets up UNAMSIL to help parties implement Peace Agreement. UNAMSIL also provides security at key locations and assists Government in carrying out disarmament and demobilization plan. Key objectives include assisting Government to extend authority, restore law and order and stabilize situation progressively throughout country; and providing support as requested for elections.

UNTAET

Oct 1999 — Present

UN Transitional Administration in East Timor

In August 1999, UN conducts poll in which East Timorese Choose to separate from Indonesia. Anti-independence forces unleash campaign of terror. Security Council authorizes international force (INTERFET) to restore order. In October, Council sets up UNTAET to help East Timorese make transition to independence, administer the

Territory, build capacity for self-government, organize elections and create structure for rule of law and human rights.

MONUC

Nov 1999 — Present

UN Organization Mission to Democratic Republic of the Congo

In mid-1999, six regional States and two congolese rebel movements sign Ceasefire Agreement for cessation of hostilities between belligerent forces in Democratic Republic of Congo. MONUC set up to maintain liaison with the parties. In February 2000, MONUC expands to monitor implementation of ceasefire, devise action plan for overall implementation of Agreement and verify disengagement and redeployment of parties forces.

UNMEE

July 2000 — Present

UN Mission in Ethiopia and Eritrea

In June 2000, after two years of fighting in border dispute, Ethiopia and Eritrea sign cessation of hostilities agreement following proximity talks led by Algeria and Organization of African Unity. In July, Security Council sets up UNMEE to Maintain liaison with parties and establish mechanism for verifying ceasefire. In September, Council authorizes deployment of military personnel to monitor cessation of hostilities, redeployment of troops and temporary security zone; and to assist in ensuring observance of security commitments by parties.

ภาคผนวก ค

Security Council as soon as possible a further detailed report on his implementation plan, containing, in particular, an estimate of the cost of the United Nations Mission for the referendum in Western Sahara, on the understanding that this further report should be the basis on

which the Council would authorize the establishment of the Mission.

Adopted unanimously at the 2929th meeting.

THE SITUATION BETWEEN IRAQ AND KUWAIT

Decision

At its 2932nd meeting, on 2 August 1990, the Council decided to invite the representatives of Iraq and Kuwait to participate, without vote, in the discussion of the item entitled:

"The situation between Iraq and Kuwait:

"Letter dated 2 August 1990 from the Permanent Representative of Kuwait to the United Nations addressed to the President of the Security Council (S/21423);¹⁰⁴

"Letter dated 2 August 1990 from the Permanent Representative of the United States of America to the United Nations addressed to the President of the Security Council (S/21424)".¹⁰⁴

Resolution 660 (1990)

of 2 August 1990

The Security Council,

Alarmed by the invasion of Kuwait on 2 August 1990 by the military forces of Iraq,

Determining that there exists a breach of international peace and security as regards the Iraqi invasion of Kuwait,

Acting under Articles 39 and 40 of the Charter of the United Nations,

1. *Condemns* the Iraqi invasion of Kuwait;
2. *Demands* that Iraq withdraw immediately and unconditionally all its forces to the positions in which they were located on 1 August 1990;
3. *Calls upon* Iraq and Kuwait to begin immediately intensive negotiations for the resolution of their differences and supports all efforts in this regard, and especially those of the League of Arab States;
4. *Decides* to meet again as necessary to consider further steps to ensure compliance with the present resolution.

Adopted at the 2932nd meeting by 14 votes to none. One member (Yemen) did not participate in the vote.

Decision

At its 2933rd meeting, on 6 August 1990, the Council proceeded with the discussion of the item.

¹⁰⁴ See *Official Records of the Security Council, Forty-fifth Year, Supplement for July, August and September 1990.*

Resolution 661 (1990)

of 6 August 1990

The Security Council,

Reaffirming its resolution 660 (1990) of 2 August 1990,

Deeply concerned that that resolution has not been implemented and that the invasion by Iraq of Kuwait continues, with further loss of human life and material destruction,

Determined to bring the invasion and occupation of Kuwait by Iraq to an end and to restore the sovereignty, independence and territorial integrity of Kuwait,

Noting that the legitimate Government of Kuwait has expressed its readiness to comply with resolution 660 (1990),

Mindful of its responsibilities under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Affirming the inherent right of individual or collective self-defence, in response to the armed attack by Iraq against Kuwait, in accordance with Article 51 of the Charter,

Acting under Chapter VII of the Charter,

1. *Determines* that Iraq so far has failed to comply with paragraph 2 of resolution 660 (1990) and has usurped the authority of the legitimate Government of Kuwait;

2. *Decides*, as a consequence, to take the following measures to secure compliance of Iraq with paragraph 2 of resolution 660 (1990) and to restore the authority of the legitimate Government of Kuwait;

3. *Decides* that all States shall prevent:

(a) The import into their territories of all commodities and products originating in Iraq or Kuwait exported therefrom after the date of the present resolution;

(b) Any activities by their nationals or in their territories which would promote or are calculated to promote the export or trans-shipment of any commodities or products from Iraq or Kuwait; and any dealings by their nationals or their flag vessels or in their territories in any commodities or products originating in Iraq or Kuwait and exported therefrom after the date of the present resolution, including in particular any transfer of funds to Iraq or Kuwait for the purposes of such activities or dealings;

(c) The sale or supply by their nationals or from their territories or using their flag vessels of any commodities or products, including weapons or any other military equipment, whether or not originating in their territories but not including supplies intended strictly for medical purposes, and, in humanitarian circumstances, foodstuffs, to any person or body in Iraq or Kuwait or to any person or body for the purposes of any business carried on in or operated from Iraq or Kuwait, and any activities by their

which the Council will need to take further measures under the Charter;

11. *Decides* to remain actively and permanently seized of the matter until Kuwait has regained its independence and peace has been restored in conformity with the relevant resolutions of the Security Council.

B

12. *Reposes its trust* in the Secretary-General to make available his good offices and, as he considers appropriate, to pursue them and to undertake diplomatic efforts in order to reach a peaceful solution to the crisis caused by the Iraqi invasion and occupation of Kuwait, on the basis of resolutions 660 (1990), 662 (1990) and 664 (1990), and *calls* upon all States, both those in the region and others, to pursue on this basis their efforts to this end, in conformity with the Charter, in order to improve the situation and restore peace, security and stability;

13. *Requests* the Secretary-General to report to the Security Council on the results of his good offices and diplomatic efforts.

Adopted at the 2951st meeting by 13 votes to none, with 2 abstentions (Cuba and Yemen).

Adopted unanimously at the 2962nd meeting.

Decisions

At its 2959th meeting, on 27 November 1990, the Council decided to invite the representatives of Bahrain, Egypt and Saudi Arabia to participate, without vote, in the discussion of the question.

At the same meeting, the Council also decided, at the request of the representative of Egypt,¹¹² to extend an invitation to Mr. Engin Ansary under rule 39 of its provisional rules of procedure.

At its 2960th meeting, on 27 November 1990, the Council decided to invite the representative of Qatar to participate, without vote, in the discussion of the question.

At its 2962nd meeting, on 28 November 1990, the Council decided to invite the representatives of Bangladesh, the Islamic Republic of Iran and the United Arab Emirates to participate, without vote, in the discussion of the question.

Resolution 677 (1990)

of 28 November 1990

The Security Council,

Recalling its resolutions 660 (1990) of 2 August 1990, 662 (1990) of 9 August 1990 and 674 (1990) of 29 October 1990,

Reiterating its concern for the suffering caused to indi-

viduals in Kuwait as a result of the invasion and occupation of Kuwait by Iraq,

Gravely concerned at the ongoing attempt by Iraq to alter the demographic composition of Kuwait and to destroy the civil records maintained by the legitimate Government of Kuwait,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. *Condemns* the attempts by Iraq to alter the demographic composition of Kuwait and to destroy the civil records maintained by the legitimate Government of Kuwait;

2. *Mandates* the Secretary-General to take custody of a copy of the population register of Kuwait, the authenticity of which has been certified by the legitimate Government of Kuwait and which covers the registration of the population up to 1 August 1990;

3. *Requests* the Secretary-General to establish, in cooperation with the legitimate Government of Kuwait, an order of rules and regulations governing access to and use of the said copy of the population register.

Decision

At its 2963rd meeting, on 29 November 1990, the Council proceeded with the discussion of the question.

Resolution 678 (1990)

of 29 November 1990

The Security Council,

Recalling and reaffirming its resolutions 660 (1990) of 2 August 1990, 661 (1990) of 6 August 1990, 662 (1990) of 9 August 1990, 664 (1990) of 18 August 1990, 665 (1990) of 25 August 1990, 666 (1990) of 13 September 1990, 667 (1990) of 16 September 1990, 669 (1990) of 24 September 1990, 670 (1990) of 25 September 1990, 674 (1990) of 29 October 1990 and 677 (1990) of 28 November 1990,

Noting that, despite all efforts by the United Nations, Iraq refuses to comply with its obligation to implement resolution 660 (1990) and the above-mentioned subsequent relevant resolutions, in flagrant contempt of the Security Council,

Mindful of its duties and responsibilities under the Charter of the United Nations for the maintenance and preservation of international peace and security,

Determined to secure full compliance with its decisions, *Acting* under Chapter VII of the Charter,

1. *Demands* that Iraq comply fully with resolution 660 (1990) and all subsequent relevant resolutions, and decides, while maintaining all its decisions, to allow Iraq one final opportunity, as a pause of goodwill, to do so;

2. *Authorizes* Member States co-operating with the Government of Kuwait, unless Iraq on or before 15 January 1991 fully implements, as set forth in paragraph 1 above, the above-mentioned resolutions, to use all necessary

¹¹² Document S/21968, incorporated in the record of the 2959th meeting.

means to uphold and implement resolution 660 (1990) and all subsequent relevant resolutions and to restore international peace and security in the area;

3. *Requests* all States to provide appropriate support for the actions undertaken in pursuance of paragraph 2 above;

4. *Requests* the States concerned to keep the Security Council regularly informed on the progress of actions undertaken pursuant to paragraphs 2 and 3 above;

5. *Decides* to remain seized of the matter.

Adopted at the 2963rd meeting by 12 votes to 2 (Cuba and Yemen), with 1 abstention (China).

Decision

In a letter dated 21 December 1990,¹¹³ the President of the Security Council informed the Secretary-General as follows:

"By resolution 669 (1990), adopted at its 2942nd

¹¹³ S/22033.

meeting, on 24 September 1990, the Council, recalling its resolution 661 (1990) of 6 August 1990, entrusted the Security Council Committee established by resolution 661 (1990) concerning the situation between Iraq and Kuwait with the task of examining requests for assistance under the provisions of Article 50 of the Charter of the United Nations, and making recommendations to the President of the Council for appropriate action.

"By letters dated 19 and 21 December 1990,¹¹⁴ the Chairman of the Committee transmitted the recommendations of the Committee with regard to the following 18 States: Bangladesh, Bulgaria, Czechoslovakia, India, Lebanon, Mauritania, Pakistan, Philippines, Poland, Romania, Seychelles, Sri Lanka, Sudan, Tunisia, Uruguay, Viet Nam, Yemen and Yugoslavia.

"At consultations of the whole of the Security Council held on 20 December 1990, it was decided to inform you of the above-mentioned recommendations of the Committee pursuant to resolution 669 (1990) in connection with requests for assistance under the provisions of Article 50 of the Charter and to request you to implement the actions contained in the recommendations."

¹¹⁴ S/22021 and Add.1.

THE SITUATION IN CAMBODIA

Decision

At its 2941st meeting, on 20 September 1990, the Council discussed the item entitled "The situation in Cambodia".

Resolution 668 (1990)

of 20 September 1990

The Security Council,

Convinced of the need to find an early, just and lasting peaceful solution of the Cambodia conflict,

Noting that the Paris Conference on Cambodia, which met from 30 July to 30 August 1989, made progress in elaborating a wide variety of elements necessary for reaching a comprehensive political settlement,

Taking note with appreciation of the continuing efforts of China, France, the Union of Soviet Socialist Republics, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the United States of America, which have resulted in the framework for a comprehensive political settlement of the Cambodia conflict,¹¹⁵

Also taking note with appreciation of the efforts of the countries of the Association of South-East Asian Nations and other countries involved in promoting the search for a comprehensive political settlement,

Further taking note with appreciation of the efforts of Indonesia and France as Co-Presidents of the Paris Con-

ference on Cambodia and of all participants in the Conference to facilitate the restoration of peace to Cambodia,

Noting that these efforts are aimed at enabling the Cambodian people to exercise their inalienable right to self-determination through free and fair elections organized and conducted by the United Nations in a neutral political environment with full respect for the national sovereignty of Cambodia,

1. *Endorses* the framework for a comprehensive political settlement of the Cambodia conflict¹¹⁵ and encourages the continuing efforts of China, France, the Union of Soviet Socialist Republics, the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the United States of America in this regard;

2. *Welcomes* the acceptance of this framework in its entirety by all the Cambodian parties, as the basis for settling the Cambodia conflict, at the informal meeting of the Cambodian parties at Jakarta on 10 September 1990 and their commitment to it;

3. *Also welcomes* the commitment of the Cambodian parties, in full co-operation with all other participants in the Paris Conference on Cambodia, to elaborating this framework into a comprehensive political settlement through the processes of the Conference;

4. *Welcomes*, in particular, the agreement reached by all Cambodian parties at Jakarta¹¹⁶ to form a Supreme National Council as the unique legitimate body and source of authority in which, throughout the transitional period, the independence, national sovereignty and unity of Cambodia is embodied;

5. *Urges* the members of the Supreme National Council

¹¹⁵ *Official Records of the Security Council, Forty-fifth Year, Supplement for July, August and September 1990, document S/21689, annex.*

¹¹⁶ *Ibid.*, document S/21732, annex.

5. Subject to prior notification to the Committee of the flight and its contents, the Committee hereby gives general approval under paragraph 4 (b) of resolution 670 (1990) of 25 September 1990 for all flights which carry only foodstuffs or supplies intended strictly for medical purposes. This procedure applies equally to the civilian and humanitarian imports referred to in paragraph 3, the supply of which is subject to the no-objection procedure laid down in paragraph 4.

6. It notes with satisfaction that the Government of Iraq has assured Mr. Ahtisaari's mission that it would accept a system of monitoring of imports and their utilization. The Secretary-General is requested, in consultation with the Government of Iraq and the International Committee of the Red Cross, to arrange for such a system of on-the-spot monitoring to proceed in conjunction with the despatch of United Nations personnel to Iraq to supervise the effective utilization, for the benefit of the civilian population in all areas, of all imports to be established under the responsibility of the United Nations."

"I have the honour to request that you bring the above-mentioned decision to the attention of all States."

In a letter dated 26 March 1991,³⁵ addressed to the President of the Security Council for the attention of members of the Council, the Secretary-General referred to the letter of 19 March 1991 from the President of the Security Council⁴⁷ and informed the President that he had, on 26 March 1991, designated Mr. Richard Foran, Assistant Secretary-General, Office of General Services, Department of Administration and Management, as the official responsible for coordinating the return of property from Iraq to Kuwait.

At its 2981st meeting, on 3 April 1991, the Council decided to invite the representatives of Iraq and Kuwait to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "The situation between Iraq and Kuwait".

Resolution 687 (1991)

of 3 April 1991

The Security Council,

Recalling its resolutions 660 (1990) of 2 August 1990, 661 (1990) of 6 August 1990, 662 (1990) of 9 August 1990, 664 (1990) of 18 August 1990, 665 (1990) of 25 August 1990, 666 (1990) of 13 September 1990, 667 (1990) of 16 September 1990, 669 (1990) of 24 September 1990, 670 (1990) of 25 September 1990, 674 (1990) of 29 October 1990, 677 (1990) of 28 November 1990, 678 (1990) of 29 November 1990 and 686 (1991) of 2 March 1991,

Welcoming the restoration to Kuwait of its sovereignty, independence and territorial integrity and the return of its legitimate Government.

Affirming the commitment of all Member States to the sovereignty, territorial integrity and political independence of Kuwait and Iraq, and noting the intention expressed by the Member States cooperating with Kuwait under paragraph 2 of resolution 678 (1990) to bring their military presence in Iraq to an end as soon as possible consistent with paragraph 8 of resolution 686 (1991),

Reaffirming the need to be assured of Iraq's peaceful intentions in the light of its unlawful invasion and occupation of Kuwait,

Taking note of the letter dated 27 February 1991 from the Deputy Prime Minister and Minister for Foreign Affairs of Iraq addressed to the President of the Security Council⁴¹ and of his letters of the same date addressed to the President of the Council and to the Secretary-General,⁴⁰ and those letters dated 3 March³⁶ and 5 March³⁷ he addressed to them, pursuant to resolution 686 (1991),

Noting that Iraq and Kuwait, as independent sovereign States, signed at Baghdad on 4 October 1963 "Agreed Minutes between the State of Kuwait and the Republic of Iraq regarding the restoration of friendly relations, recognition and related matters",³⁸ thereby formally recognizing the boundary between Iraq and Kuwait and the allocation of islands, which Agreed Minutes were registered with the United Nations in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations and in which Iraq recognized the independence and complete sovereignty of the State of Kuwait with its boundaries as specified in the letter of the Prime Minister of Iraq dated 21 July 1932 and as accepted by the ruler of Kuwait in his letter dated 10 August 1932,

Conscious of the need for demarcation of the said boundary,

Conscious also of the statements by Iraq threatening to use weapons in violation of its obligations under the Protocol for the Prohibition of the Use in War of Asphyxiating, Poisonous or Other Gases, and of Bacteriological Methods of Warfare, signed at Geneva on 17 June 1925,³⁹ and of its prior use of chemical weapons, and affirming that grave consequences would follow any further use by Iraq of such weapons,

Recalling that Iraq has subscribed to the Final Declaration adopted by all States participating in the Conference of States Parties to the 1925 Geneva Protocol and Other Interested States, held in Paris from 7 to 11 January 1989,⁴⁰ establishing the objective of universal elimination of chemical and biological weapons,

Recalling also that Iraq has signed the Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on Their Destruction, of 10 April 1972,⁶¹

Noting the importance of Iraq ratifying the Convention,

Noting also the importance of all States adhering to the Convention and encouraging its forthcoming review conference to reinforce the authority, efficiency and universal scope of the Convention,

Stressing the importance of an early conclusion by the Conference on Disarmament of its work on a convention on the universal prohibition of chemical weapons and of universal adherence thereto,

Aware of the use by Iraq of ballistic missiles in unprovoked attacks and therefore of the need to take specific measures in regard to such missiles located in Iraq,

Concerned by the reports in the hands of Member States that Iraq has attempted to acquire materials for a nuclear-weapons programme contrary to its obligations under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons of 1 July 1968,⁶²

Recalling the objective of the establishment of a nuclear-weapon-free zone in the region of the Middle East,

Conscious of the threat that all weapons of mass destruction pose to peace and security in the area and of the need to work towards the establishment in the Middle East of a zone free of such weapons,

Conscious also of the objective of achieving balanced and comprehensive control of armaments in the region,

Conscious further of the importance of achieving the objectives noted above using all available means, including a dialogue among the States of the region,

Noting that resolution 686 (1991) marked the lifting of the measures imposed by resolution 661 (1990) in so far as they applied to Kuwait,

Noting also that despite the progress being made in fulfilling the obligations of resolution 686 (1991), many Kuwaiti and third-State nationals are still not accounted for and property remains unreturned,

Recalling the International Convention against the Taking of Hostages,⁶³ opened for signature in New York on 18 December 1979, which categorizes all acts of taking hostages as manifestations of international terrorism,

Deploring threats made by Iraq during the recent conflict to make use of terrorism against targets outside Iraq and the taking of hostages by Iraq,

Taking note with grave concern of the reports transmitted by the Secretary-General on 20 March⁶⁴ and 28 March 1991,⁶⁴ and conscious of the necessity to meet urgently the humanitarian needs in Kuwait and Iraq,

Bearing in mind its objective of restoring international peace and security in the area as set out in its recent resolutions,

Conscious of the need to take the following measures acting under Chapter VII of the Charter,

1. *Affirms* all thirteen resolutions noted above, except as expressly changed below to achieve the goals of the present resolution, including a formal cease-fire;

A

2. *Demands* that Iraq and Kuwait respect the inviolability of the international boundary and the allocation of islands set out in the "Agreed Minutes between the State of Kuwait and the Republic of Iraq regarding the restoration of friendly relations, recognition and related matters",⁶⁵ signed by them in the exercise of their sovereignty at Baghdad on 4 October 1963 and registered with the United Nations;

3. *Calls upon* the Secretary-General to lend his assistance to make arrangements with Iraq and Kuwait to demarcate the boundary between Iraq and Kuwait, drawing on appropriate material including the maps transmitted with the letter dated 28 March 1991 addressed to him by the Permanent Representative of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland to the United Nations,⁶⁵ and to report back to the Council within one month;

4. *Decides* to guarantee the inviolability of the above-mentioned international boundary and to take, as appropriate, all necessary measures to that end in accordance with the Charter of the United Nations;

B

5. *Requests* the Secretary-General, after consulting with Iraq and Kuwait, to submit within three days to the Council for its approval a plan for the immediate deployment of a United Nations observer unit to monitor the Khawr 'Abd Allah and a demilitarized zone, which is hereby established, extending ten kilometres into Iraq and five kilometres into Kuwait from the boundary referred to in the "Agreed Minutes between the State of Kuwait and the Republic of Iraq regarding the restoration of friendly relations, recognition and related matters"; to deter violations of the boundary through its presence in and surveillance of the demilitarized zone and to observe any hostile or potentially hostile action mounted from the territory of one State against the other; and also requests the Secretary-General to report regularly to the Council on the operations of the unit and to do so immediately if there are serious violations of the zone or potential threats to peace;

6. *Notes* that as soon as the Secretary-General notifies the Council of the completion of the deployment of the United Nations observer unit, the conditions will be established for the Member States cooperating with Kuwait in accordance with resolution 678 (1990) to bring their military presence in Iraq to an end consistent with resolution 686 (1991);

C

7. *Invites* Iraq to reaffirm unconditionally its obligations under the Protocol for the Prohibition of the Use in War of Asphyxiating, Poisonous or Other Gases, and of Bacteriological Methods of Warfare, signed at Geneva on 17 June 1925,⁵⁹ and to ratify the Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on Their Destruction, of 10 April 1972;⁶¹

8. *Decides* that Iraq shall unconditionally accept the destruction, removal, or rendering harmless, under international supervision, of:

(a) All chemical and biological weapons and all stocks of agents and all related subsystems and components and all research, development, support and manufacturing facilities related thereto;

(b) All ballistic missiles with a range greater than one hundred and fifty kilometres, and related major parts and repair and production facilities;

9. *Decides also*, for the implementation of paragraph 8, the following:

(a) Iraq shall submit to the Secretary-General, within fifteen days of the adoption of the present resolution, a declaration on the locations, amounts and types of all items specified in paragraph 8 and agree to urgent, on-site inspection as specified below;

(b) The Secretary-General, in consultation with the appropriate Governments and, where appropriate, with the Director-General of the World Health Organization, within forty-five days of the adoption of the present resolution shall develop and submit to the Council for approval a plan calling for the completion of the following acts within forty-five days of such approval:

- (i) The forming of a special commission which shall carry out immediate on-site inspection of Iraq's biological, chemical and missile capabilities, based on Iraq's declarations and the designation of any additional locations by the special commission itself;
- (ii) The yielding by Iraq of possession to the Special Commission for destruction, removal or rendering harmless, taking into account the requirements of public safety, of all items specified under paragraph 8 (a), including items at the

additional locations designated by the Special Commission under paragraph (i) and the destruction by Iraq, under the supervision of the Special Commission, of all its missile capabilities, including launchers, as specified under paragraph 8 (b);

- (iii) The provision by the Special Commission to the Director General of the International Atomic Energy Agency of the assistance and cooperation required in paragraphs 12 and 13;

10. *Decides further* that Iraq shall unconditionally undertake not to use, develop, construct or acquire any of the items specified in paragraphs 8 and 9, and requests the Secretary-General, in consultation with the Special Commission, to develop a plan for the future ongoing monitoring and verification of Iraq's compliance with the present paragraph, to be submitted to the Council for approval within one hundred and twenty days of the passage of the present resolution;

11. *Invites* Iraq to reaffirm unconditionally its obligations under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, of 1 July 1968;⁶²

12. *Decides* that Iraq shall unconditionally agree not to acquire or develop nuclear weapons or nuclear-weapon-usable material or any subsystems or components or any research, development, support or manufacturing facilities related to the above; to submit to the Secretary-General and the Director General of the International Atomic Energy Agency within fifteen days of the adoption of the present resolution a declaration of the locations, amounts and types of all items specified above; to place all of its nuclear-weapon-usable materials under the exclusive control, for custody and removal, of the Agency, with the assistance and cooperation of the Special Commission as provided for in the plan of the Secretary-General discussed in paragraph 9 (b); to accept, in accordance with the arrangements provided for in paragraph 13, urgent on-site inspection and the destruction, removal or rendering harmless as appropriate of all items specified above; and to accept the plan discussed in paragraph 13 for the future ongoing monitoring and verification of its compliance with these undertakings;

13. *Requests* the Director General of the International Atomic Energy Agency, through the Secretary-General and with the assistance and cooperation of the Special Commission as provided for in the plan of the Secretary-General referred to in paragraph 9 (b), to carry out immediate on-site inspection of Iraq's nuclear capabilities based on Iraq's declarations and the designation of any additional locations by the Special Commission; to develop a plan for submission to the Council within forty-five days calling for the destruction, removal or rendering harmless as appropriate of all items listed in paragraph 12; to carry out the plan within forty-five days following approval by the Council and to develop a plan, taking into account the rights and obligations of Iraq under the Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, for the future ongoing monitoring and verification of Iraq's compliance with paragraph 12, including an inventory of all nuclear material in Iraq subject to the Agency's verification and inspections to confirm that

Agency safeguards cover all relevant nuclear activities in Iraq, to be submitted to the Council for approval within one hundred and twenty days of the adoption of the present resolution;

14. *Notes* that the actions to be taken by Iraq in paragraphs 8 to 13 represent steps towards the goal of establishing in the Middle East a zone free from weapons of mass destruction and all missiles for their delivery and the objective of a global ban on chemical weapons;

D

15. *Requests* the Secretary-General to report to the Council on the steps taken to facilitate the return of all Kuwaiti property seized by Iraq, including a list of any property that Kuwait claims has not been returned or which has not been returned intact;

E

16. *Reaffirms* that Iraq, without prejudice to its debts and obligations arising prior to 2 August 1990, which will be addressed through the normal mechanisms, is liable under international law for any direct loss, damage - including environmental damage and the depletion of natural resources - or injury to foreign Governments, nationals and corporations as a result of its unlawful invasion and occupation of Kuwait;

17. *Decides* that all Iraqi statements made since 2 August 1990 repudiating its foreign debt are null and void, and demands that Iraq adhere scrupulously to all of its obligations concerning servicing and repayment of its foreign debt;

18. *Decides also* to create a fund to pay compensation for claims that fall within paragraph 16 and to establish a commission that will administer the fund;

19. *Directs* the Secretary-General to develop and present to the Council for decision, no later than thirty days following the adoption of the present resolution, recommendations for the Fund to be established in accordance with paragraph 18 and for a programme to implement the decisions in paragraphs 16 to 18, including the following: administration of the Fund; mechanisms for determining the appropriate level of Iraq's contribution to the Fund, based on a percentage of the value of its exports of petroleum and petroleum products, not to exceed a figure to be suggested to the Council by the Secretary-General, taking into account the requirements of the people of Iraq, Iraq's payment capacity as assessed in conjunction with the international financial institutions taking into consideration external debt service, and the needs of the Iraqi economy; arrangements for ensuring that payments are made to the Fund; the process by which funds will be allocated and claims paid; appropriate procedures for evaluating losses, listing claims and verifying their validity, and resolving disputed claims in respect of Iraq's liability as specified in paragraph 16; and the composition of the Commission designated above;

F

20. *Decides*, effective immediately, that the prohibitions against the sale or supply to Iraq of commodities or products other than medicine and health supplies, and prohibitions against financial transactions related thereto contained in resolution 661 (1990), shall not apply to foodstuffs notified to the Security Council Committee established by resolution 661 (1990) concerning the situation between Iraq and Kuwait or, with the approval of that Committee, under the simplified and accelerated "no-objection" procedure, to materials and supplies for essential civilian needs as identified in the report to the Secretary-General dated 20 March 1991,³³ and in any further findings of humanitarian need by the Committee;

21. *Decides* to review the provisions of paragraph 20 every sixty days in the light of the policies and practices of the Government of Iraq, including the implementation of all relevant resolutions of the Council, for the purpose of determining whether to reduce or lift the prohibitions referred to therein;

22. *Decides also* that upon the approval by the Council of the programme called for in paragraph 19 and upon Council agreement that Iraq has completed all actions contemplated in paragraphs 8 to 13, the prohibitions against the import of commodities and products originating in Iraq and the prohibitions against financial transactions related thereto contained in resolution 661 (1990) shall have no further force or effect;

23. *Decides further* that, pending action by the Council under paragraph 22, the Security Council Committee established by resolution 661 (1990) concerning the situation between Iraq and Kuwait shall be empowered to approve, when required to assure adequate financial resources on the part of Iraq to carry out the activities under paragraph 20, exceptions to the prohibition against the import of commodities and products originating in Iraq;

24. *Decides that*, in accordance with resolution 661 (1990) and subsequent related resolutions and until it takes a further decision, all States shall continue to prevent the sale or supply to Iraq, or the promotion or facilitation of such sale or supply, by their nationals or from their territories or using their flag vessels or aircraft, of:

(a) Arms and related *matériel* of all types, specifically including the sale or transfer through other means of all forms of conventional military equipment, including for paramilitary forces, and spare parts and components and their means of production for such equipment;

(b) Items specified and defined in paragraphs 8 and 12 not otherwise covered above;

(c) Technology under licensing or other transfer arrangements used in the production, utilization or stockpiling of items specified in paragraphs (a) and (b);

(d) Personnel or materials for training or technical support services relating to the design, development, manufacture, use, maintenance or support of items specified in paragraphs (a) and (b);

25. *Calls upon* all States and international organizations to act strictly in accordance with paragraph 24, notwithstanding the existence of any contracts, agreements, licences or any other arrangements;

26. *Requests* the Secretary-General, in consultation with appropriate Governments, to develop within sixty days, for the approval of the Council, guidelines to facilitate full international implementation of paragraphs 24, 25 and 27, and to make them available to all States and to establish a procedure for updating these guidelines periodically;

27. *Calls upon* all States to maintain such national controls and procedures and to take such other actions consistent with the guidelines to be established by the Council under paragraph 26 as may be necessary to ensure compliance with the terms of paragraph 24, and calls upon international organizations to take all appropriate steps to assist in ensuring such full compliance;

28. *Agrees* to review its decisions in paragraphs 22 to 25, except for the items specified and defined in paragraphs 8 and 12, on a regular basis and in any case one hundred and twenty days following the adoption of the present resolution, taking into account Iraq's compliance with the resolution and general progress towards the control of armaments in the region;

29. *Decides* that all States, including Iraq, shall take the necessary measures to ensure that no claim shall lie at the instance of the Government of Iraq, or of any person or body in Iraq, or of any person claiming through or for the benefit of any such person or body, in connection with any contract or other transaction where its performance was affected by reason of the measures taken by the Council in resolution 661 (1990) and related resolutions;

G

30. *Decides* that, in furtherance of its commitment to facilitate the repatriation of all Kuwaiti and third-State nationals, Iraq shall extend all necessary cooperation to the International Committee of the Red Cross by providing lists of such persons, facilitating the access of the International Committee to all such persons wherever located or detained and facilitating the search by the International Committee for those Kuwaiti and third-State nationals still unaccounted for;

31. *Invites* the International Committee of the Red Cross to keep the Secretary-General apprised, as appropriate, of all activities undertaken in connection with facilitating the repatriation or return of all Kuwaiti and third-State nationals or their remains present in Iraq on or after 2 August 1990;

H

32. *Requires* Iraq to inform the Council that it will not commit or support any act of international terrorism or allow any organization directed towards commission of such acts to operate within its territory and to condemn unequivocally and renounce all acts, methods and practices of terrorism;

I

33. *Declares* that, upon official notification by Iraq to the Secretary-General and to the Security Council of its acceptance of the above provisions, a formal cease-fire is effective between Iraq and Kuwait and the Member States cooperating with Kuwait in accordance with resolution 678 (1990);

34. *Decides* to remain seized of the matter and to take such further steps as may be required for the implementation of the present resolution and to secure peace and security in the region.

Adopted at the 2981st meeting by 12 votes to 1 (Cuba) with 2 abstentions (Ecuador, Yemen).

Decision

At its 2983rd meeting, on 9 April 1991, the Council decided to invite the representatives of Iraq and Kuwait to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "The situation between Iraq and Kuwait: report of the Secretary-General on the implementation of paragraph 5 of Security Council resolution 687 (1991) (S/22454 and Add.1-3)".⁷

Resolution 689 (1991) of 9 April 1991

The Security Council,

Recalling its resolution 687 (1991) of 3 April 1991,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. *Approves* the report of the Secretary-General of 5 and 9 April 1991 on the implementation of paragraph 5 of Security Council resolution 687 (1991).⁶⁶

2. *Notes* that the decision to set up an observer unit was taken in paragraph 5 of resolution 687 (1991) and that the unit can be terminated only by a further decision of the Council; the Council shall therefore review the question of its termination or continuation every six months;

(d) Personnel or materials for training or technical support services relating to the design, development, manufacture, use, maintenance or support of items specified in paragraphs (a) and (b);

25. *Calls upon* all States and international organizations to act strictly in accordance with paragraph 24, notwithstanding the existence of any contracts, agreements, licences or any other arrangements;

26. *Requests* the Secretary-General, in consultation with appropriate Governments, to develop within sixty days, for the approval of the Council, guidelines to facilitate full international implementation of paragraphs 24, 25 and 27, and to make them available to all States and to establish a procedure for updating these guidelines periodically;

27. *Calls upon* all States to maintain such national controls and procedures and to take such other actions consistent with the guidelines to be established by the Council under paragraph 26 as may be necessary to ensure compliance with the terms of paragraph 24, and calls upon international organizations to take all appropriate steps to assist in ensuring such full compliance;

28. *Agrees* to review its decisions in paragraphs 22 to 25, except for the items specified and defined in paragraphs 8 and 12, on a regular basis and in any case one hundred and twenty days following the adoption of the present resolution, taking into account Iraq's compliance with the resolution and general progress towards the control of armaments in the region;

29. *Decides* that all States, including Iraq, shall take the necessary measures to ensure that no claim shall lie at the instance of the Government of Iraq, or of any person or body in Iraq, or of any person claiming through or for the benefit of any such person or body, in connection with any contract or other transaction where its performance was affected by reason of the measures taken by the Council in resolution 661 (1990) and related resolutions;

G

30. *Decides* that, in furtherance of its commitment to facilitate the repatriation of all Kuwaiti and third-State nationals, Iraq shall extend all necessary cooperation to the International Committee of the Red Cross by providing lists of such persons, facilitating the access of the International Committee to all such persons wherever located or detained and facilitating the search by the International Committee for those Kuwaiti and third-State nationals still unaccounted for;

31. *Invites* the International Committee of the Red Cross to keep the Secretary-General apprised, as appropriate, of all activities undertaken in connection with facilitating the repatriation or return of all Kuwaiti and third-State nationals or their remains present in Iraq on or after 2 August 1990;

H

32. *Requires* Iraq to inform the Council that it will not commit or support any act of international terrorism or allow any organization directed towards commission of such acts to operate within its territory and to condemn unequivocally and renounce all acts, methods and practices of terrorism;

I

33. *Declares* that, upon official notification by Iraq to the Secretary-General and to the Security Council of its acceptance of the above provisions, a formal cease-fire is effective between Iraq and Kuwait and the Member States cooperating with Kuwait in accordance with resolution 678 (1990);

34. *Decides* to remain seized of the matter and to take such further steps as may be required for the implementation of the present resolution and to secure peace and security in the region.

Adopted at the 2981st meeting by 12 votes to 1 (Cuba) with 2 abstentions (Ecuador, Yemen).

Decision

At its 2983rd meeting, on 9 April 1991, the Council decided to invite the representatives of Iraq and Kuwait to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "The situation between Iraq and Kuwait: report of the Secretary-General on the implementation of paragraph 5 of Security Council resolution 687 (1991) (S/22454 and Add.1-3)".⁷

Resolution 689 (1991)

of 9 April 1991

The Security Council,

Recalling its resolution 687 (1991) of 3 April 1991,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. *Approves* the report of the Secretary-General of 5 and 9 April 1991 on the implementation of paragraph 5 of Security Council resolution 687 (1991);⁶⁶

2. *Notes* that the decision to set up an observer unit was taken in paragraph 5 of resolution 687 (1991) and that the unit can be terminated only by a further decision of the Council; the Council shall therefore review the question of its termination or continuation every six months;

3. *Decides* that the modalities for the initial six-month period of the United Nations Iraq-Kuwait Observation Mission shall be in accordance with the above-mentioned report and shall also be reviewed every six months.

Adopted unanimously at the 2983rd meeting.

Decisions

In a letter dated 9 April 1991⁶⁷ addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General referred to his report of 5 and 9 April 1991⁶⁶ concerning proposed arrangements for the establishment of the United Nations Iraq-Kuwait Observation Mission, which had been approved by the Council by its resolution 689 (1991) of 9 April 1991. In paragraph 4 (a) of that report, he had stated that the command of the Mission would be exercised by a Chief Military Observer appointed by the Secretary-General with the consent of the Council. The Secretary-General informed the President of his intention, with the consent of the Council, to appoint Major-General Günther Greindl (Austria) as Chief Military Observer.

By a letter dated 10 April 1991,⁶⁸ the President of the Security Council informed the Secretary-General as follows:

"I have the honour to inform you that your letter dated 9 April 1991⁶⁷ concerning your proposal to appoint Major-General Günther Greindl (Austria) as Chief Military Observer of the United Nations Iraq-Kuwait Observation Mission has been brought to the attention of the members of the Security Council. They considered the matter on 10 April 1991 and agreed with the proposal contained in your letter."

In a letter dated 11 April 1991,⁶⁹ the President of the Council informed the Permanent Representative of Iraq to the United Nations as follows:

"I have the honour to acknowledge the receipt of your communication dated 6 April 1991⁷⁰.

"You thereby transmit to me the letter addressed to me by the Minister for Foreign Affairs of Iraq, the penultimate paragraph of which contains official notification of the acceptance, irrevocable and without qualifying conditions, by Iraq of resolution 687 (1991) of 3 April 1991, in accordance with paragraph 33 of that resolution."

"You have subsequently confirmed to me on behalf of your Government, during our meeting on 8 April 1991, that the above-mentioned letter constitutes Iraq's irrevocable and unqualified acceptance of resolution 687 (1991) in accordance with paragraph 33 of that resolution. You have also transmitted to me, by your letter of 10 April 1991,⁷¹ the acceptance by Iraq's National Assembly on 6 April 1991 of the aforesaid resolution and confirmed to me, in the name of your Government, that the Revolutionary Command Council has used its constitutional powers

to make this decision legally binding in the Republic of Iraq.

"The members of the Security Council have, accordingly, asked me to note that the conditions established in paragraph 33 of resolution 687 (1991) have been met and that the formal cease-fire referred to in that paragraph is therefore effective.

"The members of the Council welcome this development as a positive step towards the full implementation of resolution 687 (1991)."

In a letter dated 11 April 1991⁷² addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General referred to Council resolutions 687 (1991) of 3 April 1991 and 689 (1991) of 9 April 1991, in which the Council had decided to set up the United Nations Iraq-Kuwait Observation Mission. He stated that he intended to proceed without delay with the deployment of the Mission. Having consulted the parties, the Secretary-General proposed that the Mission be composed of contingents from the following Member States, all of whom had expressed their readiness in principle to make the necessary personnel available: Argentina, Austria, Bangladesh, Canada, Chile, China, Denmark, Fiji, Finland, France, Ghana, Greece, Hungary, India, Indonesia, Ireland, Italy, Kenya, Malaysia, Nepal, Nigeria, Norway, Pakistan, Poland, Romania, Senegal, Singapore, Sweden, Thailand, Turkey, Union of Soviet Socialist Republics, United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, United States of America, Uruguay and Venezuela. He stated that the Government of Switzerland had also informed him of its readiness to contribute to the Mission.

In a letter dated 12 April 1991,⁷³ the President of the Council informed the Secretary-General as follows:

"I have the honour to inform you that your letter dated 11 April 1991⁷² concerning the proposed composition of the United Nations Iraq-Kuwait Observation Mission has been brought to the attention of the members of the Security Council. They considered the matter on 12 April 1991 and agreed with the proposal contained in your letter."

On 18 April 1991 the Secretary-General submitted his report on the implementation of paragraph 9 (b) (i) of Security Council resolution 687 (1991),⁷⁴ in which the Council had decided that the Secretary-General should submit to it, for approval, a plan calling, *inter alia*, for the forming of a special commission to carry out the tasks enumerated in paragraphs 9 (b) (i-iii), 10 and 13. The report of the Secretary-General contained his proposal, subject to the approval of the Council, for setting up of a special commission and for making all necessary arrangements for the commission to begin implementation of its tasks.

In a letter dated 19 April 1991,⁷⁵ the President of the Council informed the Secretary-General as follows:

ITEMS RELATING TO THE SITUATION IN SOMALIA

Letter dated 20 January 1992 from the Chargé d'affaires a.i. of the Permanent Mission of Somalia to the United Nations addressed to the President of the Security Council

Decision

At its 3039th meeting, on 23 January 1992, the Council decided to invite the representative of Somalia to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "Letter dated 20 January 1992 from the Chargé d'affaires a.i. of the Permanent Mission of Somalia to the United Nations addressed to the President of the Security Council (S/23445)".³

Resolution 733 (1992)
of 23 January 1992

The Security Council,

Considering the request by Somalia for the Security Council to consider the situation in Somalia,¹⁷⁴

Having heard the report of the Secretary-General on the situation in Somalia and commending the initiative taken by him in the humanitarian field,

Gravely alarmed at the rapid deterioration of the situation in Somalia and the heavy loss of human life and widespread material damage resulting from the conflict in the country and aware of its consequences on stability and peace in the region,

Concerned that the continuation of this situation constitutes, as stated in the report of the Secretary-General, a threat to international peace and security,

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Recalling also the provisions of Chapter VIII of the Charter,

Expressing its appreciation to the international and regional organizations that have provided assistance to the populations affected by the conflict and deploring that personnel of these organizations have lost their lives in the exercise of their humanitarian tasks,

Taking note of the appeals addressed to the parties by the Chairman of the Organization of the Islamic Conference on 16 December 1991, the Secretary-General of the Organization of African Unity on 18 December 1991¹⁷⁵ and the League of Arab States on 5 January 1992,¹⁷⁶

1. Takes note of the report of the Secretary-General on the situation in Somalia and expresses its concern with the situation prevailing in that country;

2. Requests the Secretary-General immediately to undertake the necessary actions to increase humanitarian assistance by the United Nations and its specialized agencies to the affected population in all parts of Somalia in liaison with the other international humanitarian organizations and to this end to appoint a coordinator to oversee the effective delivery of this assistance;

3. Also requests the Secretary-General of the United Nations, in cooperation with the Secretary-General of the Organization of African Unity and the Secretary-General of the League of Arab States, immediately to contact all parties involved in the conflict, to seek their commitment to the cessation of hostilities in order to permit the humanitarian assistance to be distributed, to promote a cease-fire and compliance therewith, and to assist in the process of a political settlement of the conflict in Somalia;

4. Strongly urges all parties to the conflict immediately to cease hostilities and agree to a cease-fire and to promote the process of reconciliation and of political settlement in Somalia;

5. Decides, under Chapter VII of the Charter of the United Nations, that all States shall, for the purposes of establishing peace and stability in Somalia, immediately implement a general and complete embargo on all deliveries of weapons and military equipment to Somalia until the Council decides otherwise;

6. Calls on all States to refrain from any action which might contribute to increasing tension and to impeding or delaying a peaceful and negotiated outcome to the conflict in Somalia, which would permit all Somalis to decide upon and to construct their future in peace;

7. Calls upon all parties to cooperate with the Secretary-General to this end and to facilitate the delivery by the United Nations, its specialized agencies and other humanitarian organizations of humanitarian assistance to all those in need of it, under the supervision of the coordinator;

8. Urges all parties to take all the necessary measures to ensure the safety of personnel sent to provide humanitarian assistance, to assist them in their tasks and to ensure full respect for the rules and principles of international law regarding the protection of civilian populations;

9. Calls upon all States and international organizations to contribute to the efforts of humanitarian assistance to the population in Somalia;

10. Requests the Secretary-General to report to the Security Council as soon as possible on this matter;

11. *Decides* to remain seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3039th meeting

Decisions

In a letter dated 3 February 1992,¹⁷⁷ addressed to the President of the Security Council, for the attention of the members of the Council, the Secretary-General enclosed a letter dated 31 January 1992¹⁷⁸ from the Chargé d'affaires a.i. of the Permanent Mission of Germany to the United Nations transmitting the text of a letter from the Federal Minister for Foreign Affairs of Germany addressed to the Secretary-General, and requesting that that letter be brought to the attention of the members of the Council. The letter referred to the great danger which the mining of the entire territory of northern Somalia constituted for the civilian population, and stated that the German non-governmental organization *Komitee Kap Anamur* had asked the German Government to support a mine-clearing programme which was already being implemented by *Komitee Kap Anamur*. In particular, the Committee had asked for the provision of two demilitarized mine-clearing tanks. The German Government was ready to grant that request and assumed that that humanitarian measure did not conflict with the provisions of Council resolution 733 (1992).

In a letter dated 5 February 1992,¹⁷⁹ the President of the Security Council informed the Secretary-General as follows:

"I have the honour to inform you that your letter dated 3 February 1992¹⁷⁷ transmitting a communication from the Federal Minister for Foreign Affairs of Germany has been brought to the attention of the members of the Council. They have taken note of the intention of the German Government and have no objection thereto."

The situation in Somalia

Decisions

At its 3060th meeting, on 17 March 1992, the Council decided to invite the representatives of Italy, Kenya, Nigeria and Somalia to participate, without vote, in the discussion of the item entitled:

"The situation in Somalia:

- (a) "Letter dated 20 January 1992 from the Chargé d'affaires a.i. of the Permanent Mission of Somalia to the United Nations addressed to the President of the Security Council (S/23445);³
- (b) "Report of the Secretary-General (S/23693 and Corr.1)";³

At the same meeting, the Council also decided, at the request of the representative of Morocco,¹⁸⁰ to extend an invitation to Mr. Engin Ansay, Permanent Observer of the Organization of the Islamic Conference to the United Nations, under rule 39 of its provisional rules of procedure.

At the same meeting, the Council also decided, at the request of the representative of Morocco,¹⁸¹ to extend an invitation to Mr. Aboul Nasr, Permanent Observer of the League of Arab States to the United Nations, under rule 39 of the provisional rules of procedure.

Resolution 746 (1992) of 17 March 1992

The Security Council,

Considering the request by Somalia for the Security Council to consider the situation in Somalia,¹⁷⁴

Reaffirming its resolution 733 (1992) of 23 January 1992,

Having considered the report of the Secretary-General of 11 March 1992¹⁸² on the situation in Somalia,

Taking note of the signing at Mogadishu on 3 March 1992 of the cease-fire agreements,¹⁸³ including agreements for the implementation of measures aimed at stabilizing the cease-fire through a United Nations monitoring mission,

Deeply regretting that the factions have not yet abided by their commitment to implement the cease-fire and thus have still not permitted the unimpeded provision and distribution of humanitarian assistance to the people in need in Somalia,

Deeply disturbed by the magnitude of the human suffering caused by the conflict and concerned that the continuation of the situation in Somalia constitutes a threat to international peace and security,

Bearing in mind that the factors described in paragraph 76 of the Secretary-General's report must be taken into account,

Cognizant of the importance of cooperation between the United Nations and regional organizations in the context of Chapter VIII of the Charter of the United Nations,

Underlining the importance which it attaches to the international, regional and non-governmental organizations, including the International Committee of the Red Cross, continuing to provide humanitarian and other relief assistance to the people of Somalia under difficult circumstances,

Expressing its appreciation to the regional organizations, including the Organization of African Unity, the League of Arab States and the Organization of the Islamic Conference, for their cooperation with the United Nations in the effort to resolve the Somali problem,

1. *Takes note with appreciation* of the report of the Secretary-General of 11 March 1992 on the situation in Somalia,¹⁸²

2. *Urges* the Somali factions to honour their commitment under the cease-fire agreements signed at Mogadishu on 3 March 1992,¹⁸³

3. *Urges* all the Somali factions to cooperate with the Secretary-General and to facilitate the delivery by the United Nations, its specialized agencies and other humanitarian organizations of humanitarian assistance to all those in need of it, under the supervision of the coordinator mentioned in resolution 733 (1992);

4. *Requests* the Secretary-General to pursue his humanitarian efforts in Somalia and to use all the resources at his disposal, including those of the relevant United Nations agencies, to address urgently the critical needs of the affected population in Somalia;

5. *Appeals* to all Member States and to all humanitarian organizations to contribute to and to cooperate with these humanitarian relief efforts;

6. *Strongly supports* the Secretary-General's decision urgently to dispatch a technical team to Somalia, accompanied by the Coordinator, in order to work within the framework and objectives outlined in paragraphs 73 and 74 of his report and to submit expeditiously a report to the Security Council on this matter;

7. *Requests* that the technical team also develop a high-priority plan to establish mechanisms to ensure the unimpeded delivery of humanitarian assistance;

8. *Calls on* all parties, movements and factions in Mogadishu in particular, and in Somalia in general, to respect fully the security and safety of the technical team and the personnel of the humanitarian organizations and to guarantee their complete freedom of movement in and around Mogadishu and other parts of Somalia;

9. *Calls upon* the Secretary-General to continue, in close cooperation with the Organization of African Unity, the League of Arab States and the Organization of the Islamic Conference, his consultations with all Somali parties, movements and factions towards the convening of a conference for national reconciliation and unity in Somalia;

10. *Calls upon* all Somali parties, movements and factions to cooperate fully with the Secretary-General in the implementation of the present resolution;

11. *Decides* to remain seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3060th meeting

Decision

At its 3069th meeting, on 24 April 1992, the Council decided to invite the representative of Somalia to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "The situation in Somalia: report of the Secretary-General (S/23829 and Add.1 and 2)".⁴³

Resolution 751 (1992) of 24 April 1992

The Security Council,

Considering the request by Somalia for the Security Council to consider the situation in Somalia,¹⁷⁴

Reaffirming its resolutions 733 (1992) of 23 January 1992 and 746 (1992) of 17 March 1992,

Having considered the report of the Secretary-General of 21 and 24 April 1992 on the situation in Somalia,¹⁸⁴

Taking note of the signing of the cease-fire agreements in Mogadishu on 3 March 1992,¹⁸³ including agreements for the implementation of measures aimed at stabilizing the cease-fire through a United Nations monitoring mission.

Taking note also of the signing of letters of agreement in Mogadishu, Hargeisa and Kismayo on the mechanism for monitoring the cease-fire and arrangements for the equitable and effective distribution of humanitarian assistance in and around Mogadishu,¹⁸⁵

Deeply disturbed by the magnitude of the human suffering caused by the conflict and concerned that the continuation of the situation in Somalia constitutes a threat to international peace and security,

Cognizant of the importance of cooperation between the United Nations and regional organizations in the context of Chapter VIII of the Charter of the United Nations,

Underlining the importance which it attaches to the international, regional and non-governmental organizations, including the International Committee of the Red Cross, continuing to provide humanitarian and other relief assistance to the people of Somalia under difficult circumstances,

Expressing its appreciation to the regional organizations, including the Organization of African Unity, the League of Arab States and the Organization of the Islamic Conference, for their cooperation with the United Nations in the effort to resolve the Somali problem,

1. *Takes note with appreciation* of the report of the Secretary-General of 21 and 24 April 1992 on the situation in Somalia,¹⁸⁴

2. *Decides* to establish under its authority, and in support of the Secretary-General in accordance with paragraph 7 below, a United Nations Operation in Somalia;

3. *Requests* the Secretary-General immediately to deploy a unit of fifty United Nations observers to monitor the cease-fire in Mogadishu in accordance with paragraphs 24 to 26 of the Secretary-General's report;

4. *Agrees*, in principle, also to establish under the overall direction of the Special Representative of the Secretary-General a United Nations security force to be deployed as soon as possible to perform the functions described in paragraphs 27 to 29 of the report of the Secretary-General;

5. *Requests* the Secretary-General to continue his consultations with the parties in Mogadishu regarding the proposed United Nations security force and, in the light of those consultations, to submit his further recommendations to the Security Council for its decision as soon as possible;

6. *Welcomes* the intention expressed by the Secretary-General in paragraph 64 of his report to appoint a Special Representative for Somalia to provide overall direction of United Nations activities in Somalia and to assist him in his endeavours to reach a peaceful resolution of the conflict in Somalia;

7. *Also requests* the Secretary-General as part of his continuing mission in Somalia to facilitate an immediate and effective cessation of hostilities and the maintenance of a cease-fire throughout the country in order to promote the process of reconciliation and political settlement in Somalia and to provide urgent humanitarian assistance;

8. *Welcomes* the cooperation between the United Nations and the League of Arab States, the Organization of African Unity and the Organization of the Islamic Conference in resolving the problem in Somalia;

9. *Calls upon* all parties, movements and factions in Somalia immediately to cease hostilities and to maintain a cease-fire throughout the country in order to promote the process of reconciliation and political settlement in Somalia;

10. *Requests* the Secretary-General to continue as a matter of priority his consultations with all Somali parties, movements and factions towards the convening of a conference on national reconciliation and unity in Somalia in close cooperation with the League of Arab States, the Organization of African Unity and the Organization of the Islamic Conference;

11. *Decides* to establish, in accordance with rule 28 of the provisional rules of procedure of the Security Council, a Committee of the Security Council consisting of all the members of the Council, to undertake the following tasks and to report on its work to the Council with its observations and recommendations:

(a) To seek from all States information regarding the action taken by them concerning the effective implementation of the general and complete embargo on all deliveries of weapons and military equipment to Somalia imposed by paragraph 5 of resolution 733 (1992);

(b) To consider any information brought to its attention by States concerning violations of the embargo, and in that context to make recommendations to the Council on ways of increasing the effectiveness of the embargo;

(c) To recommend appropriate measures in response to violations of the embargo and to provide information on a regular basis to the Secretary-General for general distribution to Member States;

12. *Notes with appreciation* the ongoing efforts of the United Nations, its specialized agencies and humanitarian organizations to ensure delivery of humanitarian assistance to Somalia, particularly to Mogadishu;

13. *Calls upon* the international community to support, with financial and other resources, the implementation of the ninety-day Plan of Action for Emergency Humanitarian Assistance to Somalia;

14. *Urges* all parties concerned in Somalia to facilitate the efforts of the United Nations, its specialized agencies and humanitarian organizations to provide urgent humanitarian assistance to the affected population in Somalia and reiterates its call for the full respect for the security and safety of the personnel of the humanitarian organizations and the guarantee of their complete freedom of movement in and around Mogadishu and other parts of Somalia;

15. *Calls upon* all Somali parties, movements and factions to cooperate fully with the Secretary-General in the implementation of the present resolution;

16. *Decides* to remain seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3069th meeting.

Decisions

In a letter dated 24 April 1992,¹⁸⁶ addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General referred to paragraph 6 of resolution 751 (1992) of 24 April 1992 by which the Council had welcomed his intention to appoint a Special Representative for Somalia to provide overall direction of United Nations activities in Somalia and to assist him in his endeavours for a peaceful resolution of the conflict in that country.

The Secretary-General informed the Council that having completed the necessary consultations, he intended to appoint

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/767 (1992)
24 July 1992

RESOLUTION 767 (1992)

Adopted by the Security Council at its 3101st meeting,
on 27 July 1992

The Security Council,

Considering the request by Somalia for the Security Council to consider the situation in Somalia (S/23445),

Reaffirming its resolutions 733 (1992) of 23 January 1992, 746 (1992) of 17 March 1992 and 751 (1992) of 24 April 1992,

Having considered the report of the Secretary-General on the situation in Somalia (S/24343),

Considering the letter of the Secretary-General to the President of the Security Council informing him that all the parties in Mogadishu have agreed to the deployment of the fifty military observers, and that the advance party of the observers arrived in Mogadishu on 5 July 1992 and that the rest of the observers arrived in the mission area on 23 July 1992 (S/24179),

Deeply concerned about the availability of arms and ammunition in the hands of civilians and the proliferation of armed banditry throughout Somalia,

Alarmed by the sporadic outbreak of hostilities in several parts of Somalia leading to continued loss of life and destruction of property, and putting at risk the personnel of the United Nations, non-governmental organizations and other international humanitarian organizations, as well as disrupting their operations,

Deeply disturbed by the magnitude of the human suffering caused by the conflict and concerned that the situation in Somalia constitutes a threat to international peace and security,

Gravely alarmed by the deterioration of the humanitarian situation in Somalia and underlining the urgent need for quick delivery of humanitarian assistance in the whole country,

S/RES/767 (1992)

Recognizing that the provision of humanitarian assistance in Somalia is an important element in the effort of the Council to restore international peace and security in the area,

Responding to the urgent calls by the parties in Somalia for the international community to take measures in Somalia to ensure the delivery of humanitarian assistance in Somalia,

Noting the Secretary-General's proposals for a comprehensive decentralized zonal approach in the United Nations involvement in Somalia,

Cognizant that the success of such an approach requires the cooperation of all parties, movements and factions in Somalia,

1. Takes note with appreciation of the report of the Secretary-General of 22 July 1992 (S/24343);
2. Requests the Secretary-General to make full use of all available means and arrangements, including the mounting of an urgent airlift operation, with a view to facilitating the efforts of the United Nations, its specialized agencies and humanitarian organizations in accelerating the provision of humanitarian assistance to the affected population in Somalia, threatened by mass starvation;
3. Urges all parties, movements and factions in Somalia to facilitate the efforts of the United Nations, its specialized agencies and humanitarian organizations to provide urgent humanitarian assistance to the affected population in Somalia and reiterates its call for the full respect of the security and safety of the personnel of the humanitarian organizations and the guarantee of their complete freedom of movement in and around Mogadishu and other parts of Somalia;
4. Calls upon all parties, movements and factions in Somalia to cooperate with the United Nations with a view to the urgent deployment of the United Nations security personnel called for in paragraphs 4 and 5 of its resolution 751 (1992), and otherwise assist in the general stabilization of the situation in Somalia. In the absence of such cooperation, the Security Council does not exclude other measures to deliver humanitarian assistance to Somalia;
5. Reiterates its appeal to the international community to provide adequate financial and other resources for humanitarian efforts in Somalia;
6. Encourages the ongoing efforts of the United Nations, its specialized agencies and humanitarian organizations, including the International Committee of the Red Cross, to ensure delivery of humanitarian assistance to all regions of Somalia;
7. Appeals to all parties, movements and factions in Somalia to extend full cooperation to the military observers and to take measures to ensure their security;

/...

8. Requests the Secretary-General, as part of his continuing efforts in Somalia, to promote an immediate and effective cessation of hostilities and the maintenance of a cease-fire throughout the country in order to facilitate the urgent delivery of humanitarian assistance and the process of reconciliation and political settlement in Somalia;

9. Calls upon all parties, movements and factions in Somalia immediately to cease hostilities and to maintain a cease-fire throughout the country;

10. Stresses the need for the observance and strict monitoring of the general and complete embargo of all deliveries of weapons and military equipment to Somalia, as decided in paragraph 5 of its resolution 733 (1992);

11. Welcomes the cooperation between the United Nations, the Organization of African Unity, the League of Arab States and the Organization of the Islamic Conference in resolving the situation in Somalia;

12. Approves the Secretary-General's proposal to establish four operational zones in Somalia as part of the consolidated United Nations Operations in Somalia (UNOSOM);

13. Requests the Secretary-General to ensure that his Special Representative for Somalia is provided with all the necessary support services to enable him to effectively carry out his mandate;

14. Strongly supports the Secretary-General's decision urgently to dispatch a technical team to Somalia, under the overall direction of the Special Representative, in order to work within the framework and objectives outlined in paragraph 64 of his report (S/24343) and to submit expeditiously a report to the Security Council on this matter;

15. Affirms that all officials of the United Nations and all experts on mission for the United Nations in Somalia enjoy the privileges and immunities provided for in the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations of 1946 and in any other relevant instruments and that all parties, movements and factions in Somalia are required to allow them full freedom of movement and all necessary facilities;

16. Requests the Secretary-General to continue urgently his consultations with all parties, movements and factions in Somalia towards the convening of a conference on national reconciliation and unity in Somalia in close cooperation with the Organization of African Unity, the League of Arab States and the Organization of the Islamic Conference;

17. Calls upon all parties, movements and factions in Somalia to cooperate fully with the Secretary-General in the implementation of this resolution;

18. Decides to remain seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/814 (1993)*
26 March 1993

RESOLUTION 814 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3188th meeting,
on 26 March 1993

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 733 (1992) of 23 January 1992, 746 (1992) of 17 March 1992, 751 (1992) of 24 April 1992, 767 (1992) of 27 July 1992, 775 (1992) of 28 August 1992 and 794 (1992) of 3 December 1992,

Bearing in mind General Assembly resolution 47/167 of 18 December 1992,

Commending the efforts of Member States acting pursuant to resolution 794 (1992) to establish a secure environment for humanitarian relief operations in Somalia,

Acknowledging the need for a prompt, smooth and phased transition from the Unified Task Force (UNITAF) to the expanded United Nations Operation in Somalia (UNOSOM II),

Regretting the continuing incidents of violence in Somalia and the threat they pose to the reconciliation process,

Deploing the acts of violence against persons engaging in humanitarian efforts on behalf of the United Nations, States, and non-governmental organizations,

Noting with deep regret and concern the continuing reports of widespread violations of international humanitarian law and the general absence of the rule of law in Somalia,

Recognizing that the people of Somalia bear the ultimate responsibility for national reconciliation and reconstruction of their own country,

* Reissued for technical reasons.

S/RES/814 (1993)

Acknowledging the fundamental importance of a comprehensive and effective programme for disarming Somali parties, including movements and factions,

Noting the need for continued humanitarian relief assistance and for the rehabilitation of Somalia's political institutions and economy,

Concerned that the crippling famine and drought in Somalia, compounded by the civil strife, have caused massive destruction to the means of production and the natural and human resources of that country,

Expressing its appreciation to the Organization of African Unity, the League of Arab States, the Organization of the Islamic Conference and the Non-Aligned Movement for their cooperation with, and support of, the efforts of the United Nations in Somalia,

Further expressing its appreciation to all Member States which have made contributions to the Fund established pursuant to paragraph 11 of resolution 794 (1992) and to all those who have provided humanitarian assistance to Somalia,

Commending the efforts, in difficult circumstances, of the initial United Nations Operation in Somalia (UNOSOM) established pursuant to resolution 751 (1992),

Expressing its appreciation for the invaluable assistance the neighbouring countries have been providing to the international community in its efforts to restore peace and security in Somalia and to host large numbers of refugees displaced by the conflict and taking note of the difficulties caused to them due to the presence of refugees in their territories,

Convinced that the restoration of law and order throughout Somalia would contribute to humanitarian relief operations, reconciliation and political settlement, as well as to the rehabilitation of Somalia's political institutions and economy,

Convinced also of the need for broad-based consultations and deliberations to achieve reconciliation, agreement on the setting up of transitional government institutions and consensus on basic principles and steps leading to the establishment of representative democratic institutions,

Recognizing that the re-establishment of local and regional administrative institutions is essential to the restoration of domestic tranquility,

Encouraging the Secretary-General and his Special Representative to continue and intensify their work at the national, regional and local levels, including and encouraging broad participation by all sectors of Somali society, to promote the process of political settlement and national reconciliation and to assist the people of Somalia in rehabilitating their political institutions and economy,

/...

Expressing its readiness to assist the people of Somalia, as appropriate, on a local, regional or national level, to participate in free and fair elections, with a view towards achieving and implementing a political settlement,

Welcoming the progress made at the United Nations-sponsored Informal Preparatory Meeting on Somali Political Reconciliation in Addis Ababa from 4 to 15 January 1993, in particular the conclusion at that meeting of three agreements by the Somali parties, including movements and factions, and welcoming also any progress made at the Conference on National Reconciliation which began in Addis Ababa on 15 March 1993,

Emphasizing the need for the Somali people, including movements and factions, to show the political will to achieve security, reconciliation and peace,

Noting the reports of States concerned of 17 December, 1992 (S/24976) and 19 January 1993 (S/25126) and of the Secretary-General of 19 December 1992 (S/24992) and 26 January 1993 (S/25168) on the implementation of resolution 794 (1992),

Having examined the report of the Secretary-General of 3 March 1993 (S/25354 and Add.1 and 2),

Welcoming the intention of the Secretary-General to seek maximum economy and efficiency and to keep the size of the United Nations presence, both military and civilian, to the minimum necessary to fulfil its mandate,

Determining that the situation in Somalia continues to threaten peace and security in the region,

A.

1. Approves the report of the Secretary-General of 3 March 1993;
2. Expresses its appreciation to the Secretary-General for convening the Conference on National Reconciliation for Somalia in accordance with the agreements reached during the Informal Preparatory Meeting on Somali Political Reconciliation in Addis Ababa in January 1993 and for the progress achieved towards political reconciliation in Somalia, and also for his efforts to ensure that, as appropriate, all Somalis, including movements, factions, community leaders, women, professionals, intellectuals, elders and other representative groups are suitably represented at such conferences;
3. Welcomes the convening of the Third United Nations Coordination Meeting for Humanitarian Assistance for Somalia in Addis Ababa from 11 to 13 March 1993 and the willingness expressed by Governments through this process to contribute to relief and rehabilitation efforts in Somalia, where and when possible;

S/RES/814 (1993)

4. Requests the Secretary-General, through his Special Representative, and with assistance, as appropriate, from all relevant United Nations entities, offices and specialized agencies, to provide humanitarian and other assistance to the people of Somalia in rehabilitating their political institutions and economy and promoting political settlement and national reconciliation, in accordance with the recommendations contained in his report of 3 March 1993, including in particular:

(a) To assist in the provision of relief and in the economic rehabilitation of Somalia, based on an assessment of clear, prioritized needs, and taking into account, as appropriate, the 1993 Relief and Rehabilitation Programme for Somalia prepared by the United Nations Department of Humanitarian Affairs;

(b) To assist in the repatriation of refugees and displaced persons within Somalia;

(c) To assist the people of Somalia to promote and advance political reconciliation, through broad participation by all sectors of Somali society, and the re-establishment of national and regional institutions and civil administration in the entire country;

(d) To assist in the re-establishment of Somali police, as appropriate at the local, regional or national level, to assist in the restoration and maintenance of peace, stability and law and order, including in the investigation and facilitating the prosecution of serious violations of international humanitarian law;

(e) To assist the people of Somalia in the development of a coherent and integrated programme for the removal of mines throughout Somalia;

(f) To develop appropriate public information activities in support of the United Nations activities in Somalia;

(g) To create conditions under which Somali civil society may have a role, at every level, in the process of political reconciliation and in the formulation and realization of rehabilitation and reconstruction programmes;

B

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

5. Decides to expand the size of the UNOSOM force and its mandate in accordance with the recommendations contained in paragraphs 56-88 of the report of the Secretary-General of 3 March 1993, and the provisions of this resolution;

6. Authorizes the mandate for the expanded UNOSOM (UNOSOM II) for an initial period through 31 October 1993, unless previously renewed by the Security Council;

/...

7. Emphasizes the crucial importance of disarmament and the urgent need to build on the efforts of UNITAF in accordance with paragraphs 56-69 of the report of the Secretary-General of 3 March 1993;

8. Demands that all Somali parties, including movements and factions, comply fully with the commitments they have undertaken in the agreements they concluded at the Informal Preparatory Meeting on Somali Political Reconciliation in Addis Ababa, and in particular with their Agreement on Implementing the Cease-fire and on Modalities of Disarmament (S/25168, annex III);

9. Further demands that all Somali parties, including movements and factions, take all measures to ensure the safety of the personnel of the United Nations and its agencies as well as the staff of the International Committee of the Red Cross (ICRC), intergovernmental organizations and non-governmental organizations engaged in providing humanitarian and other assistance to the people of Somalia in rehabilitating their political institutions and economy and promoting political settlement and national reconciliation;

10. Requests the Secretary-General to support from within Somalia the implementation of the arms embargo established by resolution 733 (1992), utilizing as available and appropriate the UNOSOM II forces authorized by this resolution, and to report on this subject, with any recommendations regarding more effective measures if necessary, to the Security Council;

11. Calls upon all States, in particular neighbouring States, to cooperate in the implementation of the arms embargo established by resolution 733 (1992);

12. Requests the Secretary-General to provide security, as appropriate, to assist in the repatriation of refugees and the assisted resettlement of displaced persons, utilizing UNOSOM II forces, paying particular attention to those areas where major instability continues to threaten peace and security in the region;

13. Reiterates its demand that all Somali parties, including movements and factions, immediately cease and desist from all breaches of international humanitarian law and reaffirms that those responsible for such acts be held individually accountable;

14. Requests the Secretary-General, through his Special Representative, to direct the Force Commander of UNOSOM II to assume responsibility for the consolidation, expansion and maintenance of a secure environment throughout Somalia, taking account of the particular circumstances in each locality, on an expedited basis in accordance with the recommendations contained in his report of 3 March 1993, and in this regard to organize a prompt, smooth and phased transition from UNITAF to UNOSOM II;

/...

S/RES/814 (1993)

C

15. Requests the Secretary-General to maintain the fund established pursuant to resolution 794 (1992) for the additional purpose of receiving contributions for maintenance of UNOSOM II forces following the departure of UNITAF forces and for the establishment of Somali police, and calls on Member States to make contributions to this fund, in addition to their assessed contributions;

16. Expresses appreciation to the United Nations agencies, intergovernmental and non-governmental organizations and the ICRC for their contributions and assistance and requests the Secretary-General to ask them to continue to extend financial, material and technical support to the Somali people in all regions of the country;

17. Requests the Secretary-General to seek, as appropriate, pledges and contributions from States and others to assist in financing the rehabilitation of the political institutions and economy of Somalia;

18. Requests the Secretary-General to keep the Security Council fully informed on action taken to implement the present resolution, in particular to submit as soon as possible a report to the Council containing recommendations for establishment of Somali police forces and thereafter to report no later than every ninety days on the progress achieved in accomplishing the objectives set out in the present resolution;

19. Decides to conduct a formal review of the progress towards accomplishing the purposes of the present resolution no later than 31 October 1993;

20. Decides to remain actively seized of the matter.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/837 (1993);-
6 June 1993

RESOLUTION 837 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3229th meeting,
on 6 June 1993

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 733 (1992) of 23 January 1992, 746 (1992) of 17 March 1992, 751 (1992) of 24 April 1992, 767 (1992) of 27 July 1992, 775 (1992) of 28 August 1992, 794 (1992) of 3 December 1992 and 814 (1993) of 26 March 1993,

Bearing in mind General Assembly resolution 47/167 of 18 December 1992,

Gravely alarmed at the premeditated armed attacks launched by forces apparently belonging to the United Somali Congress (USC/SNA) against the personnel of the United Nations Operation in Somalia (UNOSOM II) on 5 June 1993,

Strongly condemning such actions, which directly undermine international efforts aimed at the restoration of peace and normalcy in Somalia,

Expressing outrage at the loss of life as a result of these criminal attacks,

Reaffirming its commitment to assist the people of Somalia in re-establishing conditions of normal life,

Stressing that the international community is involved in Somalia in order to help the people of Somalia who have suffered untold miseries due to years of civil strife in that country,

Acknowledging the fundamental importance of completing the comprehensive and effective programme for disarming all Somali parties, including movements and factions,

Convinced that the restoration of law and order throughout Somalia would contribute to humanitarian relief operations, reconciliation and political settlement, as well as to the rehabilitation of Somalia's political institutions and economy,

S/RES/837 (1993)

Condemning strongly the use of radio broadcasts, in particular by the USC/SNA, to incite attacks against United Nations personnel,

Recalling the statement made by its President on 31 March 1993 (S/25493) concerning the safety of United Nations forces and personnel deployed in conditions of strife and committed to consider promptly measures appropriate to the particular circumstances to ensure that persons responsible for attacks and other acts of violence against United Nations forces and personnel are held to account for their actions,

Taking note of the information provided to the Council by the Secretary-General on 6 June 1993,

Determining that the situation in Somalia continues to threaten peace and security in the region,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Strongly condemns the unprovoked armed attacks against the personnel of UNOSOM II on 5 June 1993, which appear to have been part of a calculated and premeditated series of cease-fire violations to prevent by intimidation UNOSOM II from carrying out its mandate as provided for in resolution 814 (1993);
2. Expresses its condolences to the Government and people of Pakistan and the families of the UNOSOM II personnel who have lost their lives;
3. Re-emphasizes the crucial importance of the early implementation of the disarmament of all Somali parties, including movements and factions, in accordance with paragraphs 56-69 of the report of the Secretary-General of 3 March 1993 (S/25354), and of neutralizing radio broadcasting systems that contribute to the violence and attacks directed against UNOSOM II;
4. Demands once again that all Somali parties, including movements and factions, comply fully with the commitments they have undertaken in the agreements they concluded at the informal Preparatory Meeting on Somali Political Reconciliation in Addis Ababa, and in particular with their Agreement on Implementing the Cease-fire and on Modalities of Disarmament (S/25168, annex III);
5. Reaffirms that the Secretary-General is authorized under resolution 814 (1993) to take all necessary measures against all those responsible for the armed attacks referred to in paragraph 1 above, including against those responsible for publicly inciting such attacks, to establish the effective authority of UNOSOM II throughout Somalia, including to secure the investigation of their actions and their arrest and detention for prosecution, trial and punishment;
6. Requests the Secretary-General urgently to inquire into the incident, with particular emphasis on the role of those factional leaders involved;
7. Encourages the rapid and accelerated deployment of all UNOSOM II contingents to meet the full requirements of 28,000 men, all ranks, as well as

/...

equipment, as indicated in the Secretary-General's report of 3 March 1993 (S/25354);

8. Urges Member States to contribute, on an emergency basis, military support and transportation, including armoured personnel carriers, tanks and attack helicopters, to provide UNOSOM II the capability appropriately to confront and deter armed attacks directed against it in the accomplishment of its mandate;

9. Further requests the Secretary-General to submit a report to the Council on the implementation of the present resolution, if possible within seven days from the date of its adoption;

10. Decides to remain actively seized of the matter.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/857 (1993)
20 August 1993

RESOLUTION 857 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3265th meeting,
on 20 August 1993

The Security Council,

Recalling its resolutions 808 (1993) of 22 February 1993 and 827 (1993) of 25 May 1993,

Having decided to consider the nominations for Judges of the International Tribunal received by the Secretary-General before 16 August 1993,

Establishes the following list of candidates in accordance with Article 13 of the Statute of the International Tribunal:

Mr. Georges Michel ABI-SAAB (Egypt)
 Mr. Julio A. BARBERIS (Argentina)
 Mr. Raphaël BARRAS (Switzerland)
 Mr. Sikhe CAMARA (Guinea)
 Mr. Antonio CASSESE (Italy)
 Mr. Hans Axel Valdemar CORELL (Sweden)
 Mr. Jules DESCHENES (Canada)
 Mr. Alfonso DE LOS HEROS (Peru)
 Mr. Jerzy JASINSKI (Poland)
 Mr. Heike JUNG (Germany)
 Mr. Adolphus Godwin KARIBI-WHYTE (Nigeria)
 Mr. Valentin G. KISILEV (Russian Federation)
 Mr. Germain LE FOYER DE COSTIL (France)
 Mr. LI Haopei (China)
 Ms. Gabrielle Kirk McDONALD (United States of America)
 Mr. Amadou N'DIAYE (Mali)
 Mr. Daniel David Ntanda NSEREKO (Uganda)
 Ms. Elizabeth ODIO BENITO (Costa Rica)
 Mr. Hüseyin PAZARCI (Turkey)
 Mr. Moragodage Christopher Walter PINTO (Sri Lanka)
 Mr. Rustam S. SIDHWA (Pakistan)
 Sir Ninian STEPHEN (Australia)
 Mr. Lal Chan VOHRAH (Malaysia)

Also noting that the implementation of the United Nations peace-keeping plan contained in the report of the Secretary-General of 11 December 1991³⁴ will facilitate the task of the Conference on Yugoslavia in reaching a political settlement,

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Recalling also the provisions of Chapter VIII of the Charter,

Expressing concern at the indications that the arms embargo established by the Council in resolution 713 (1991) is not being fully observed, as noted in paragraph 21 of the report of the Secretary-General,³²

1. Reaffirms its approval set out in resolution 724 (1991) of the United Nations peace-keeping plan contained in the report of the Secretary-General of 11 December 1991;³⁴

2. Welcomes the continuing efforts of the Secretary-General and his Personal Envoy for Yugoslavia to remove the remaining obstacle in the way of the deployment of a peace-keeping operation;

3. Approves the proposal by the Secretary-General to increase the authorized strength of the military liaison mission to a total of seventy-five officers;

4. Requests the Secretary-General to expedite his preparations for a United Nations peace-keeping operation so as to be prepared to deploy immediately after the Council decides to do so;

5. Expresses its concern that the United Nations peace-keeping plan has not yet been fully and unconditionally accepted by all in Yugoslavia on whose cooperation its success depends;

6. Calls upon all States to continue to take all appropriate steps to ensure that the Yugoslav parties implement their unqualified acceptance of the United Nations peace-keeping plan, fulfil their commitments in good faith and cooperate fully with the Secretary-General;

7. Calls upon the Yugoslav parties to cooperate fully with the Conference on Yugoslavia in its aim of reaching a political settlement consistent with the principles of the Conference on Security and Cooperation in Europe, and reaffirms that the United Nations peace-keeping plan and its implementation is in no way intended to prejudice the terms of a political settlement;

8. Also calls upon all States to cooperate fully with the Security Council Committee established by resolution 724 (1991) concerning Yugoslavia, including reporting any information brought to their attention concerning violations of the embargo;

9. Decides to remain actively seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3049th meeting.

Decision

At its 3055th meeting, on 21 February 1992, the Council invited the representative of Yugoslavia to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "Further report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 721 (1991) (S/23592 and Add.1)".³

Resolution 743 (1992) of 21 February 1992

The Security Council.

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992 and 740 (1992) of 7 February 1992,

Taking note of the further report of the Secretary-General of 15 and 19 February 1992³⁵ submitted pursuant to Security Council resolution 721 (1991) and the request of the Government of Yugoslavia of 26 November 1991³⁶ for a peace-keeping operation in Yugoslavia referred to in that resolution,

Noting in particular that the Secretary-General considers that the conditions permitting the early deployment of a United Nations Protection Force are met and welcoming his recommendation that this Force should be established with immediate effect,

Expressing its gratitude to the Secretary-General and his Personal Envoy for Yugoslavia for their contribution to the achievement of conditions facilitating the deployment of a United Nations Protection Force and their continuing commitment to this effort,

Concerned that the situation in Yugoslavia continues to constitute a threat to international peace and security as determined in resolution 713 (1991),

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Recalling also the provisions of Article 25 and Chapter VIII of the Charter,

Commending again the efforts undertaken by the European Community and its member States, with the support of the States participating in the Conference on Security and Cooperation in Europe, through the convening of a Conference on Yugoslavia, including the mechanisms set forth within it, to ensure a peaceful political settlement,

Convinced that the implementation of the United Nations peace-keeping plan³⁴ will assist the Conference on Yugoslavia in reaching a peaceful political settlement,

1. *Approves* the further report of the Secretary-General of 15 and 19 February 1992³⁵ submitted pursuant to Security Council resolution 721 (1991),

2. *Decides* to establish, under its authority, a United Nations Protection Force in accordance with the above-mentioned report and the United Nations peace-keeping plan,³⁴ and requests the Secretary-General to take the measures necessary to ensure its earliest possible deployment;

3. *Decides* that, in order to implement the recommendations in paragraph 30 of the report, the Force is established in accordance with paragraph 4 below, for an initial period of twelve months unless the Council subsequently decides otherwise;

4. *Requests* the Secretary-General immediately to deploy those elements of the Force which can assist in developing an implementation plan for the earliest possible full deployment of the Force for approval by the Council and a budget, which together will maximize the contribution of the Yugoslav parties to offsetting its costs and in all other ways secure the most efficient and cost-effective operation possible;

5. *Recalls* that, in accordance with paragraph 1 of the United Nations peace-keeping plan, the Force should be an interim arrangement to create the conditions of peace and security required for the negotiation of an overall settlement of the Yugoslav crisis;

6. *Invites* accordingly the Secretary-General to report to the Security Council as appropriate and not less than every six months on progress towards a peaceful political settlement and the situation on the ground, and to submit a first report on the establishment of the Force within two months of the adoption of the present resolution;

7. *Undertakes*, in this connection, to examine without delay any recommendations that the Secretary-General may make in his reports concerning the Force, including the duration of its mission, and to adopt appropriate decisions;

8. *Urges* all parties and others concerned to comply strictly with the cease-fire agreements signed at Geneva on 23 November 1991³¹ and at Sarajevo on 2 January 1992,³⁰ and to cooperate fully and unconditionally in the implementation of the United Nations peace-keeping plan;

9. *Demands* that all parties and others concerned take all the necessary measures to ensure the safety of the personnel sent by the United Nations and of the members of the European Community Monitoring Mission;

10. *Calls again upon* the Yugoslav parties to cooperate fully with the Conference on Yugoslavia in its aim of reaching a political settlement consistent with the principles of the

Conference on Security and Cooperation in Europe, and reaffirms that the United Nations peace-keeping plan and its implementation is in no way intended to prejudice the terms of a political settlement;

11. *Decides* within the same framework that the embargo imposed by paragraph 6 of resolution 713 (1991) shall not apply to weapons and military equipment destined for the sole use of the Force;

12. *Requests* all States to provide appropriate support to the Force, in particular to permit and facilitate the transit of its personnel and equipment;

13. *Decides* to remain actively seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3055th meeting.

Decisions

In a letter dated 25 February 1992,³⁷ addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General referred to resolution 743 (1992) of 21 February 1992 by which the Council had decided to establish a United Nations Protection Force. Having completed his consultations with the parties, he proposed, with the consent of the Council, to appoint Lieutenant-General Satish Nambiar, of India, as Force Commander.

By a letter dated 26 February 1992,³⁸ the President of the Security Council informed the Secretary-General as follows.

"I have the honour to inform you that your letter dated 25 February 1992 concerning the appointment of the Force Commander of the United Nations Protection Force³⁷ has been brought to the attention of the members of the Council. They agree with the proposal contained in your letter."

In a letter dated 25 February 1992,³⁹ addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General, having completed the necessary consultations, proposed that the military elements of the United Nations Protection Force be composed of contingents from the following States, all of whom had expressed their readiness in principle to make the necessary personnel available: Argentina, Bangladesh, Belgium, Canada, Colombia, Czechoslovakia, Denmark, Egypt, Finland, France, Ghana, Ireland, Kenya, Luxembourg, Nepal, Netherlands, New Zealand, Nigeria, Norway, Poland, Portugal, Russian Federation, Sweden, Switzerland and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland. He stated that he was awaiting a reply from certain other States which had been informally approached and that he would revert to the Security Council when he had an indication of whether they were also ready in principle to contribute military personnel to this mission.

By a letter dated 26 February 1992,⁴⁰ the President of the Council informed the Secretary-General as follows:

"I have the honour to inform you that your letter dated 25 February 1992 concerning the composition of the military elements of the United Nations Protection Force³⁹ has been brought to the attention of the members of the Council. They agree with the proposal contained in your letter."

Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 743 (1992)

Decisions

In a letter dated 10 March 1992,⁴¹ addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General referred to resolution 743 (1992) of 21 February 1992, by which the Council had approved his report of 15 and 19 February 1992³⁹ submitted pursuant to Security Council resolution 721 (1991) proposing the establishment of the United Nations Protection Force, and to his letter of 25 February 1992³⁹ proposing its composition. Having completed the necessary consultations, the Secretary-General further proposed that Australia, Brazil, Jordan and Venezuela be added to the Member States contributing military personnel to the Force.

In a letter dated 11 March 1992,⁴² the President informed the Secretary-General as follows:

"I have the honour to inform you that your letter dated 10 March 1992 concerning the expanded membership in the military component of the United Nations Protection Force,⁴¹ has been brought to the attention of the members of the Council. The members agree to the proposal contained in your letter."

At its 3066th meeting, on 7 April 1992, the Council decided to invite the representative of Yugoslavia to participate, without vote, in the discussion of the item entitled "Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 743 (1992) (S/23777)".⁴³

Resolution 749 (1992)

of 7 April 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992 and 743 (1992) of 21 February 1992,

Taking note of the report of the Secretary-General of 2 April 1992⁴⁴ submitted pursuant to Security Council resolution 743 (1992),

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Welcoming the progress made towards the establishment of the United Nations Protection Force and the continuing contacts by the Secretary-General with all parties and others concerned to stabilize the cease-fire,

Expressing its concern about reports on the daily violations of the cease-fire and the continuing tension in a number of regions even after the arrival of advance elements of the Force,

1. *Approves* the report of the Secretary-General of 2 April 1992⁴⁴ submitted pursuant to Security Council resolution 743 (1992);

2. *Decides* to authorize the earliest possible full deployment of the United Nations Protection Force;

3. *Urges* all parties and others concerned to make further efforts to maximize their contributions towards offsetting the costs of the Force, in order to help secure the most efficient and cost-effective operation possible;

4. *Also urges* all parties and others concerned to take all action necessary to ensure complete freedom of aerial movement for the Force;

5. *Calls upon* all parties and others concerned not to resort to violence, particularly in any area where the Force is to be based or deployed;

6. *Appeals* to all parties and others concerned in Bosnia and Herzegovina to cooperate with the efforts of the European Community to bring about a cease-fire and a negotiated political solution.

Adopted unanimously at the 3066th meeting.

Decisions

At its 3068th meeting, on 10 April 1992, the Council discussed the item entitled "Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 743 (1992) (S/23777)".⁴⁵

At the same meeting, following consultations held earlier among members of the Security Council, the President made the following statement on behalf of the Council:⁴⁵

"The Security Council, alarmed by reports on rapid deterioration of the situation in Bosnia and Herzegovina, reiterates the appeal in resolution 749 (1992) of 7 April 1992 to all parties and others concerned in Bosnia Herzegovina to stop the fighting immediately. It invites the Secretary-General to dispatch urgently to the area his Personal Envoy for Yugoslavia to act in close cooperation with representatives of the European Community whose current efforts are aimed at stopping the fighting and at

7. *Emphasizes* the urgent need for humanitarian assistance, material and financial, taking into account the large number of refugees and displaced persons and fully supports the current efforts to deliver humanitarian aid to all the victims of the conflict and to assist in the voluntary return of displaced persons to their homes;

8. *Calls on* all parties and others concerned to ensure that conditions are established for the effective and unhindered delivery of humanitarian assistance, including safe and secure access to airports in Bosnia and Herzegovina;

9. *Requests* the Secretary-General to keep under active review the feasibility of protecting international humanitarian relief programmes, including the option mentioned in paragraph 29 of his report of 12 May 1992,⁴³ and of ensuring safe and secure access to Sarajevo airport, and to report to the Security Council by 26 May 1992;

10. *Also requests* the Secretary-General, having regard to the evolution of the situation and to the results of the efforts undertaken by the European Community, to continue to keep under review the possibility of deploying a peace-keeping mission in Bosnia and Herzegovina under the auspices of the United Nations;

11. *Demands* that all parties and others concerned cooperate fully with the United Nations Protection Force and the European Community Monitoring Mission, and respect fully their freedom of movement and the safety of their personnel;

12. *Notes* the progress made thus far in the deployment of the Force, welcomes the fact that the Force has assumed the full responsibility called for by its mandate in Eastern Slavonia, and requests the Secretary-General to ensure that it will assume its full responsibilities in all the United Nations Protected Areas as soon as possible and to encourage all parties and others concerned to resolve any problems remaining in this connection;

13. *Urges* all parties and others concerned to cooperate in every way with the Force in accordance with the United Nations peace-keeping plan⁴⁴ and to comply strictly with the plan in all its aspects, in particular the disarming of all irregular forces, whatever their origin, in the United Nations Protected Areas;

14. *Decides* to remain actively seized of the matter and to consider further steps to achieve a peaceful solution in conformity with relevant resolutions of the Council.

Adopted unanimously at the 3075th meeting

Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 752 (1992)

Letter dated 26 May 1992 from the Permanent Representative of Canada to the United Nations addressed to the President of the Security Council

Letter dated 27 May 1992 from the Minister for Foreign Affairs of Bosnia and Herzegovina addressed to the President of the Security Council

Decision

At its 3082nd meeting, on 30 May 1992, the Council discussed the item entitled:

"Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 752 (1992) (S/24000)".⁴⁵

"Letter dated 26 May 1992 from the Permanent Representative of Canada to the United Nations addressed to the President of the Security Council (S/23997)".⁴³

"Letter dated 27 May 1992 from the Minister for Foreign Affairs of Bosnia and Herzegovina addressed to the President of the Security Council (S/24024)".⁴³

Resolution 757 (1992) of 30 May 1992⁴⁴

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992, 743 (1992) of 21 February 1992, 749 (1992) of 7 April 1992 and 752 (1992) of 15 May 1992,

Noting that in the very complex context of events in the former Socialist Federal Republic of Yugoslavia all parties bear some responsibility for the situation,

Reaffirming its support for the Conference on Yugoslavia, including the efforts undertaken by the European Community in the framework of the discussions on constitutional arrangements for Bosnia and Herzegovina, and recalling that no territorial gains or changes brought about by violence are acceptable and that the borders of Bosnia and Herzegovina are inviolable,

Deploring the fact that the demands in resolution 752 (1992) have not been complied with, including its demands that:

- All parties and others concerned in Bosnia and Herzegovina stop the fighting immediately,
- All forms of interference from outside Bosnia and Herzegovina cease immediately,
- Bosnia and Herzegovina's neighbours take swift action to end all interference and respect the territorial integrity of Bosnia and Herzegovina,
- Action be taken as regards units of the Yugoslav People's Army in Bosnia and Herzegovina, including

the disbanding and disarming with weapons placed under effective international monitoring of any units that are neither withdrawn nor placed under the authority of the Government of Bosnia and Herzegovina,

All irregular forces in Bosnia and Herzegovina be disbanded and disarmed,

Deploring also that its call for the immediate cessation of forcible expulsions and attempts to change the ethnic composition of the population has not been heeded, and reaffirming in this context the need for the effective protection of human rights and fundamental freedoms, including those of ethnic minorities,

Dismayed that conditions have not yet been established for the effective and unhindered delivery of humanitarian assistance, including safe and secure access to and from Sarajevo and other airports in Bosnia and Herzegovina,

Deeply concerned that those United Nations Protection Force personnel remaining in Sarajevo have been subjected to deliberate mortar and small-arms fire, and that the United Nations Military Observers deployed in the Mostar region have had to be withdrawn,

Deeply concerned also at developments in Croatia, including persistent cease-fire violations and the continued expulsion of non-Serb civilians, and at the obstruction of and lack of cooperation with the Force in other parts of Croatia,

Deploring the tragic incident on 18 May 1992 which caused the death of a member of the International Committee of the Red Cross team in Bosnia and Herzegovina,

Noting that the claim by the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) to continue automatically the membership of the former Socialist Federal Republic of Yugoslavia in the United Nations has not been generally accepted,

Expressing its appreciation for the report of the Secretary-General of 26 May 1992⁵⁵ submitted pursuant to Security Council resolution 752 (1992),

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Recalling also the provisions of Chapter VIII of the Charter, and the continuing role that the European Community is playing in working for a peaceful solution in Bosnia and Herzegovina, as well as in other republics of the former Socialist Federal Republic of Yugoslavia,

Recalling further its decision in resolution 752 (1992) to consider further steps to achieve a peaceful solution in conformity with its relevant resolutions, and affirming its determination to take measures against any party or parties which fail

to fulfil the requirements of resolution 752 (1992) and its other relevant resolutions,

Determined in this context to adopt certain measures with the sole objective of achieving a peaceful solution and encouraging the efforts undertaken by the European Community and its member States,

Recalling the right of States, under Article 50 of the Charter, to consult the Council where they find themselves confronted with special economic problems arising from the carrying out of preventive or enforcement measures,

Determining that the situation in Bosnia and Herzegovina and in other parts of the former Socialist Federal Republic of Yugoslavia constitutes a threat to international peace and security,

Acting under Chapter VII of the Charter,

1. *Condemns* the failure of the authorities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), including the Yugoslav People's Army, to take effective measures to fulfil the requirements of resolution 752 (1992);

2. *Demands* that any elements of the Croatian Army still present in Bosnia and Herzegovina act in accordance with paragraph 4 of resolution 752 (1992) without further delay;

3. *Decides* that all States shall adopt the measures set out below, which shall apply until the Council decides that the authorities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), including the Yugoslav People's Army, have taken effective measures to fulfil the requirements of resolution 752 (1992);

4. *Decides also* that all States shall prevent:

(a) The import into their territories of all commodities and products originating in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) exported therefrom after the date of the present resolution;

(b) Any activities by their nationals or in their territories which would promote or are calculated to promote the export or trans-shipment of any commodities or products originating in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro); and any dealings by their nationals or their flag vessels or aircraft or in their territories in any commodities or products originating in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) and exported therefrom after the date of the present resolution, including in particular any transfer of funds to the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) for the purposes of such activities or dealings;

(c) The sale or supply by their nationals or from their territories or using their flag vessels or aircraft of any commodities or products, whether or not originating in their territories - but not including supplies intended strictly for medical purposes and foodstuffs notified to the Security Council Committee

established pursuant to resolution 724 (1991) on Yugoslavia - to any person or body in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) or to any person or body for the purposes of any business carried on in or operated from the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), and any activities by their nationals or in their territories which promote or are calculated to promote such sale or supply of such commodities or products;

5. *Decides further* that no State shall make available to the authorities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) or to any commercial, industrial or public utility undertaking in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), any funds or any other financial or economic resources and shall prevent their nationals and any persons within their territories from removing from their territories or otherwise making available to those authorities or to any such undertaking any such funds or resources and from remitting any other funds to persons or bodies within the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), except payments exclusively for strictly medical or humanitarian purposes and foodstuffs;

6. *Decides* that the prohibitions in paragraphs 4 and 5 shall not apply to the trans-shipment through the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) of commodities and products originating outside the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) and temporarily present in the territory of the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) only for the purpose of such trans-shipment, in accordance with guidelines approved by the Security Council Committee established by resolution 724 (1991);

7. *Decides* that all States shall:

(a) Deny permission to any aircraft to take off from, land in or overfly their territory if it is destined to land in or has taken off from the territory of the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), unless the particular flight has been approved, for humanitarian or other purposes consistent with the relevant resolutions of the Council, by the Security Council Committee established by resolution 724 (1991);

(b) Prohibit, by their nationals or from their territory, the provision of engineering and maintenance servicing of aircraft registered in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) or operated by or on behalf of entities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) or components for such aircraft, the certification of airworthiness for such aircraft, and the payment of new claims against existing insurance contracts and the provision of new direct insurance for such aircraft;

8. *Decides also* that all States shall:

(a) Reduce the level of the staff at diplomatic missions and consular posts of the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro);

(b) Take the necessary steps to prevent the participation in sporting events on their territory of persons or groups representing the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro);

(c) Suspend scientific and technical cooperation and cultural exchanges and visits involving persons or groups officially sponsored by or representing the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro);

9. *Decides further* that all States, and the authorities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), shall take the necessary measures to ensure that no claim shall lie at the instance of the authorities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), or of any person or body in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), or of any person claiming through or for the benefit of any such person or body, in connection with any contract or other transaction where its performance was affected by reason of the measures imposed by the present resolution and related resolutions;

10. *Decides* that the measures imposed by the present resolution shall not apply to activities related to the United Nations Protection Force, to the Conference on Yugoslavia or to the European Community Monitoring Mission, and that States, parties and others concerned shall cooperate fully with the Force, the Conference and the Mission and respect fully their freedom of movement and the safety of their personnel;

11. *Calls upon* all States, including States not members of the United Nations, and all international organizations, to act strictly in accordance with the provisions of the present resolution, notwithstanding the existence of any rights or obligations conferred or imposed by any international agreement or any contract entered into or any licence or permit granted prior to the date of the present resolution;

12. *Requests* all States to report to the Secretary-General by 22 June 1992 on the measures they have instituted for meeting the obligations set out in paragraphs 4 to 9;

13. *Decides* that the Security Council Committee established by resolution 724 (1991) shall undertake the following tasks additional to those in respect of the arms embargo established by resolutions 713 (1991) and 727 (1992):

(a) To examine the reports submitted pursuant to paragraph 12 above;

(b) To seek from all States further information regarding the action taken by them concerning the effective implementation of the measures imposed by paragraphs 4 to 9;

(c) To consider any information brought to its attention by States concerning violations of the measures imposed by paragraphs 4 to 9 and, in that context, to make recommendations to the Council on ways to increase their effectiveness;

(d) To recommend appropriate measures in response to violations of the measures imposed by paragraphs 4 to 9 and to provide information on a regular basis to the Secretary-General for general distribution to Member States;

(e) To consider and approve the guidelines referred to in paragraph 6 above;

(f) To consider and decide upon expeditiously any applications for the approval of flights for humanitarian or other purposes consistent with the relevant resolutions of the Council in accordance with paragraph 7 above;

14. *Calls upon* all States to cooperate fully with the Security Council Committee established by Security Council resolution 724 (1991) in the fulfilment of its tasks, including supplying such information as may be sought by the Committee in pursuance of the present resolution;

15. *Requests* the Secretary-General to report to the Security Council, not later than 15 June 1992 and earlier if he considers it appropriate, on the implementation of resolution 752 (1992) by all parties and others concerned;

16. *Decides* to keep under continuous review the measures imposed by paragraphs 4 to 9 with a view to considering whether such measures might be suspended or terminated following compliance with the requirements of resolution 752 (1992);

17. *Demands* that all parties and others concerned create immediately the necessary conditions for unimpeded delivery of humanitarian supplies to Sarajevo and other destinations in Bosnia and Herzegovina, including the establishment of a security zone encompassing Sarajevo and its airport and respecting the agreements signed at Geneva on 22 May 1992;

18. *Requests* the Secretary-General to continue to use his good offices in order to achieve the objectives contained in paragraph 17 above, and invites him to keep under continuous review any further measures that may become necessary to ensure unimpeded delivery of humanitarian supplies;

19. *Urges* all States to respond to the Revised Joint Appeal for humanitarian assistance of early May 1992 issued by the United Nations High Commissioner for Refugees, the United Nations Children's Fund and the World Health Organization;

20. *Reiterates* the call in paragraph 2 of resolution 752 (1992) that all parties continue their efforts in the framework of the Conference on Yugoslavia and that the three communities in Bosnia and Herzegovina resume their discussions on constitutional arrangements for Bosnia and Herzegovina;

21. *Decides* to remain actively seized of the matter and to consider immediately, whenever necessary, further steps to

achieve a peaceful solution in conformity with its relevant resolutions.

Adopted at the 3082nd meeting by 13 votes in none, with 2 abstentions (China, Zimbabwe).

Decision

At its 3088th meeting, on 30 June 1992, the Council discussed the item entitled "Further report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 752 (1992) (S/24188)".⁴³

Resolution 762 (1992) of 30 June 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992, 743 (1992) of 21 February 1992, 749 (1992) of 7 April 1992, 752 (1992) of 15 May 1992, 757 (1992) of 30 May 1992, 758 (1992) of 8 June 1992, 760 (1992) of 18 June 1992 and 761 (1992) of 29 June 1992,

Noting the further report of the Secretary-General of 26 June 1992⁴⁶ submitted pursuant to Security Council resolution 752 (1992),

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Welcoming the progress made as a result of the assumption of responsibilities by the United Nations Protection Force in Sectors East and West, and concerned about the difficulties encountered by the Force in Sectors North and South,

Commending again the efforts undertaken by the European Community and its member States, with the support of the States participating in the Conference on Security and Cooperation in Europe, through the convening of a Conference on Yugoslavia, including the mechanisms set forth within it, to ensure a peaceful political settlement,

1. *Approves* the further report of the Secretary-General of 26 June 1992⁴⁶ submitted pursuant to Security Council resolution 752 (1992)

2. *Urges* all parties and others concerned to honour their commitments to effect a complete cessation of hostilities and to implement the United Nations peace-keeping plan;⁴⁸

3. *Also urges*, in accordance with paragraph 4 of resolution 727 (1992), the Government of Croatia to withdraw its army to the positions held before the offensive of 21 June 1992

and to cease hostile military activities within or adjacent to the United Nations Protected Areas;

4. *Urges* the remaining units of the Yugoslav People's Army, the Serb territorial defence forces in Croatia and others concerned to comply strictly with their obligations under the United Nations peace-keeping plan, in particular with regard to the withdrawal and the disarming of all forces in accordance with the plan;

5. *Urges* the Government of Croatia and others concerned to follow the course of action outlined in paragraph 16 of the report of the Secretary-General and appeals to all parties to assist the Force in its implementation;

6. *Recommends* the establishment of the Joint Commission described in paragraph 16 of the report of the Secretary-General, which should consult, as may be necessary or appropriate, with the Belgrade authorities in performing its functions;

7. *Authorizes* the strengthening of the Force by the addition of up to sixty military observers and one hundred and twenty civilian police to perform the functions envisaged in paragraph 16 of the report of the Secretary-General, with the agreement of the Government of Croatia and others concerned;

8. *Reaffirms* the embargo applied in paragraph 6 of resolution 713 (1991), paragraph 5 of resolution 724 (1991) and paragraph 6 of resolution 727 (1992);

9. *Supports* the views expressed in paragraph 18 of the report of the Secretary-General about the grave consequences which the collapse of the United Nations peace-keeping plan would have throughout the region;

10. *Encourages* the Secretary-General to pursue his efforts to fulfil as soon as possible the terms of paragraph 12 of resolution 752 (1992);

11. *Calls again upon* all parties concerned to cooperate fully with the Conference on Yugoslavia and its aim of reaching a political settlement consistent with the principles of the Conference on Security and Cooperation in Europe and reaffirms that the United Nations peace-keeping plan and its implementation is in no way intended to prejudice the terms of a political settlement;

12. *Decides* to remain actively seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3088th meeting

Decision⁵⁷

On 9 July 1992, following consultations with the members of the Council, the President issued the following statement on their behalf:⁵⁸

"The members of the Security Council take note of the fact that document S/24258 will be issued on 11 July 1992. They agree that this fact does not prejudice decisions that may be taken by appropriate United Nations bodies or their national positions on this matter."

Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 757 (1992)

Decision

At its 3083rd meeting, on 8 June 1992, the Council discussed the item entitled "Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 757 (1992) (S/24075 and Add.1)".⁴³

Resolution 758 (1992)

of 8 June 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992, 743 (1992) of 21 February 1992, 749 (1992) of 7 April 1992, 752 (1992) of 15 May 1992 and 757 (1992) of 30 May 1992,

Noting that the Secretary-General has secured the evacuation of the Marshal Tito barracks in Sarajevo,

Noting also the agreement of all the parties in Bosnia and Herzegovina to the reopening of Sarajevo airport for humanitarian purposes, under the exclusive authority of the United Nations, and with the assistance of the United Nations Protection Force,

Noting further that the reopening of Sarajevo airport for humanitarian purposes would constitute a first step in establishing a security zone encompassing Sarajevo and its airport,

Deploring the continuation of the fighting in Bosnia and Herzegovina which is rendering impossible the distribution of humanitarian assistance in Sarajevo and its environs,

Stressing the imperative need to find an urgent negotiated political solution for the situation in Bosnia and Herzegovina,

1. *Approves* the report of the Secretary-General of 6 June 1992 submitted pursuant to Security Council resolution 757 (1992);⁴⁹

2. *Decides* to enlarge the mandate and strength of the United Nations Protection Force, established under resolution 743 (1992), in accordance with the report of the Secretary-General;

3. *Authorizes* the Secretary-General to deploy, when he judges it appropriate, the military observers and related personnel and equipment required for the activities referred to in paragraph 5 of his report;

4. *Requests* the Secretary-General to seek Security Council authorization for the deployment of the additional elements of the Force, after he has reported to the Council that all the conditions necessary for them to carry out the mandate approved by the Council, including an effective and durable cease-fire, have been fulfilled;

5. *Strongly condemns* all those parties and others concerned that are responsible for violations of the cease-fire reaffirmed in paragraph 1 of the agreement of 5 June 1992⁶⁰ annexed to the report of the Secretary-General;

6. *Calls upon* all parties and others concerned to comply fully with the above-mentioned agreement and in particular to respect strictly the cease-fire reaffirmed in paragraph 1 thereof;

7. *Demands* that all parties and others concerned cooperate fully with the Force and international humanitarian agencies and take all necessary steps to ensure the safety of their personnel;

8. *Demands also* that all parties and others concerned create immediately the necessary conditions for unimpeded delivery of humanitarian supplies to Sarajevo and other destinations in Bosnia and Herzegovina, including the establishment of a security zone encompassing Sarajevo and its airport and respecting the agreements signed at Geneva on 22 May 1992;

9. *Requests* the Secretary-General to continue to use his good offices in order to achieve the objectives contained in paragraph 8 above, and invites him to keep under continuous review any further measures that may become necessary to ensure unimpeded delivery of humanitarian supplies;

10. *Also requests* the Secretary-General to report to the Security Council on his efforts no later than seven days after the adoption of the present resolution;

11. *Decides* to remain actively seized of the matter.

Adopted unanimously at the 3083rd meeting

Decisions

In a letter dated 30 June 1992,⁶¹ addressed to the President of the Security Council for the attention of the members of the Council, the Secretary-General noted that further to the decision of the Security Council in its resolution 758 (1992) of 8 June 1992, and having completed the necessary consultations, he proposed that Ukraine be added to the list of Member States contributing military personnel to the United Nations Protection Force.

In a letter dated 2 July 1992,⁶² the President of the Security Council informed the Secretary-General as follows:

"I have the honour to inform you that your letter dated 30 June 1992⁶¹ concerning the addition to the composition of the United Nations Protection Force has been brought to the attention of the members of the Council. They agree with the proposal contained in your letter."

Report of the Secretary-General pursuant to paragraph 15 of Security Council resolution 757 (1992) and paragraph 10 of resolution 758 (1992)

Decision

At its 3086th meeting, on 18 June 1992, the Council discussed the item entitled "Report of the Secretary-General pursuant to paragraph 15 of resolution 757 (1992) and paragraph 10 of resolution 758 (1992) (S/24100 and Corr.1)".⁶³

Resolution 760 (1992)

of 18 June 1992

The Security Council,

Recalling its resolutions 752 (1992) of 15 May 1992, 757 (1992) of 30 May 1992 and 758 (1992) of 8 June 1992, and in particular paragraph 7 of resolution 752 (1992), in which it emphasized the urgent need for humanitarian assistance and fully supported the current efforts to deliver humanitarian aid to all the victims of the conflict,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

Decides that the prohibitions in paragraph 4 (c) of resolution 757 (1992) concerning the sale or supply to the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) of commodities or products, other than medical supplies and foodstuffs, and the prohibitions against financial transactions related thereto contained in resolution 757 (1992) shall not apply, with the approval of the Security Council Committee established by resolution 724 (1991) on Yugoslavia under the simplified and accelerated "no objection" procedure, to commodities and products for essential humanitarian need.

Adopted unanimously at the 3086th meeting

Oral reports of the Secretary-General on 26 and 29 June 1992 pursuant to Security Council resolution 758 (1992)

Decision

At its 3087th meeting, on 29 June 1992, the Council discussed the item entitled "Oral reports of the Secretary-

(d) To recommend appropriate measures in response to violations of the measures imposed by paragraphs 4 to 9 and to provide information on a regular basis to the Secretary-General for general distribution to Member States;

(e) To consider and approve the guidelines referred to in paragraph 6 above;

(f) To consider and decide upon expeditiously any applications for the approval of flights for humanitarian or other purposes consistent with the relevant resolutions of the Council in accordance with paragraph 7 above;

14. *Calls upon* all States to cooperate fully with the Security Council Committee established by Security Council resolution 724 (1991) in the fulfilment of its tasks, including supplying such information as may be sought by the Committee in pursuance of the present resolution;

15. *Requests* the Secretary-General to report to the Security Council, not later than 15 June 1992 and earlier if he considers it appropriate, on the implementation of resolution 752 (1992) by all parties and others concerned;

16. *Decides* to keep under continuous review the measures imposed by paragraphs 4 to 9 with a view to considering whether such measures might be suspended or terminated following compliance with the requirements of resolution 752 (1992);

17. *Demands* that all parties and others concerned create immediately the necessary conditions for unimpeded delivery of humanitarian supplies to Sarajevo and other destinations in Bosnia and Herzegovina, including the establishment of a security zone encompassing Sarajevo and its airport and respecting the agreements signed at Geneva on 22 May 1992;

18. *Requests* the Secretary-General to continue to use his good offices in order to achieve the objectives contained in paragraph 17 above, and invites him to keep under continuous review any further measures that may become necessary to ensure unimpeded delivery of humanitarian supplies;

19. *Urges* all States to respond to the Revised Joint Appeal for humanitarian assistance of early May 1992 issued by the United Nations High Commissioner for Refugees, the United Nations Children's Fund and the World Health Organization;

20. *Reiterates* the call in paragraph 2 of resolution 752 (1992) that all parties continue their efforts in the framework of the Conference on Yugoslavia and that the three communities in Bosnia and Herzegovina resume their discussions on constitutional arrangements for Bosnia and Herzegovina;

21. *Decides* to remain actively seized of the matter and to consider immediately, whenever necessary, further steps to

achieve a peaceful solution in conformity with its relevant resolutions.

Adopted at the 3082nd meeting by 13 votes in none, with 2 abstentions (China, Zimbabwe).

Decision

At its 3088th meeting, on 30 June 1992, the Council discussed the item entitled "Further report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 752 (1992) (S/24188)".⁴³

Resolution 762 (1992)

of 30 June 1992

The Security Council.

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992, 743 (1992) of 21 February 1992, 749 (1992) of 7 April 1992, 752 (1992) of 15 May 1992, 757 (1992) of 30 May 1992, 758 (1992) of 8 June 1992, 760 (1992) of 18 June 1992 and 761 (1992) of 29 June 1992.

Noting the further report of the Secretary-General of 26 June 1992⁴⁴ submitted pursuant to Security Council resolution 752 (1992),

Recalling its primary responsibility under the Charter of the United Nations for the maintenance of international peace and security,

Welcoming the progress made as a result of the assumption of responsibilities by the United Nations Protection Force in Sectors East and West, and concerned about the difficulties encountered by the Force in Sectors North and South,

Commending again the efforts undertaken by the European Community and its member States, with the support of the States participating in the Conference on Security and Cooperation in Europe, through the convening of a Conference on Yugoslavia, including the mechanisms set forth within it, to ensure a peaceful political settlement,

1. *Approves* the further report of the Secretary-General of 26 June 1992⁴⁵ submitted pursuant to Security Council resolution 752 (1992)

2. *Urges* all parties and others concerned to honour their commitments to effect a complete cessation of hostilities and to implement the United Nations peace-keeping plan;⁴⁶

3. *Also urges*, in accordance with paragraph 4 of resolution 727 (1992), the Government of Croatia to withdraw its army to the positions held before the offensive of 21 June 1992

and to cease hostile military activities within or adjacent to the United Nations Protected Areas;

4. *Urges* the remaining units of the Yugoslav People's Army, the Serb territorial defence forces in Croatia and others concerned to comply strictly with their obligations under the United Nations peace-keeping plan, in particular with regard to the withdrawal and the disarming of all forces in accordance with the plan;

5. *Urges* the Government of Croatia and others concerned to follow the course of action outlined in paragraph 16 of the report of the Secretary-General and appeals to all parties to assist the Force in its implementation;

6. *Recommends* the establishment of the Joint Commission described in paragraph 16 of the report of the Secretary-General, which should consult, as may be necessary or appropriate, with the Belgrade authorities in performing its functions;

7. *Authorizes* the strengthening of the Force by the addition of up to sixty military observers and one hundred and twenty civilian police to perform the functions envisaged in paragraph 16 of the report of the Secretary-General, with the agreement of the Government of Croatia and others concerned;

8. *Reaffirms* the embargo applied in paragraph 6 of resolution 713 (1991), paragraph 5 of resolution 724 (1991) and paragraph 6 of resolution 727 (1992);

9. *Supports* the views expressed in paragraph 18 of the report of the Secretary-General about the grave consequences which the collapse of the United Nations peace-keeping plan would have throughout the region;

10. *Encourages* the Secretary-General to pursue his efforts to fulfil as soon as possible the terms of paragraph 12 of resolution 752 (1992);

11. *Calls again upon* all parties concerned to cooperate fully with the Conference on Yugoslavia and its aim of reaching a political settlement consistent with the principles of the Conference on Security and Cooperation in Europe and reaffirms that the United Nations peace-keeping plan and its implementation is in no way intended to prejudice the terms of a political settlement;

12. *Decides* to remain actively seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Adopted unanimously at the 3088th meeting.

Decision⁵⁷

On 9 July 1992, following consultations with the members of the Council, the President issued the following statement on their behalf:⁵⁸

"The members of the Security Council take note of the fact that document S/24258 will be issued on 11 July 1992. They agree that this fact does not prejudice decisions that may be taken by appropriate United Nations bodies or their national positions on this matter."

Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 757 (1992)

Decision

At its 3083rd meeting, on 8 June 1992, the Council discussed the item entitled "Report of the Secretary-General pursuant to Security Council resolution 757 (1992) (S/24075 and Add.1)".⁴⁵

Resolution 758 (1992)

of 8 June 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992, 743 (1992) of 21 February 1992, 749 (1992) of 7 April 1992, 752 (1992) of 15 May 1992 and 757 (1992) of 30 May 1992,

Noting that the Secretary-General has secured the evacuation of the Marshal Tito barracks in Sarajevo,

Noting also the agreement of all the parties in Bosnia and Herzegovina to the reopening of Sarajevo airport for humanitarian purposes, under the exclusive authority of the United Nations, and with the assistance of the United Nations Protection Force,

Noting further that the reopening of Sarajevo airport for humanitarian purposes would constitute a first step in establishing a security zone encompassing Sarajevo and its airport,

Deploring the continuation of the fighting in Bosnia and Herzegovina which is rendering impossible the distribution of humanitarian assistance in Sarajevo and its environs,

Stressing the imperative need to find an urgent negotiated political solution for the situation in Bosnia and Herzegovina,

1. *Approves* the report of the Secretary-General of 6 June 1992 submitted pursuant to Security Council resolution 757 (1992);⁵⁹

2. *Decides* to enlarge the mandate and strength of the United Nations Protection Force, established under resolution 743 (1992), in accordance with the report of the Secretary-General;

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/769 (1992)
7 August 1992

RESOLUTION 769 (1992)

Adopted by the Security Council at its 3104th meeting,
on 7 August 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolution 743 (1992) and all subsequent resolutions relating to the United Nations Protection Force (UNPROFOR),

Having examined the report of the Secretary-General of 27 July 1992 (S/24353 and Add.1) in which the Secretary-General recommended certain enlargements in the mandate and strength of UNPROFOR,

Taking note of the letter dated 7 August 1992 from the Deputy Prime Minister of the Republic of Croatia to the President of the Security Council (S/24390, annex),

1. Approves the Secretary-General's report;
2. Authorizes the enlargements of UNPROFOR's mandate and strength recommended by the Secretary-General in that report;
3. Reiterates its demand that all parties and others concerned cooperate with UNPROFOR in implementing the mandate entrusted to it by the Security Council;
4. Condemns resolutely the abuses committed against the civilian population, particularly on ethnic grounds, as referred to in paragraphs 14-16 of the above-mentioned report of the Secretary-General.

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/770 (1992)
13 August 1992

RESOLUTION 770 (1992)

Adopted by the Security Council at its 3106th meeting,
on 13 August 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 713 (1991) of 25 September 1991, 721 (1991) of 27 November 1991, 724 (1991) of 15 December 1991, 727 (1992) of 8 January 1992, 740 (1992) of 7 February 1992, 743 (1992) of 21 February 1992, 749 (1992) of 7 April 1992, 752 (1992) of 15 May 1992, 757 (1992) of 30 May 1992, 758 (1992) of 8 June 1992, 760 (1992) of 18 June 1992, 761 (1992) of 29 June 1992, 762 (1992) of 30 June 1992, 764 (1992) of 13 July 1992 and 769 (1992) of 7 August 1992,

Noting the letter dated 10 August 1992 from the Permanent Representative of the Republic of Bosnia and Herzegovina to the United Nations (S/24401),

Underlining once again the imperative need for an urgent negotiated political solution to the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina to enable that country to live in peace and security within its borders,

Reaffirming the need to respect the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Recognizing that the situation in Bosnia and Herzegovina constitutes a threat to international peace and security and that the provision of humanitarian assistance in Bosnia and Herzegovina is an important element in the Council's effort to restore international peace and security in the area,

Commending the United Nations Protection Force (UNPROFOR) for its continuing action in support of the relief operation in Sarajevo and other parts of Bosnia and Herzegovina,

Deeply disturbed by the situation that now prevails in Sarajevo, which has severely complicated UNPROFOR's efforts to fulfil its mandate to ensure the security and functioning of Sarajevo airport and the delivery of humanitarian assistance in Sarajevo and other parts of Bosnia and Herzegovina

UNITED
NATIONS

S

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/779 (1992)
6 October 1992

RESOLUTION 779 (1992)

Adopted by the Security Council at its 3118th meeting,
on 6 October 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolution 743 (1992) of 21 February 1992 and all subsequent resolutions relating to the activities of the United Nations Protection Force in Croatia,

Having examined the report of the Secretary-General of 28 September 1992 1/ submitted pursuant to resolution 743 (1992) and 762 (1992),

Concerned about the difficulties encountered by the United Nations Protection Force in the implementation of resolution 762 (1992) due to cease-fire violations and in particular to the creation of paramilitary forces in the United Nations protected areas in violation of the United Nations peace-keeping plan,

Expressing grave alarm at continuing reports of "ethnic cleansing" in the UNPAs and of forcible expulsion of civilians and deprivation of their rights of residence and property,

Welcoming the Joint Declaration signed in Geneva on 30 September 1992 by the Presidents of the Republic of Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), 2/

Welcoming in particular the agreement, reaffirmed in the Joint Declaration, concerning the demilitarization of the Prevlaka peninsula,

1/ S/24600.

2/ S/24476.

S/RES/770 (1992)

pursuant to resolutions 743 (1992), 749 (1992), 761 (1992) and 764 (1992) and the reports of the Secretary-General cited therein,

Dismayed by the continuation of conditions that impede the delivery of humanitarian supplies to destinations within Bosnia and Herzegovina and the consequent suffering of the people of that country,

Deeply concerned by reports of abuses against civilians imprisoned in camps, prisons and detention centres,

Determined to establish as soon as possible the necessary conditions for the delivery of humanitarian assistance wherever needed in Bosnia and Herzegovina, in conformity with resolution 764 (1992),

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Reaffirms its demand that all parties and others concerned in Bosnia and Herzegovina stop the fighting immediately;
2. Calls upon States to take nationally or through regional agencies or arrangements all measures necessary to facilitate in coordination with the United Nations the delivery by relevant United Nations humanitarian organizations and others of humanitarian assistance to Sarajevo and wherever needed in other parts of Bosnia and Herzegovina;
3. Demands that unimpeded and continuous access to all camps, prisons and detention centres be granted immediately to the International Committee of the Red Cross and other relevant humanitarian organizations and that all detainees therein receive humane treatment, including adequate food, shelter and medical care;
4. Calls upon States to report to the Secretary-General on measures they are taking in coordination with the United Nations to carry out this resolution, and invites the Secretary-General to keep under continuous review any further measures that may be necessary to ensure unimpeded delivery of humanitarian supplies;
5. Requests all States to provide appropriate support for the actions undertaken in pursuance of this resolution;
6. Demands that all parties and others concerned take the necessary measures to ensure the safety of United Nations and other personnel engaged in the delivery of humanitarian assistance;
7. Requests the Secretary-General to report to the Council on a periodic basis on the implementation of this resolution;
8. Decides to remain actively seized of the matter.

S/RES/779 (1992)

Recalling the provisions of Chapter VIII of the Charter of the United Nations,

1. Approves the report of the Secretary-General including the steps taken to ensure the control of the Peruca dam by the United Nations Protection Force;
2. Authorizes the United Nations Protection Force to assume responsibility for monitoring the arrangements agreed for the complete withdrawal of the Yugoslav Army from Croatia, the demilitarization of the Prevlaka peninsula and the removal of heavy weapons from neighbouring areas of Croatia and Montenegro, in cooperation, as appropriate, with the European Community Monitoring Mission, looks forward to the report of the Secretary-General on how this is implemented, and calls on all parties and others concerned to cooperate fully with UNPROFOR in its performance of this new task;
3. Calls on all parties and others concerned to improve their cooperation with the United Nations Protection Force in the performance of the tasks it is already undertaking in the UNPAs and in the areas adjacent to the United Nations protected areas;
4. Urges all parties and others concerned in Croatia to comply with their obligations under the United Nations peace-keeping plan, especially with regard to the withdrawal and the disarming of all forces, including paramilitary forces;
5. Endorses the principles agreed by the Presidents of the Republic of Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) on 30 September 1992 that all statements or commitments made under duress, particularly those relating to land and property, are wholly null and void and that all displaced persons have the right to return in peace to their former homes;
6. Strongly supports the current efforts of the co-chairmen of the International Conference on Former Yugoslavia to ensure the restoration of power and water supplies before the coming winter, as mentioned in paragraph 38 of the report of the Secretary-General, and calls on all the parties and others concerned to cooperate in this regard;
7. Decides to remain actively seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/781 (1992)
9 October 1992

RESOLUTION 781 (1992)

Adopted by the Security Council at its 3122nd meeting,
on 9 October 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolution 713 (1991) and all subsequent relevant resolutions,

Determined to ensure the safety of humanitarian flights to Bosnia and Herzegovina,

Noting the readiness of the parties, expressed in the framework of the London Conference, to take appropriate steps in order to ensure the safety of humanitarian flights and their commitment at that Conference to a ban on military flights,

Recalling in this context the Joint Declaration 1/ signed at Geneva on 30 September 1992 by the Presidents of the Republic of Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), and in particular paragraph 7 thereof,

Recalling also the agreement reached on air issues at Geneva on 15 September 1992 among all the parties concerned in the framework of the Working Group on Confidence and Security-building and Verification Measures of the London Conference, 2/

Alarmed at reports that military flights over the territory of Bosnia and Herzegovina are none the less continuing,

1/ S/24476, annex.

2/ S/24634, annex.

S/RES/781 (1992)

Noting the letter of 4 October 1992 from the President of the Republic of Bosnia and Herzegovina addressed to the President of the Security Council, 3/

Considering that the establishment of a ban on military flights in the airspace of Bosnia and Herzegovina constitutes an essential element for the safety of the delivery of humanitarian assistance and a decisive step for the cessation of hostilities in Bosnia and Herzegovina,

Acting pursuant to the provisions of resolution 770 (1992) aimed at ensuring the safety of the delivery of humanitarian assistance in Bosnia and Herzegovina,

1. Decides to establish a ban on military flights in the airspace of Bosnia and Herzegovina, this ban not to apply to United Nations Protection Force flights or to other flights in support of United Nations operations, including humanitarian assistance;
2. Requests the United Nations Protection Force to monitor compliance with the ban on military flights, including the placement of observers where necessary at airfields in the territory of the former Yugoslavia;
3. Also requests the United Nations Protection Force to ensure, through an appropriate mechanism for approval and inspection, that the purpose of flights to and from Bosnia and Herzegovina other than those banned by paragraph 1 above is consistent with Security Council resolutions;
4. Requests the Secretary-General to report to the Council on a periodic basis on the implementation of the present resolution and to report immediately any evidence of violations;
5. Calls upon States to take nationally or through regional agencies or arrangements all measures necessary to provide assistance to the United Nations Protection Force, based on technical monitoring and other capabilities, for the purposes of paragraph 2 above;
6. Undertakes to examine without delay all the information brought to its attention concerning the implementation of the ban on military flights in Bosnia and Herzegovina and, in the case of violations, to consider urgently the further measures necessary to enforce this ban;
7. Decides to remain actively seized of the matter.

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/787 (1992)
16 November 1992

RESOLUTION 787 (1992)

Adopted by the Security Council at its 3137th meeting,
on 16 November 1992

The Security Council,

Reaffirming its resolution 713 (1991) of 25 September 1991 and all subsequent relevant resolutions,

Reaffirming its determination that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina constitutes a threat to the peace, and reaffirming that the provision of humanitarian assistance in the Republic of Bosnia and Herzegovina is an important element in the Security Council's effort to restore peace and security in the region,

Deeply concerned at the threats to the territorial integrity of the Republic of Bosnia and Herzegovina, which, as a State Member of the United Nations, enjoys the rights provided for in the Charter of the United Nations,

Reaffirming also its full support for the International Conference on the Former Yugoslavia as the framework within which an overall political settlement of the crisis in the former Yugoslavia may be achieved, and for the work of the Co-Chairmen of the Steering Committee of the Conference,

Recalling the decision by the International Conference on the Former Yugoslavia to examine the possibility of promoting safe areas for humanitarian purposes,

Recalling the commitments entered into by the parties and others concerned within the framework of the International Conference on the Former Yugoslavia,

Reiterating its call on all parties and others concerned to cooperate fully with the Co-Chairmen of the Steering Committee,

Noting the progress made so far within the framework of the International Conference, including the Joint Declarations signed at Geneva on

S/RES/787 (1992)

30 September 1992 1/ and 20 October 1992 2/ by the Presidents of the Republic of Croatia and the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro); the Joint Statement made at Geneva on 19 October 1992 by the Presidents of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro); 3/ the Joint Communiqué issued on 1 November 1992 at Zagreb by the Presidents of the Republic of Croatia and the Republic of Bosnia and Herzegovina; 4/ the establishment of the Mixed Military Working Group in the Republic of Bosnia and Herzegovina; and the production of a draft outline constitution for the Republic of Bosnia and Herzegovina, 5/

Noting with grave concern the report of the Special Rapporteur appointed following a special session of the Commission on Human Rights to investigate the human rights situation in the former Yugoslavia, which makes clear that massive and systematic violations of human rights and grave violations of international humanitarian law continue in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Welcoming the deployment of additional elements of the United Nations Protection Force for the protection of humanitarian activities in the Republic of Bosnia and Herzegovina, in accordance with its resolution 776 (1992) of 14 September 1992,

Deeply concerned about reports of continuing violations of the embargo imposed by its resolutions 713 (1991) and 724 (1991) of 15 December 1991,

Deeply concerned also about reports of violations of the measures imposed by its resolution 757 (1992) of 30 May 1992,

1. Calls upon the parties in the Republic of Bosnia and Herzegovina to consider the draft outline constitution as a basis for negotiating a political settlement of the conflict in that country and to continue negotiations for constitutional arrangements on the basis of the draft outline, under the auspices of the Co-Chairmen of the Steering Committee, these negotiations to be held in continuous and uninterrupted session;

2. Reaffirms that any taking of territory by force or any practice of "ethnic cleansing" is unlawful and unacceptable, and will not be permitted to affect the outcome of the negotiations on constitutional arrangements for the

-
- 1/ S/24476, annex.
 - 2/ S/24704, annex.
 - 3/ S/24702, annex.
 - 4/ S/24748, annex.
 - 5/ S/24795, annex VII.

/...

Republic of Bosnia and Herzegovina, and insists that all displaced persons be enabled to return in peace to their former homes;

3. Strongly reaffirms its call on all parties and others concerned to respect strictly the territorial integrity of the Republic of Bosnia and Herzegovina, and affirms that any entities unilaterally declared or arrangements imposed in contravention thereof will not be accepted;

4. Condemns the refusal of all parties in the Republic of Bosnia and Herzegovina, in particular the Bosnian Serb paramilitary forces, to comply with its previous resolutions, and demands that they and all other concerned parties in the former Yugoslavia fulfil immediately their obligations under those resolutions;

5. Demands that all forms of interference from outside the Republic of Bosnia and Herzegovina, including infiltration into the country of irregular units and personnel, cease immediately, and reaffirms its determination to take measures against all parties and others concerned which fail to fulfil the requirements of resolution 752 (1992) and its other relevant resolutions, including the requirement that all forces, in particular elements of the Croatian army, be withdrawn, or be subject to the authority of the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina, or be disbanded or disarmed;

6. Calls upon all parties in the Republic of Bosnia and Herzegovina to fulfil their commitments to put into effect an immediate cessation of hostilities and to negotiate in the Mixed Military Working Group, continuously and in uninterrupted session, to end the blockades of Sarajevo and other towns and to demilitarize them, with heavy weapons under international supervision;

7. Condemns all violations of international humanitarian law, including in particular the practice of "ethnic cleansing" and the deliberate impeding of the delivery of food and medical supplies to the civilian population of the Republic of Bosnia and Herzegovina, and reaffirms that those that commit or order the commission of such acts will be held individually responsible in respect of such acts;

8. Welcomes the establishment of the Commission of Experts provided for in paragraph 2 of its resolution 780 (1992) of 6 October 1992, and requests the Commission to pursue actively its investigations with regard to grave breaches of the Geneva Conventions and other violations of international humanitarian law committed in the territory of the former Yugoslavia, in particular the practice of "ethnic cleansing";

9. Decides, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations, in order to ensure that commodities and products transshipped through the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) are not diverted in violation of resolution 757 (1992), to prohibit the transshipment of crude oil, petroleum products, coal, energy-related equipment, iron, steel, other metals, chemicals, rubber, tyres, vehicles, aircraft and motors of all types unless such transshipment is specifically authorized on a case-by-case basis

/...

S/RES/787 (1992)

by the Committee established by resolution 724 (1991) under its no-objection procedure;

10. Further decides, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations, that any vessel in which a majority or controlling interest is held by a person or undertaking in or operating from the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) shall be considered, for the purpose of implementation of the relevant resolutions of the Security Council, a vessel of the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) regardless of the flag under which the vessel sails;

11. Calls upon all States to take all necessary steps to ensure that none of their exports are diverted to the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) in violation of resolution 757 (1992);

12. Acting under Chapters VII and VIII of the Charter of the United Nations, calls upon States, acting nationally or through regional agencies or arrangements, to use such measures commensurate with the specific circumstances as may be necessary under the authority of the Security Council to halt all inward and outward maritime shipping in order to inspect and verify their cargoes and destinations and to ensure strict implementation of the provisions of resolutions 713 (1991) and 757 (1992);

13. Commends the efforts of those riparian States which are acting to ensure compliance with resolutions 713 (1991) and 757 (1992) with respect to shipments on the Danube, and reaffirms the responsibility of riparian States to take necessary measures to ensure that shipping on the Danube is in accordance with resolutions 713 (1991) and 757 (1992), including such measures commensurate with the specific circumstances as may be necessary to halt such shipping in order to inspect and verify their cargoes and destinations and to ensure strict implementation of the provisions of resolutions 713 (1991) and 757 (1992);

14. Requests the States concerned, nationally or through regional agencies or arrangements, to coordinate with the Secretary-General inter alia on the submission of reports to the Security Council regarding actions taken in pursuance of paragraphs 12 and 13 of the present resolution to facilitate the monitoring of the implementation of the present resolution;

15. Requests all States to provide in accordance with the Charter of the United Nations such assistance as may be required by those States acting nationally or through regional agencies and arrangements in pursuance of paragraphs 12 and 13 of the present resolution;

16. Considers that, in order to facilitate the implementation of the relevant Security Council resolutions, observers should be deployed on the borders of the Republic of Bosnia and Herzegovina, and requests the Secretary-General to present to the Council as soon as possible his recommendations on this matter;

/...

17. Calls upon all international donors to contribute to the humanitarian relief efforts in the former Yugoslavia, to support the United Nations Consolidated Inter-Agency Programme of Action and Appeal for the former Yugoslavia and to speed up the delivery of assistance under existing pledges;

18. Calls upon all parties and others concerned to cooperate fully with the humanitarian agencies and with the United Nations Protection Force to ensure the safe delivery of humanitarian assistance to those in need of it, and reiterates its demand that all parties and others concerned take the necessary measures to ensure the safety of United Nations and other personnel engaged in the delivery of humanitarian assistance;

19. Invites the Secretary-General, in consultation with the United Nations High Commissioner for Refugees and other relevant international humanitarian agencies, to study the possibility of and the requirements for the promotion of safe areas for humanitarian purposes;

20. Expresses its appreciation for the report presented to the Council by the Co-Chairmen of the Steering Committee of the International Conference on the Former Yugoslavia, and requests the Secretary-General to continue to keep the Council regularly informed of developments and of the work of the Conference;

21. Decides to remain actively seized of the matter until a peaceful solution is achieved.

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/802 (1993)
25 January 1993

RESOLUTION 802 (1993)

Adopted by the Security Council at its
3163rd meeting, on 25 January 1993

The Security Council,

Reaffirming its resolution 713 (1991) of 25 September 1991 and all
subsequent relevant resolutions,

Reaffirming in particular its commitment to the United Nations
peace-keeping plan (S/23280, annex III),

Deeply concerned by the information provided by the Secretary-General to
the Security Council on 25 January 1993 on the rapid and violent deterioration
of the situation in Croatia as a result of military attacks by Croatian armed
forces on the areas under the protection of the United Nations Protection
Force (UNPROFOR),

Strongly condemning those attacks which have led to casualties and loss
of life in UNPROFOR, as well as among the civilian population,

Deeply concerned also by the lack of cooperation in recent months by the
Serb local authorities in the areas under the protection of UNPROFOR, by the
recent seizure by them of heavy weapons under UNPROFOR control, and by threats
to widen the conflict,

1. Demands the immediate cessation of hostile activities by Croatian
armed forces within or adjacent to the United Nations Protected Areas and the
withdrawal of the Croatian armed forces from these areas;

2. Strongly condemns the attacks by these forces against UNPROFOR in
the conduct of its duty of protecting civilians in the United Nations
Protected Areas and demands their immediate cessation;

3. Demands also that the heavy weapons seized from the
UNPROFOR-controlled storage areas be returned immediately to UNPROFOR;

S/RES/802 (1993)

4. Demands that all parties and others concerned comply strictly with the cease-fire arrangements already agreed and cooperate fully and unconditionally in the implementation of the United Nations peace-keeping plan (S/23280, annex III), including the disbanding and demobilization of Serb Territorial Defence units or other units of similar functions;

5. Expresses its condolences to the families of the UNPROFOR personnel who have lost their lives;

6. Demands that all parties and others concerned respect fully the safety of United Nations personnel;

7. Invites the Secretary-General to take all necessary steps to ensure the safety of the UNPROFOR personnel concerned;

8. Calls upon all parties and others concerned to cooperate with UNPROFOR in resolving all remaining issues connected with the implementation of the peace-keeping plan, including allowing civilian traffic freely to use the Maslenica crossing;

9. Calls again upon all parties and others concerned to cooperate fully with the International Conference on the Former Yugoslavia and to refrain from any actions or threats which might undermine the current efforts aimed at reaching a political settlement;

10. Decides to remain actively seized of the matter.

लग्नमहाविद्यालय

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/816 (1993)
31 March 1993

RESOLUTION 816 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3191st meeting,
on 31 March 1993

The Security Council,

Recalling its resolutions 781 (1992) of 9 October 1992 and 786 (1992) of 10 November 1992,

Recalling paragraph 6 of resolution 781 (1992) and paragraph 6 of resolution 786 (1992) in which the Council undertook to consider urgently, in the case of violations of the ban on military flights in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, the further measures necessary to enforce the ban,

Deploring the failure of some parties concerned to cooperate fully with United Nations Protection Force (UNPROFOR) airfield monitors in the implementation of resolutions 781 (1992) and 786 (1992),

Deeply concerned by the various reports of the Secretary-General concerning violations of the ban on military flights in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina (S/24783, S/24810, S/24840, S/24870, S/24900 and Add.1 to 31),

Deeply concerned in particular by the Secretary-General's letters to the President of the Security Council of 12 and 16 March 1993 (S/25443 and S/25444) concerning new blatant violations of the ban on military flights in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, and recalling in this regard the statement by the President of the Security Council of 17 March 1993 (S/25426), and in particular the reference to the bombing of villages in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Recalling the provisions of Chapter VIII of the Charter of the United Nations,

Determining that the grave situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to be a threat to international peace and security,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

S/RES/816 (1993)
English

1. Decides to extend the ban established by resolution 781 (1992) to cover flights by all fixed-wing and rotary-wing aircraft in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, this ban not to apply to flights authorized by UNPROFOR in accordance with paragraph 2 below;
2. Requests UNPROFOR to modify the mechanism referred to in paragraph 3 of resolution 781 (1992) so as to provide for the authorization, in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, of humanitarian flights and other flights consistent with relevant resolutions of the Council;
3. Requests UNPROFOR to continue to monitor compliance with the ban on flights in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, and calls on all parties urgently to cooperate with UNPROFOR in making practical arrangements for the close monitoring of authorized flights and improving the notification procedures;
4. Authorizes Member States, seven days after the adoption of this resolution, acting nationally or through regional organizations or arrangements, to take, under the authority of the Security Council and subject to close coordination with the Secretary-General and UNPROFOR, all necessary measures in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, in the event of further violations, to ensure compliance with the ban on flights referred to in paragraph 1 above, and proportionate to the specific circumstances and the nature of the flights;
5. Requests the Member States concerned, the Secretary-General and UNPROFOR to coordinate closely on the measures they are taking to implement paragraph 4 above, including the rules of engagement, and on the starting date of its implementation, which should be no later than seven days from the date when the authority conferred by paragraph 4 above takes effect, and to report the starting date to the Council through the Secretary-General;
6. Decides that, in the event of the Co-Chairmen of the Steering Committee of the International Conference on the Former Yugoslavia notifying the Council that all the Bosnian parties have accepted their proposals on a settlement before the starting date referred to in paragraph 5 above, the measures set forth in the present resolution will be subsumed into the measures for implementing that settlement;
7. Also requests the Member States concerned to inform the Secretary-General immediately of any actions they take in exercise of the authority conferred by paragraph 4 above;
8. Requests further the Secretary-General to report regularly to the Council on the matter and to inform it immediately of any actions taken by the Member States concerned in exercise of the authority conferred by paragraph 4 above;
9. Decides to remain actively seized of the matter.

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/819 (1993)
16 April 1993

RESOLUTION 819 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3199th meeting,
on 16 April 1993

The Security Council,

Reaffirming its resolution 713 (1991) of 25 September 1991 and all its subsequent relevant resolutions,

Taking note that the International Court of Justice in its Order of 8 April 1993 in the case concerning application of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide (Bosnia and Herzegovina v. Yugoslavia (Serbia and Montenegro)) unanimously indicated as a provisional measure that the Government of the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) should immediately, in pursuance of its undertaking in the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide of 9 December 1948, take all measures within its power to prevent the commission of the crime of genocide,

Reaffirming the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Reaffirming its call on the parties and others concerned to observe immediately the cease-fire throughout the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Reaffirming its condemnation of all violations of international humanitarian law, including, in particular, the practice of "ethnic cleansing",

Concerned by the pattern of hostilities by Bosnian Serb paramilitary units against towns and villages in eastern Bosnia and in this regard reaffirming that any taking or acquisition of territory by the threat or use of force, including through the practice of "ethnic cleansing", is unlawful and unacceptable,

Deeply alarmed at the information provided by the Secretary-General to the Security Council on 16 April 1993 on the rapid deterioration of the

S/RES/819 (1993)

situation in Srebrenica and its surrounding areas, as a result of the continued deliberate armed attacks and shelling of the innocent civilian population by Bosnian Serb paramilitary units,

Strongly condemning the deliberate interdiction by Bosnian Serb paramilitary units of humanitarian assistance convoys,

Also strongly condemning the actions taken by Bosnian Serb paramilitary units against UNPROFOR, in particular, their refusal to guarantee the safety and freedom of movement of UNPROFOR personnel,

Aware that a tragic humanitarian emergency has already developed in Srebrenica and its surrounding areas as a direct consequence of the brutal actions of Bosnian Serb paramilitary units, forcing the large-scale displacement of civilians, in particular women, children and the elderly,

Recalling the provisions of resolution 815 (1993) on the mandate of UNPROFOR and in that context acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Demands that all parties and others concerned treat Srebrenica and its surroundings as a safe area which should be free from any armed attack or any other hostile act;
2. Demands also to that effect the immediate cessation of armed attacks by Bosnian Serb paramilitary units against Srebrenica and their immediate withdrawal from the areas surrounding Srebrenica;
3. Demands that the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro) immediately cease the supply of military arms, equipment and services to the Bosnian Serb paramilitary units in the Republic of Bosnia and Herzegovina;
4. Requests the Secretary-General, with a view to monitoring the humanitarian situation in the safe area, to take immediate steps to increase the presence of UNPROFOR in Srebrenica and its surroundings; demands that all parties and others concerned cooperate fully and promptly with UNPROFOR towards that end; and requests the Secretary-General to report urgently thereon to the Security Council;
5. Reaffirms that any taking or acquisition of territory by the threat or use of force, including through the practice of "ethnic cleansing", is unlawful and unacceptable;
6. Condemns and rejects the deliberate actions of the Bosnian Serb party to force the evacuation of the civilian population from Srebrenica and its surrounding areas as well as from other parts of the Republic of Bosnia and Herzegovina as part of its overall abhorrent campaign of "ethnic cleansing";

/...

7. Reaffirms its condemnation of all violations of international humanitarian law, in particular the practice of "ethnic cleansing" and reaffirms that those who commit or order the commission of such acts shall be held individually responsible in respect of such acts;
8. Demands the unimpeded delivery of humanitarian assistance to all parts of the Republic of Bosnia and Herzegovina, in particular to the civilian population of Srebrenica and its surrounding areas and recalls that such impediments to the delivery of humanitarian assistance constitute a serious violation of international humanitarian law;
9. Urges the Secretary-General and the United Nations High Commissioner for Refugees to use all the resources at their disposal within the scope of the relevant resolutions of the Council to reinforce the existing humanitarian operations in the Republic of Bosnia and Herzegovina in particular Srebrenica and its surroundings;
10. Further demands that all parties guarantee the safety and full freedom of movement of UNPROFOR and of all other United Nations personnel as well as members of humanitarian organizations;
11. Further requests the Secretary-General, in consultation with UNHCR and UNPROFOR, to arrange for the safe transfer of the wounded and ill civilians from Srebrenica and its surrounding areas and to urgently report thereon to the Council;
12. Decides to send, as soon as possible, a mission of members of the Security Council to the Republic of Bosnia and Herzegovina to ascertain the situation and report thereon to the Security Council;
13. Decides to remain actively seized of the matter and to consider further steps to achieve a solution in conformity with relevant resolutions of the Council.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/824 (1993)
6 May 1993

RESOLUTION 824 (1993)

Adopted by the Security Council at its
3208th meeting, on 6 May 1993

The Security Council,

Reaffirming all its earlier relevant resolutions,

Reaffirming also the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Having considered the report of the Mission of the Security Council to the Republic of Bosnia and Herzegovina (S/25700) authorized by resolution 819 (1993), and in particular, its recommendations that the concept of safe areas be extended to other towns in need of safety,

Reaffirming again its condemnation of all violations of international humanitarian law, in particular, ethnic cleansing and all practices conducive thereto, as well as the denial or the obstruction of access of civilians to humanitarian aid and services such as medical assistance and basic utilities,

Taking into consideration the urgent security and humanitarian needs faced by several towns in the Republic of Bosnia and Herzegovina as exacerbated by the constant influx of large numbers of displaced persons including, in particular, the sick and wounded,

Taking also into consideration the formal request submitted by the Republic of Bosnia and Herzegovina (S/25718),

Deeply concerned at the continuing armed hostilities by Bosnian Serb paramilitary units against several towns in the Republic of Bosnia and Herzegovina and determined to ensure peace and stability throughout the country, most immediately in the towns of Sarajevo, Tuzla, Zepa, Gorazde, Bihac, as well as Srebrenica,

Convinced that the threatened towns and their surroundings should be treated as safe areas, free from armed attacks and from any other hostile acts which endanger the well-being and the safety of their inhabitants,

S/RES/824 (1993)
English

Aware in this context of the unique character of the city of Sarajevo, as a multicultural, multi-ethnic and pluri-religious centre which exemplifies the viability of coexistence and interrelations between all the communities of the Republic of Bosnia and Herzegovina, and of the need to preserve it and avoid its further destruction,

Affirming that nothing in the present resolution should be construed as contradicting or in any way departing from the spirit or the letter of the peace plan for the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Convinced that treating the towns referred to above as safe areas will contribute to the early implementation of the peace plan,

Convinced also that further steps must be taken as necessary to achieve the security of all such safe areas,

Recalling the provisions of resolution 815 (1993) on the mandate of UNPROFOR and in that context acting under Chapter VII of the Charter,

1. Welcomes the report of the Mission of the Security Council established pursuant to resolution 819 (1993), and in particular its recommendations concerning safe areas;

2. Demands that any taking of territory by force cease immediately;

3. Declares that the capital city of the Republic of Bosnia and Herzegovina, Sarajevo, and other such threatened areas, in particular the towns of Tuzla, Zepa, Gorazde, Bihac, as well as Srebrenica, and their surroundings should be treated as safe areas by all the parties concerned and should be free from armed attacks and from any other hostile act;

4. Further declares that in these safe areas the following should be observed:

(a) The immediate cessation of armed attacks or any hostile act against these safe areas, and the withdrawal of all Bosnian Serb military or paramilitary units from these towns to a distance wherefrom they cease to constitute a menace to their security and that of their inhabitants to be monitored by United Nations military observers;

(b) Full respect by all parties of the rights of the United Nations Protection Force (UNPROFOR) and the international humanitarian agencies to free and unimpeded access to all safe-areas in the Republic of Bosnia and Herzegovina and full respect for the safety of the personnel engaged in these operations;

5. Demands to that end that all parties and others concerned cooperate fully with UNPROFOR and take any necessary measures to respect these safe areas;

6. Requests the Secretary-General to take appropriate measures with a view to monitoring the humanitarian situation in the safe areas and to that end, authorizes the strengthening of UNPROFOR by an additional 50 United Nations military observers, together with related equipment and logistical support; and

/...

in this connection, also demands that all parties and all others concerned cooperate fully and promptly with UNPROFOR;

7. Declares its readiness, in the event of the failure by any party to comply with the present resolution, to consider immediately the adoption of any additional measures necessary with a view to its full implementation, including to ensure respect for the safety of United Nations personnel;

8. Declares also that arrangements pursuant to the present resolution shall remain in force up until the provisions for the cessation of hostilities, separation of forces and supervision of heavy weaponry as envisaged in the peace plan for the Republic of Bosnia and Herzegovina, are implemented;

9. Decides to remain seized of the matter.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/836 (1993)
4 June 1993

RESOLUTION 836 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3228th meeting,
on 4 June 1993

The Security Council,

Reaffirming its resolution 713 (1991) of 25 September 1991 and all subsequent relevant resolutions,

Reaffirming in particular its resolutions 819 (1993) of 16 April 1993 and 824 (1993) of 6 May 1993, which demanded that certain towns and their surrounding areas in the Republic of Bosnia and Herzegovina should be treated as safe areas,

Reaffirming the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the responsibility of the Security Council in this regard,

Condemning military attacks, and actions that do not respect the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina, which, as a State Member of the United Nations, enjoys the rights provided for in the Charter of the United Nations,

Reiterating its alarm at the grave and intolerable situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina arising from serious violations of international humanitarian law,

Reaffirming once again that any taking of territory by force or any practice of "ethnic cleansing" is unlawful and totally unacceptable,

Commending the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Bosnian Croat party for having signed the Vance-Owen Plan,

Gravely concerned at the persistent refusal of the Bosnian Serb party to accept the Vance-Owen Plan and calling upon that party to accept the Peace Plan for the Republic of Bosnia and Herzegovina in full,

Deeply concerned by the continuing armed hostilities in the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina which run totally counter to the Peace Plan,

S/RES/836 (1993)

Alarmed by the resulting plight of the civilian population in the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina in particular in Sarajevo, Bihac, Srebrenica, Gorazde, Tuzla and Zepa,

Condemning the obstruction, primarily by the Bosnian Serb party, of the delivery of humanitarian assistance,

Determined to ensure the protection of the civilian population in safe areas and to promote a lasting political solution,

Confirming the ban on military flights in the airspace of the Republic of Bosnia and Herzegovina, established by resolutions 781 (1992) of 9 October 1992, 786 (1992) of 10 November 1992 and 816 (1993) of 31 March 1993,

Affirming that the concept of safe areas in the Republic of Bosnia and Herzegovina as contained in resolutions 819 (1993) and 824 (1993) was adopted to respond to an emergency situation, and noting that the concept proposed by France in document S/25800 and by others could make a valuable contribution and should not in any way be taken as an end in itself, but as a part of the Vance-Owen process and as a first step towards a just and lasting political solution,

Convinced that treating the towns and surrounding areas referred to above as safe areas will contribute to the early implementation of that objective,

Stressing that the lasting solution to the conflict in the Republic of Bosnia and Herzegovina must be based on the following principles: immediate and complete cessation of hostilities; withdrawal from territories seized by the use of force and "ethnic cleansing"; reversal of the consequences of "ethnic cleansing" and recognition of the right of all refugees to return to their homes; and respect for the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Noting also the crucial work being done throughout the Republic of Bosnia and Herzegovina by the United Nations Protection Force (UNPROFOR), and the importance of such work continuing,

Determining that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to be a threat to international peace and security,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Calls for the full and immediate implementation of all its relevant resolutions;
2. Commends the Peace Plan for the Republic of Bosnia and Herzegovina as contained in document S/25479;
3. Reaffirms the unacceptability of the acquisition of territory by the use of force and the need to restore the full sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina;
4. Decides to ensure full respect for the safe areas referred to in resolution 824 (1993);

5. Decides to extend to that end the mandate of UNPROFOR in order to enable it, in the safe areas referred to in resolution 824 (1993), to deter attacks against the safe areas, to monitor the cease-fire, to promote the withdrawal of military or paramilitary units other than those of the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and to occupy some key points on the ground, in addition to participating in the delivery of humanitarian relief to the population as provided for in resolution 776 (1992) of 14 September 1992;

6. Affirms that these safe areas are a temporary measure and that the primary objective remains to reverse the consequences of the use of force and to allow all persons displaced from their homes in the Republic of Bosnia and Herzegovina to return to their homes in peace, beginning, inter alia, with the prompt implementation of the provisions of the Vance-Owen Plan in areas where those have been agreed by the parties directly concerned;

7. Requests the Secretary-General, in consultation, inter alia, with the Governments of the Member States contributing forces to UNPROFOR:

(a) To make the adjustments or reinforcement of UNPROFOR which might be required by the implementation of the present resolution, and to consider assigning UNPROFOR elements in support of the elements entrusted with protection of safe areas, with the agreement of the Governments contributing forces;

(b) To direct the UNPROFOR Force Commander to redeploy to the extent possible the forces under his command in the Republic of Bosnia and Herzegovina;

8. Calls upon Member States to contribute forces, including logistic support, to facilitate the implementation of the provisions regarding the safe areas, expresses its gratitude to Member States already providing forces for that purpose and invites the Secretary-General to seek additional contingents from other Member States;

9. Authorizes UNPROFOR, in addition to the mandate defined in resolutions 770 (1992) of 13 August 1992 and 776 (1992), in carrying out the mandate defined in paragraph 5 above, acting in self-defence, to take the necessary measures, including the use of force, in reply to bombardments against the safe areas by any of the parties or to armed incursion into them or in the event of any deliberate obstruction in or around those areas to the freedom of movement of UNPROFOR or of protected humanitarian convoys;

10. Decides that, notwithstanding paragraph 1 of resolution 816 (1993), Member States, acting nationally or through regional organizations or arrangements, may take, under the authority of the Security Council and subject to close coordination with the Secretary-General and UNPROFOR, all necessary measures, through the use of air power, in and around the safe areas in the Republic of Bosnia and Herzegovina, to support UNPROFOR in the performance of its mandate set out in paragraphs 5 and 9 above;

11. Requests the Member States concerned, the Secretary-General and UNPROFOR to coordinate closely on the measures they are taking to implement paragraph 10 above and to report to the Council through the Secretary-General;

S/RES/836 (1993)

12. Invites the Secretary-General to report to the Council, for decision, if possible within seven days of the adoption of the present resolution, on the modalities of its implementation, including its financial implications;

13. Further invites the Secretary-General to submit to the Council, not later than two months after the adoption of the present resolution, a report on the implementation of and compliance with the present resolution;

14. Emphasizes that it will keep open other options for new and tougher measures, none of which is prejudged or excluded from consideration;

15. Decides to remain actively seized of the matter, and undertakes to take prompt action, as required.

าลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/871 (1993)
4 October 1993

RESOLUTION 871 (1993)

Adopted by the Security Council at its 3286th meeting,
on 4 October 1993

The Security Council,

Reaffirming its resolution 743 (1992) and all subsequent resolutions relating to the United Nations Protection Force (UNPROFOR),

Reaffirming also its resolution 713 (1991) and all subsequent relevant resolutions,

Having considered the report of the Secretary-General of 20 September 1993 (S/26470 and Add.1),

Having also considered the letter of the Minister for Foreign Affairs of the Republic of Croatia dated 24 September 1993 (S/26491, annex),

Deeply concerned that the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia (S/23280, annex III), and all relevant Security Council resolutions, in particular resolution 769 (1992), have not yet been fully implemented,

Reiterating its determination to ensure the security of UNPROFOR and its freedom of movement for all its missions, and to these ends, as regards UNPROFOR in the Republic of Croatia and in the Republic of Bosnia and Herzegovina, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Welcomes the report of the Secretary-General of 20 September 1993 (S/26470), in particular its paragraph 16;

2. Takes note of the intention of the Secretary-General to establish, as described in his report, three subordinate commands within UNPROFOR - UNPROFOR (Croatia), UNPROFOR (Bosnia and Herzegovina) and UNPROFOR (the former Yugoslav Republic of Macedonia) - while retaining the existing dispositions in all other respects for the direction and conduct of the United Nations operation in the territory of the former Yugoslavia;

S/RES/871 (1993)

3. Condemns once again continuing military attacks within the territory of the Republic of Croatia and the Republic of Bosnia and Herzegovina, and reaffirms its commitment to ensure respect for the sovereignty and territorial integrity of the Republic of Croatia, the Republic of Bosnia and Herzegovina and the former Yugoslav Republic of Macedonia, where UNPROFOR is deployed;

4. Reaffirms the crucial importance of the full and prompt implementation of the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia including the provisions of the plan concerning the demilitarization of the United Nations Protected Areas (UNPAs) and calls upon the signatories of that plan and all others concerned, in particular the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia and Montenegro), to cooperate in its full implementation;

5. Declares that continued non-cooperation in the implementation of the relevant resolutions of the Security Council or external interference, in respect of the full implementation of the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia would have serious consequences and in this connection affirms that full normalization of the international community's position towards those concerned will take into account their actions in implementing all relevant resolutions of the Security Council including those relating to the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia;

6. Calls for an immediate cease-fire agreement between the Croatian Government and the local Serb authorities in the UNPAs, mediated under the auspices of the International Conference on the Former Yugoslavia, and urges them to cooperate fully and unconditionally in its implementation, as well as in the implementation of all the relevant resolutions of the Council;

7. Stresses the importance it attaches, as a first step towards the implementation of the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia, to the process of restoration of the authority of the Republic of Croatia in the "pink zones", and in this context calls for the revival of the Joint Commission established under the chairmanship of UNPROFOR;

8. Urges all the parties and others concerned to cooperate with UNPROFOR in reaching and implementing an agreement on confidence-building measures including the restoration of electricity, water and communications in all regions of the Republic of Croatia, and stresses in this context the importance it attaches to the opening of the railroad between Zagreb and Split, the highway between Zagreb and Zupanja, and the Adriatic oil pipeline, securing the uninterrupted traffic across the Maslenica strait, and restoring the supply of electricity and water to all regions of the Republic of Croatia including the United Nations Protected Areas;

9. Authorizes UNPROFOR, in carrying out its mandate in the Republic of Croatia, acting in self-defence, to take the necessary measures, including the use of force, to ensure its security and its freedom of movement;

10. Decides to continue to review urgently the extension of close air support to UNPROFOR in the territory of the Republic of Croatia as recommended by the Secretary-General in his report of 20 September 1993 (S/26470);

11. Decides in this context to extend UNPROFOR's mandate for an additional period terminating on 31 March 1994;

12. Requests the Secretary-General to report two months after the adoption of the present resolution on progress towards implementation of the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia and all relevant Security Council resolutions, taking into account the position of the Croatian Government, as well as on the outcome of the negotiations within the International Conference on the Former Yugoslavia, and decides to reconsider UNPROFOR's mandate in the light of that report;

13. Requests further the Secretary-General to keep the Council regularly informed on developments in regard to the implementation of UNPROFOR's mandate;

14. Decides to remain actively seized of the matter.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

UNITED
NATIONS

S

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/900 (1994)
4 March 1994

RESOLUTION 900 (1994)

Adopted by the Security Council at its 3344th meeting,
on 4 March 1994

The Security Council,

Recalling all its previous relevant resolutions on the conflict in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Taking note of the positive developments in and around Sarajevo, which constitute only a first step towards the restoration of peace and security throughout the Republic of Bosnia and Herzegovina on the basis of a negotiated settlement between the parties, recalling the measures taken in and around Sarajevo under resolutions 824 (1993) and 836 (1993) and welcoming the agreement between the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Special Representative of the Secretary-General, and between the Bosnian Serb party and the Special Representative of the Secretary-General on the cease-fire and measures related to heavy weapons in and around Sarajevo, reached on 9 February 1994;

Emphasizing the crucial importance of achieving complete freedom of movement for the civilian population and humanitarian goods and of the restoration of normal life in Sarajevo,

Determined to restore essential public services in Sarajevo,

Welcoming, as part of the international effort to restore normal life to the city, the intention of the Governments of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the United States of America, announced on 2 March 1994, to send immediately a joint civil mission to Sarajevo to assess the requirements for the restoration of essential public services, within the United Nations framework,

Reaffirming in this context the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

S/RES/965 (1994)

Reiterating the importance of maintaining Sarajevo, capital of the Republic of Bosnia and Herzegovina, as a united city and a multicultural, multi-ethnic and pluri-religious centre,

Welcoming the goal of achieving the prompt rotation of UNPROFOR personnel in Srebrenica and the early reopening of Tuzla airport,

Mindful of the serious discussions which have taken place on the issue of Sarajevo, as part of an overall settlement, at the negotiations in the context of the International Conference on the Former Yugoslavia,

Deeply concerned by the deteriorating situation in Maglaj,

Deeply concerned also by the situation of the civilian population in other parts of the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina, including in and around Mostar and Vitez,

Welcoming in this context the recent significant developments in peace negotiations between the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Bosnian Croat party and with the Government of the Republic of Croatia, as steps towards an overall political settlement, as well as negotiations involving the Bosnian Serb party,

Bearing in mind the importance of facilitating the return of refugees and displaced persons to their homes,

Stressing the importance it attaches to full compliance with international humanitarian law in all its aspects in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Recalling the provisions of its resolution 824 (1993) concerning safe areas, determining that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to constitute a threat to international peace and security, and in this context acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Calls for all parties to cooperate with UNPROFOR in the consolidation of the cease-fire in and around Sarajevo;
2. Calls upon all parties, with the assistance of the United Nations, to achieve complete freedom of movement for the civilian population and humanitarian goods to, from and within Sarajevo, to remove any hindrance to such freedom of movement, and to help restore normal life to the city;
3. Requests the Secretary-General to appoint, as a matter of urgency, for a limited period, a senior civilian official, who will act under the authority of the Special Representative of the Secretary-General for the former Yugoslavia, to draw up an overall assessment and plan of action, in conjunction with the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and also in consultation with all relevant local authorities, for the restoration of essential public services in the various opstinas of Sarajevo, other than the city of Pale; this official will be empowered to assist the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and, in close coordination with all relevant local authorities and the local representatives of the United Nations, to work to implement the plan;

12. Requests the Secretary-General to report two months after the adoption of the present resolution on progress towards implementation of the United Nations peace-keeping plan for the Republic of Croatia and all relevant Security Council resolutions, taking into account the position of the Croatian Government, as well as on the outcome of the negotiations within the International Conference on the Former Yugoslavia, and decides to reconsider UNPROFOR's mandate in the light of that report;

13. Requests further the Secretary-General to keep the Council regularly informed on developments in regard to the implementation of UNPROFOR's mandate;

14. Decides to remain actively seized of the matter.

UNITED
NATIONS

S

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/900 (1994)
4 March 1994

RESOLUTION 900 (1994)

Adopted by the Security Council at its 3344th meeting,
on 4 March 1994

The Security Council,

Recalling all its previous relevant resolutions on the conflict in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Taking note of the positive developments in and around Sarajevo, which constitute only a first step towards the restoration of peace and security throughout the Republic of Bosnia and Herzegovina on the basis of a negotiated settlement between the parties, recalling the measures taken in and around Sarajevo under resolutions 824 (1993) and 836 (1993) and welcoming the agreement between the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Special Representative of the Secretary-General, and between the Bosnian Serb party and the Special Representative of the Secretary-General on the cease-fire and measures related to heavy weapons in and around Sarajevo, reached on 9 February 1994;

Emphasizing the crucial importance of achieving complete freedom of movement for the civilian population and humanitarian goods and of the restoration of normal life in Sarajevo,

Determined to restore essential public services in Sarajevo,

Welcoming, as part of the international effort to restore normal life to the city, the intention of the Governments of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the United States of America, announced on 2 March 1994, to send immediately a joint civil mission to Sarajevo to assess the requirements for the restoration of essential public services, within the United Nations framework,

Reaffirming in this context the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

S/RES/900 (1994)

Reiterating the importance of maintaining Sarajevo, capital of the Republic of Bosnia and Herzegovina, as a united city and a multicultural, multi-ethnic and pluri-religious centre,

Welcoming the goal of achieving the prompt rotation of UNPROFOR personnel in Srebrenica and the early reopening of Tuzla airport,

Mindful of the serious discussions which have taken place on the issue of Sarajevo, as part of an overall settlement, at the negotiations in the context of the International Conference on the Former Yugoslavia,

Deeply concerned by the deteriorating situation in Maglaj,

Deeply concerned also by the situation of the civilian population in other parts of the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina, including in and around Mostar and Vitez,

Welcoming in this context the recent significant developments in peace negotiations between the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Bosnian Croat party and with the Government of the Republic of Croatia, as steps towards an overall political settlement, as well as negotiations involving the Bosnian Serb party,

Bearing in mind the importance of facilitating the return of refugees and displaced persons to their homes,

Stressing the importance it attaches to full compliance with international humanitarian law in all its aspects in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Recalling the provisions of its resolution 824 (1993) concerning safe areas, determining that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to constitute a threat to international peace and security, and in this context acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Calls for all parties to cooperate with UNPROFOR in the consolidation of the cease-fire in and around Sarajevo;

2. Calls upon all parties, with the assistance of the United Nations, to achieve complete freedom of movement for the civilian population and humanitarian goods to, from and within Sarajevo, to remove any hindrance to such freedom of movement, and to help restore normal life to the city;

3. Requests the Secretary-General to appoint, as a matter of urgency, for a limited period, a senior civilian official, who will act under the authority of the Special Representative of the Secretary-General for the former Yugoslavia, to draw up an overall assessment and plan of action, in conjunction with the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and also in consultation with all relevant local authorities, for the restoration of essential public services in the various opstinas of Sarajevo, other than the city of Pale; this official will be empowered to assist the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and, in close coordination with all relevant local authorities and the local representatives of the United Nations, to work to implement the plan;

4. Invites the Secretary-General to establish a voluntary trust fund, to be disbursed within the framework set out in paragraph 3 above, for the restoration of essential public services in Sarajevo to promote a return to normal life in the city, and encourages States and other donors to contribute thereto;
5. Requests the Secretary-General to present within one week of the adoption of the present resolution a report on ways and means for, including the estimated cost of, the implementation of the objectives set forth above;
6. Calls upon States and other donors to assist the Secretary-General, in particular by contributing personnel and equipment, in the implementation of the relevant Security Council resolutions concerning Bosnia and Herzegovina;
7. Requests further the Secretary-General to report within ten days of the adoption of the present resolution on the feasibility and modalities for the application of the protection, defined in resolutions 824 (1993) and 836 (1993) to Maglaj, Mostar and Vitez, taking into account all developments both on the ground and in the negotiations between the parties;
8. Decides to remain actively seized of the matter.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

UNITED
NATIONS

S

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/913 (1994)
22 April 1994

RESOLUTION 913 (1994)

Adopted by the Security Council at its 3367th meeting,
on 22 April 1994

The Security Council,

Recalling all its previous relevant resolutions on the conflict in the Republic of Bosnia and Herzegovina, and reaffirming in this context its resolution 908 (1994) of 31 March 1994,

Recalling also the statement by the President of the Security Council on 6 April 1994 (S/PRST/1994/14) relating to the situation in the safe area of Gorazde,

Reaffirming the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the responsibility of the Security Council in this regard,

Deeply concerned by the ongoing hostilities in and around Gorazde, as well as by the consequences for the situation in other areas of the Republic of Bosnia and Herzegovina and on the negotiation process aimed at an overall political settlement,

Condemning in the strongest possible terms the Bosnian Serb forces for their continued offensive against the safe area of Gorazde, which has resulted in the death of numerous civilians and tremendous human suffering,

Condemning also all attacks against civilian populations and humanitarian relief workers and reiterating that any persons committing violations of international humanitarian law will be held individually responsible,

Condemning further the Bosnian Serb party for their failure to negotiate in good faith and to uphold their commitments made to the representatives of the United Nations and the Russian Federation in respect of cease-fire arrangements in and around Gorazde,

Sharing the concern expressed by the Secretary-General in his reports of 10 March 1994 (S/1994/291) and 16 March 1994 (S/1994/300) and taking note of the recommendations of the Secretary-General concerning the definition and implementation of the concept of safe areas,

Determined to contribute to the immediate establishment of a lasting cease-fire in Gorazde as well as throughout the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina through negotiations between the parties, and to ensure its respect,

Reaffirming the mandate conferred on the United Nations Protection Force (UNPROFOR) by its resolutions 824 (1993), 836 (1993), 844 (1993) and 908 (1994), and emphasizing that UNPROFOR will continue to make full use of this mandate as and when needed in execution of the Council's relevant resolutions,

Praising the untiring and courageous action of the personnel of UNPROFOR and of other United Nations agencies in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Condemning the harassment and the detention of UNPROFOR personnel by the Bosnian Serb forces and all obstacles to UNPROFOR's freedom of movement,

Paying tribute to the enlargement of diplomatic efforts towards the conclusion of an overall political settlement, welcoming in this context the ongoing international efforts by representatives of the United Nations, the European Union, the United States of America and the Russian Federation, and determined to strengthen and coordinate these international efforts in order to bring together the current diplomatic initiatives with the aim of securing the participation of all the parties concerned in an overall political settlement,

Determining that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to constitute a threat to international peace and security, reiterating its determination to ensure the security of UNPROFOR and its freedom of movement for all its missions, and, to these ends, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

A

1. Demands the immediate conclusion by the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Bosnian Serb party of a cease-fire agreement, under the auspices of UNPROFOR, in Gorazde and throughout the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina, leading to an agreement on cessation of hostilities, and demands that all parties comply strictly with such agreements;

2. Invites the Secretary-General to take the necessary steps to ensure that UNPROFOR is able, within the limits of its available resources, to monitor the situation in Gorazde and respect of any cease-fire and disengagement of the military forces in Gorazde, including any measure to put heavy weapons of the parties under United Nations control;

3. Condemns the shelling and attacks by the Bosnian Serb forces against the safe area of Gorazde as defined in resolution 824 (1993) and demands the withdrawal of these forces and their weapons to a distance to be agreed by

4. Invites the Secretary-General to establish a voluntary trust fund, to be disbursed within the framework set out in paragraph 3 above, for the restoration of essential public services in Sarajevo to promote a return to normal life in the city, and encourages States and other donors to contribute thereto;

5. Requests the Secretary-General to present within one week of the adoption of the present resolution a report on ways and means for, including the estimated cost of, the implementation of the objectives set forth above;

6. Calls upon States and other donors to assist the Secretary-General, in particular by contributing personnel and equipment, in the implementation of the relevant Security Council resolutions concerning Bosnia and Herzegovina;

7. Requests further the Secretary-General to report within ten days of the adoption of the present resolution on the feasibility and modalities for the application of the protection, defined in resolutions 824 (1993) and 836 (1993) to Maglaj, Mostar and Vitez, taking into account all developments both on the ground and in the negotiations between the parties;

8. Decides to remain actively seized of the matter.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Security Council

Distr.
GENERALS/RES/913 (1994)
22 April 1994

RESOLUTION 913 (1994)

Adopted by the Security Council at its 3367th meeting,
on 22 April 1994

The Security Council,

Recalling all its previous relevant resolutions on the conflict in the Republic of Bosnia and Herzegovina, and reaffirming in this context its resolution 908 (1994) of 31 March 1994,

Recalling also the statement by the President of the Security Council on 6 April 1994 (S/PRST/1994/14) relating to the situation in the safe area of Gorazde,

Reaffirming the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the responsibility of the Security Council in this regard,

Deeply concerned by the ongoing hostilities in and around Gorazde, as well as by the consequences for the situation in other areas of the Republic of Bosnia and Herzegovina and on the negotiation process aimed at an overall political settlement,

Condemning in the strongest possible terms the Bosnian Serb forces for their continued offensive against the safe area of Gorazde, which has resulted in the death of numerous civilians and tremendous human suffering,

Condemning also all attacks against civilian populations and humanitarian relief workers and reiterating that any persons committing violations of international humanitarian law will be held individually responsible,

Condemning further the Bosnian Serb party for their failure to negotiate in good faith and to uphold their commitments made to the representatives of the United Nations and the Russian Federation in respect of cease-fire arrangements in and around Gorazde,

Sharing the concern expressed by the Secretary-General in his reports of 10 March 1994 (S/1994/291) and 16 March 1994 (S/1994/300) and taking note of the recommendations of the Secretary-General concerning the definition and implementation of the concept of safe areas,

Determined to contribute to the immediate establishment of a lasting cease-fire in Gorazde as well as throughout the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina through negotiations between the parties, and to ensure its respect,

Reaffirming the mandate conferred on the United Nations Protection Force (UNPROFOR) by its resolutions 824 (1993), 836 (1993), 844 (1993) and 908 (1994), and emphasizing that UNPROFOR will continue to make full use of this mandate as and when needed in execution of the Council's relevant resolutions,

Praising the untiring and courageous action of the personnel of UNPROFOR and of other United Nations agencies in the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Condemning the harassment and the detention of UNPROFOR personnel by the Bosnian Serb forces and all obstacles to UNPROFOR's freedom of movement,

Paying tribute to the enlargement of diplomatic efforts towards the conclusion of an overall political settlement, welcoming in this context the ongoing international efforts by representatives of the United Nations, the European Union, the United States of America and the Russian Federation, and determined to strengthen and coordinate these international efforts in order to bring together the current diplomatic initiatives with the aim of securing the participation of all the parties concerned in an overall political settlement,

Determining that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to constitute a threat to international peace and security, reiterating its determination to ensure the security of UNPROFOR and its freedom of movement for all its missions, and, to these ends, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

A

1. Demands the immediate conclusion by the Government of the Republic of Bosnia and Herzegovina and the Bosnian Serb party of a cease-fire agreement, under the auspices of UNPROFOR, in Gorazde and throughout the territory of the Republic of Bosnia and Herzegovina, leading to an agreement on cessation of hostilities, and demands that all parties comply strictly with such agreements;

2. Invites the Secretary-General to take the necessary steps to ensure that UNPROFOR is able, within the limits of its available resources, to monitor the situation in Gorazde and respect of any cease-fire and disengagement of the military forces in Gorazde, including any measure to put heavy weapons of the parties under United Nations control;

3. Condemns the shelling and attacks by the Bosnian Serb forces against the safe area of Gorazde as defined in resolution 824 (1993) and demands the withdrawal of these forces and their weapons to a distance to be agreed by

UNPROFOR wherefrom they cease to constitute a threat to the status of Gorazde as a safe area;

B

4. Calls for an end to any provocative action by whomsoever committed in and around the safe areas;

5. Demands the immediate release of all United Nations personnel still held by the Bosnian Serb forces;

6. Demands further unimpeded freedom of movement for UNPROFOR in the fulfilment of all its tasks and the removal of all obstacles to such freedom of movement;

7. Confirms the decision in resolution 908 (1994) to take action by 30 April 1994 at the latest on the further troop requirements recommended by the Secretary-General;

C

8. Underlines the urgent need to intensify the efforts towards an overall political settlement agreed by all parties in the former Yugoslavia, and in particular in the Republic of Bosnia and Herzegovina;

9. Calls for the intensification of the efforts to achieve a peaceful settlement with coordination and close consultation between the representatives of the United States and the Russian Federation and those of the United Nations and the European Union, with the aim of bringing together current diplomatic initiatives;

D

10. Decides to remain actively seized of the matter, and stands ready promptly to consider taking further measures as required.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

UNITED
NATIONS

S

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/941 (1994)
23 September 1994

RESOLUTION 941 (1994)

Adopted by the Security Council at its 3428th meeting,
on 23 September 1994

The Security Council,

Recalling all its earlier relevant resolutions,

Reaffirming the sovereignty, territorial integrity and political independence of the Republic of Bosnia and Herzegovina,

Taking note of the information provided by the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and the International Committee of the Red Cross (ICRC), and that contained in other relevant reports (S/1994/265 and S/1994/674), particularly regarding grave violations of international humanitarian law affecting the non-Serb population in those areas of the Republic of Bosnia and Herzegovina under the control of Bosnian Serb forces,

Gravely concerned at the persistent and systematic campaign of terror perpetrated by the Bosnian Serb forces in Banja Luka, Bijeljina and other areas of the Republic of Bosnia and Herzegovina under the control of Bosnian Serb forces, as described in paragraphs 5 to 79 of the above-mentioned report (S/1994/265),

Emphasizing that this practice of "ethnic cleansing" by the Bosnian Serb forces constitutes a clear violation of international humanitarian law and poses a serious threat to the peace effort,

Expressing its deep concern over the continued denial by Bosnian Serb forces of prompt and unimpeded access to the Special Representative of the Secretary-General and the United Nations Protection Force (UNPROFOR) to Banja Luka, Bijeljina and other areas under Bosnian Serb control as demanded by the Security Council in its presidential statement of 2 September 1994 (S/PRST/1994/50),

S/RES/941 (1994)
English

Recognizing that the International Tribunal has jurisdiction over serious violations of international humanitarian law in the territory of the former Yugoslavia, and that the Council remains committed to its previous resolutions on the importance of cooperation with the Tribunal,

Determined to put an end to the abhorrent and systematic practice of "ethnic cleansing" wherever it occurs and by whomsoever it is committed,

Determining that the situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina continues to constitute a threat to international peace and security, reiterating its determination to ensure the security of UNPROFOR and its freedom of movement for all its missions, and, to these ends, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Reaffirms that all parties to the conflict are bound to comply with their obligations under international humanitarian law and in particular the Geneva Conventions of 12 August 1949;
2. Strongly condemns all violations of international humanitarian law, including in particular the unacceptable practice of "ethnic cleansing" perpetrated in Banja Luka, Bijeljina and other areas of the Republic of Bosnia and Herzegovina under the control of Bosnian Serb forces, and reaffirms that those who have committed or have ordered the commission of such acts will be held individually responsible in respect of such acts;
3. Reaffirms its support for the established principles that all declarations and actions made under duress, particularly those regarding land and ownership, are null and void, and that all displaced persons should be enabled to return in peace to their former homes;
4. Demands that the Bosnian Serb authorities immediately cease their campaign of "ethnic cleansing";
5. Demands that the Bosnian Serb party accord immediate and unimpeded access for the Special Representative of the Secretary-General, UNPROFOR, UNHCR and ICRC to Banja Luka, Bijeljina and other areas of concern;
6. Requests the Secretary-General to arrange, when conditions permit, the deployment of UNPROFOR troops and United Nations monitors in Banja Luka, Bijeljina, and other areas of concern, and to intensify his efforts in this regard;
7. Also requests the Secretary-General to report urgently to the Council on the implementation of this resolution;
8. Determines to consider any further steps that it may deem necessary;
9. Decides to remain seized of the matter.

UNITED
NATIONS

S

Security Council

Distr.
GENERAL

S/RES/958 (1994)
19 November 1994

RESOLUTION 958 (1994)

Adopted by the Security Council at its 3461st meeting,
on 19 November 1994

The Security Council,

Recalling all its earlier relevant resolutions, and in particular its resolution 836 (1993) of 4 June 1993,

Recalling also the statement of the President of the Security Council of 13 November 1994 (S/PRST/1994/66) and 18 November 1994 (S/PRST/1994/69), and reiterating its concern about the deteriorating situation in and around the safe area of Bihac,

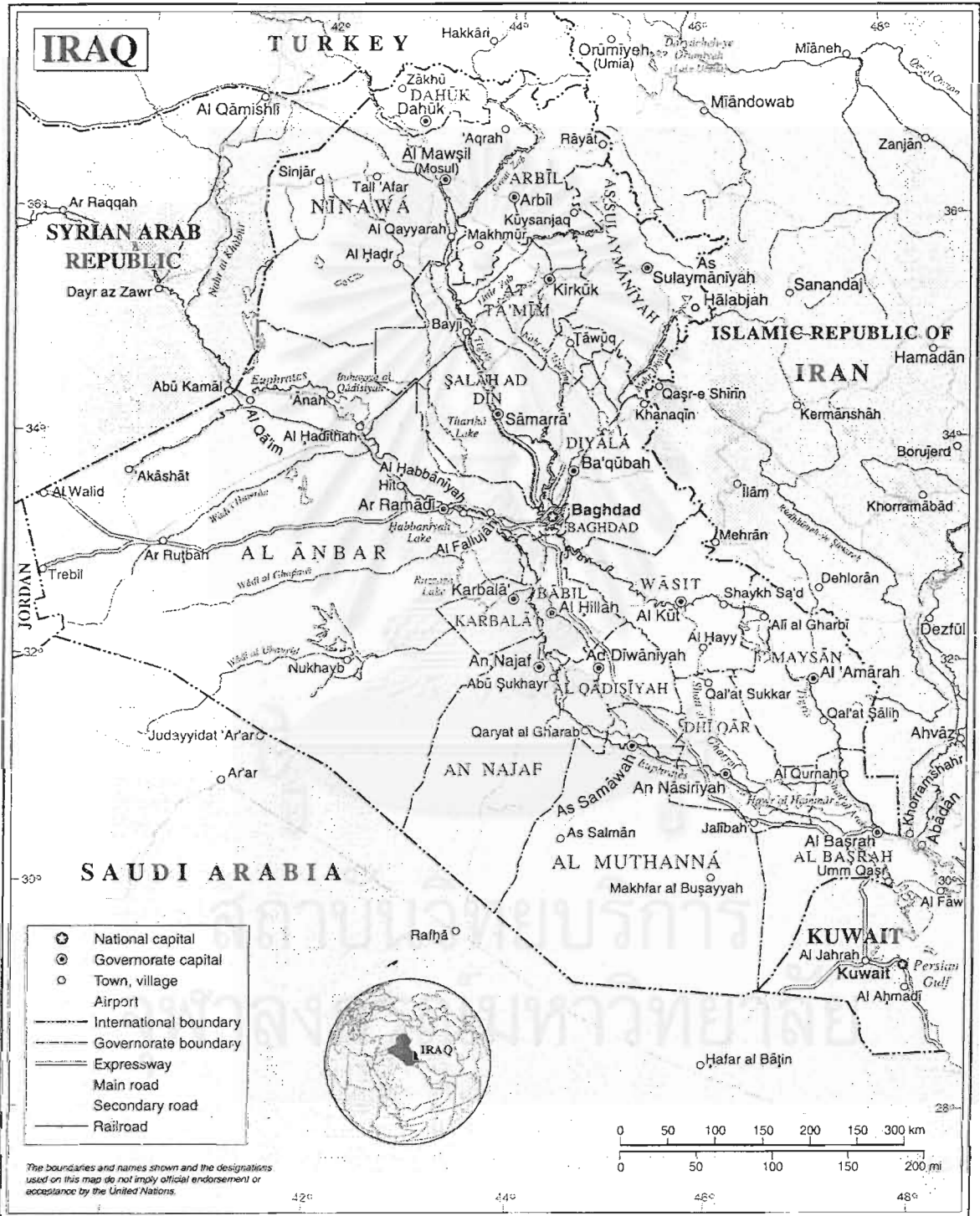
Having considered the letter of 18 November 1994 from the Permanent Representative of the Republic of Croatia to the President of the Security Council (S/1994/1312),

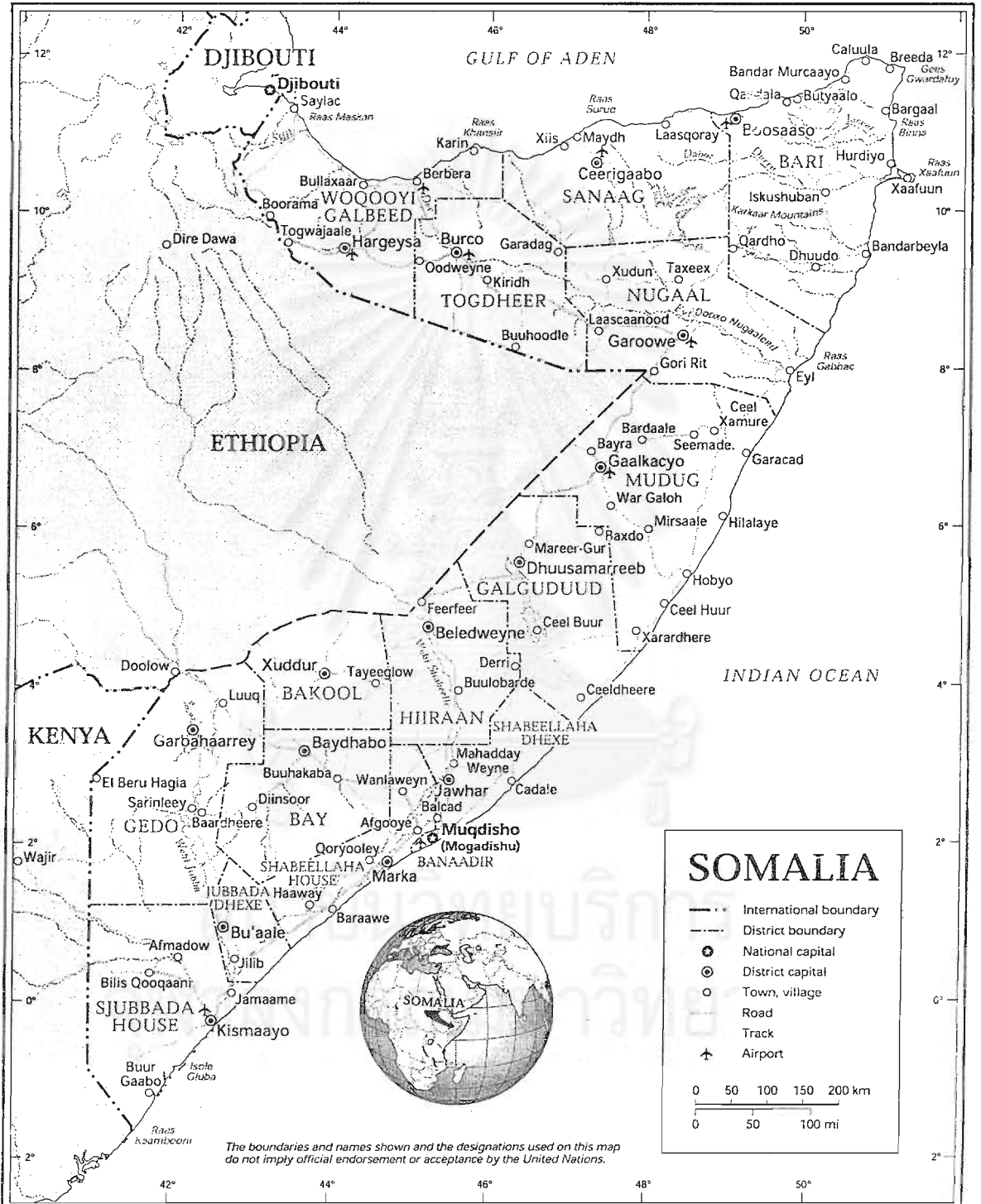
Reaffirming its commitment to the sovereignty and territorial integrity of the Republic of Croatia,

Determining that the situation in the former Yugoslavia continues to constitute a threat to international peace and security, and determined to support UNPROFOR in the performance of its mandate set out in paragraphs 5 and 9 of resolution 836 (1993), and, to this end, acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

Decides that the authorization given in paragraph 10 of its resolution 836 (1993) to Member States, acting nationally or through regional organizations or arrangements, to take, under the authority of the Security Council and subject to close coordination with the Secretary-General and the United Nations Protection Force (UNPROFOR), all necessary measures, through the use of air power, in and around the safe areas in the Republic of Bosnia and Herzegovina referred to in resolution 824 (1993) of 6 May 1993, to support UNPROFOR in the performance of its mandate set out in paragraphs 5 and 9 of resolution 836 (1993) shall apply also to such measures taken in the Republic of Croatia.

ภาคผนวก ง

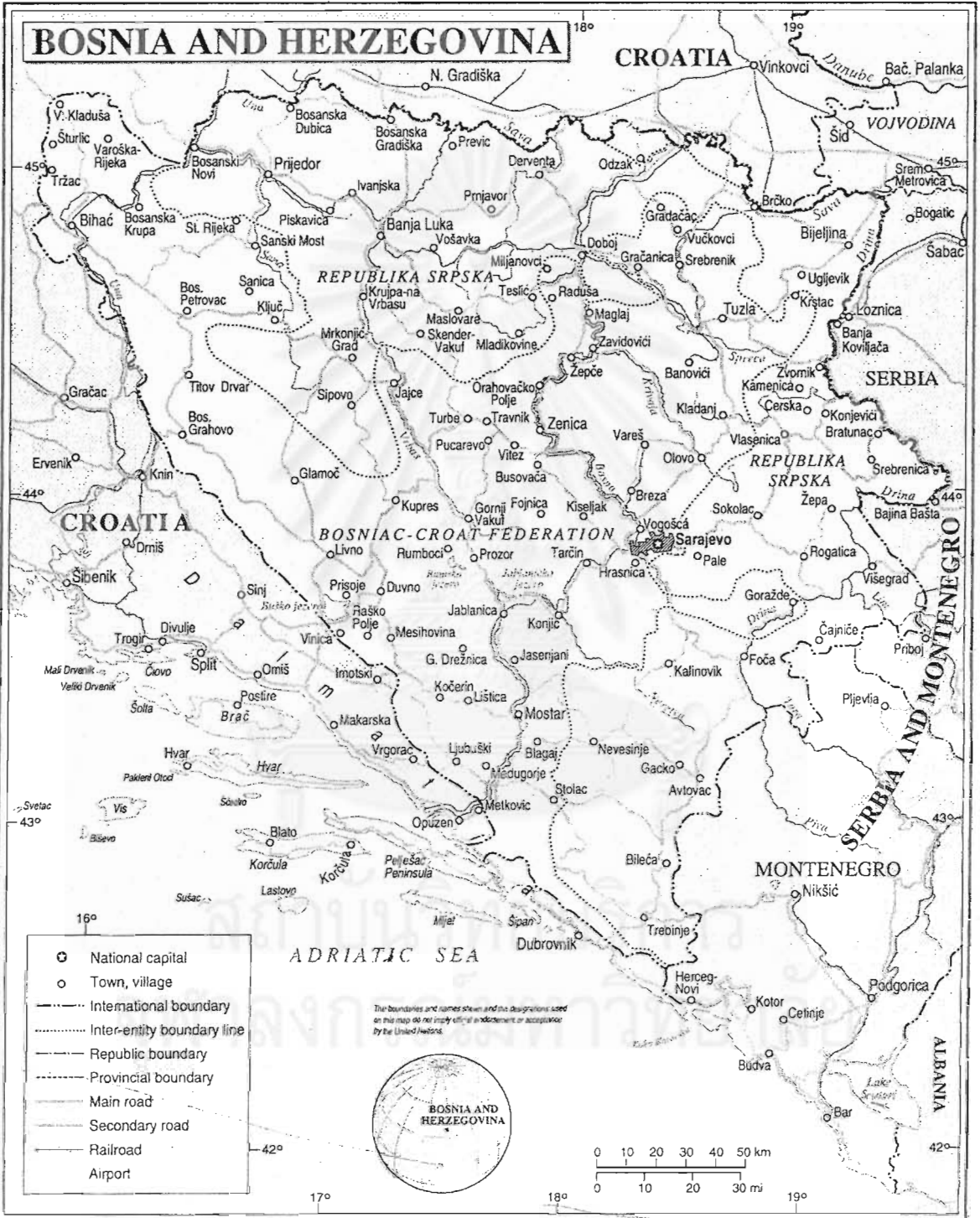

Map No. 3690 Rev. 4 UNITED NATIONS August 1997

Department of Public Information Cartographic Section

Map No. 3729 Rev. 3 UNITED NATIONS February 2003

Department of Public Information Cartographic Section

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกรวิภา กษานติกุล เกิดวันที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2520 ที่จังหวัดกาญจนบุรี สำเร็จ
การศึกษาระดับปริญญาตรี รัฐศาสตรบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ สาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรรัฐศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 9
พฤษภาคม พ.ศ. 2542

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย